

แผนพัฒนากลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2 พ.ศ.2553 - พ.ศ. 2556
(จังหวัดสมุทรสาคร สมุทรสงคราม เพชรบุรี และประจวบคีรีขันธ์)

สำนักบริหารยุทธศาสตร์กลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2
โทร/โทรสาร 0-3240-0985 , มท.63539
E-mail: osm_phet@hotmail.com
www.osmcentral-s2.moi.go.th

บทสรุปผู้บริหาร.....	ก
ส่วนที่ 1 สภาพทั่วไปของกลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2	1
1) ขนาดที่ตั้งและอาณาเขต.....	1
1.1) ลักษณะภูมิประเทศ.....	2
1.2) ลักษณะภูมิอากาศ.....	2
2) การปกครอง.....	2
3) โครงสร้างพื้นฐาน.....	3
3.1) ไฟฟ้า.....	3
3.2) ประปา.....	3
3.3) โทรศัพท์.....	3
3.4) การคมนาคม.....	3
3.5) แหล่งน้ำสำคัญ.....	4
ส่วนที่ 2 ศักยภาพด้านเศรษฐกิจ สังคม ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม	
ของกลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2	5
1) ด้านเศรษฐกิจ.....	5
1.1) มูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมกลุ่มจังหวัด สาขาการผลิตหลักที่สำคัญ.....	6
1.2) ด้านการเกษตร.....	9
1.3) ด้านอุตสาหกรรม.....	14
1.4) ด้านการท่องเที่ยว.....	21
2) ด้านสังคมและความมั่นคง.....	26
2.1) ดัชนีและตัวชี้วัดด้านสุขภาพ.....	27
2.2) ดัชนีและตัวชี้วัดด้านการศึกษา.....	28
2.3) ดัชนีและตัวชี้วัดด้านชีวิตการงาน.....	30
2.4) ดัชนีและตัวชี้วัดด้านรายได้.....	32
2.5) ดัชนีและตัวชี้วัดด้านที่อยู่อาศัยและสภาพแวดล้อม.....	32
2.6) ดัชนีและตัวชี้วัดด้านชีวิตครอบครัวและชุมชน.....	33
2.7) ดัชนีและตัวชี้วัดด้านการคมนาคมและการสื่อสาร.....	34
2.8) ดัชนีและตัวชี้วัดด้านการมีส่วนร่วม.....	35
3) ดัชนีความมั่นคงของมนุษย์.....	36
3.1) มิติที่อยู่อาศัย.....	36
3.2) มิติสุขภาพอนามัย.....	37
3.3) มิติการศึกษา.....	37
3.4) มิติการมีงานทำและรายได้.....	38
3.5) มิติความมั่นคงส่วนบุคคล.....	38
3.6) มิติครอบครัว.....	38
3.7) มิติการสนับสนุนทางสังคม.....	39
3.8) มิติสิทธิและความเป็นธรรม.....	39

3.9) มิติการเมืองและธรรมาภิบาล.....	40
4) ด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม.....	40
4.1) ทรัพยากรดิน.....	41
4.2) ทรัพยากรป่าไม้.....	42
4.3) ทรัพยากรทะเลและชายฝั่ง.....	42
4.4) สิ่งแวดล้อม.....	44
ส่วนที่ 3 แนวคิดการเชื่อมโยงความร่วมมือและการพัฒนายุทธศาสตร์กลุ่มจังหวัด	47
1) ปัจจัยเชื่อมโยง.....	47
2) นโยบายรัฐบาลปี พ.ศ. 2550 – 2554 ที่เกี่ยวข้องกับทิศทางการพัฒนา กลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2.....	48
3) ยุทธศาสตร์การพัฒนากลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2 ภายใต้แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 10 (พ.ศ. 2550 – 2554).....	49
4) ทิศทางของแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 11.....	53
4.1) วิสัยทัศน์แผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 11 (พ.ศ. 2555 - 2559) และพันธกิจ	53
4.2) วัตถุประสงค์.....	53
4.3) เป้าหมายหลัก	54
4.4) ตัวชี้วัด.....	54
4.5) ยุทธศาสตร์การพัฒนา.....	55
5) ยุทธศาสตร์การพัฒนาเชิงพื้นที่ภาคกลาง.....	58
ส่วนที่ 4 สรุปทิศทาง ประเด็นการพัฒนากลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2 และเป้าหมายที่จังหวัดต้องการบรรลุ	59
1) ศักยภาพของกลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2.....	60
1.1) จุดแข็งและจุดอ่อน (ปัจจัยภายใน).....	60
1.2) โอกาสและภัยคุกคาม (ปัจจัยภายนอก)	62
2) ทิศทาง ประเด็นการพัฒนากลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2 และเป้าหมายที่จังหวัดต้องการบรรลุ.....	65
2.1) ด้านเกษตรกรรม (การเพาะปลูกพืชเศรษฐกิจ และการประมง).....	65
2.2) ด้านการท่องเที่ยว.....	67
ส่วนที่ 5 แผนพัฒนากลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2 พ.ศ. 2553 – พ.ศ. 2556	69
1) ยุทธศาสตร์กลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2	69
1.1) วิสัยทัศน์.....	69
1.2) พันธกิจ	69
1.3) เป้าประสงค์.....	69
1.4) ตัวชี้วัด.....	69
2) ประเด็นยุทธศาสตร์	70
3) แผนที่ยุทธศาสตร์กลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2 ประจำปี พ.ศ. 2553 – พ.ศ. 2556	72
4) ความสอดคล้องของแผนพัฒนากลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2 พ.ศ.2553 – พ.ศ. 2556 กับแผนยุทธศาสตร์ระดับชาติและระดับภาค.....	74
4.1) ทิศทางยุทธศาสตร์การพัฒนากลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2 ภายใต้แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 11 (พ.ศ. 2554 – 2559).....	74

4.2) ทิศทางยุทธศาสตร์การพัฒนากลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2	
ภายใต้แผนยุทธศาสตร์การพัฒนาเชิงพื้นที่ภาคกลาง.....	75
5) ตัวชี้วัดและโครงการภายใต้ยุทธศาสตร์แต่ละด้าน.....	77

สารบัญแผนภาพ

หน้า

แผนภาพที่ 1.1	แผนที่กลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2	1
แผนภาพที่ 1.2	แผนที่แหล่งน้ำสำคัญของกลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2.....	4
แผนภาพที่ 2.1	มูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมรายจังหวัด เปรียบเทียบกับผลิตภัณฑ์มวลรวม กลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2 (พ.ศ. 2553).....	8
แผนภาพที่ 2.2	โครงสร้างเศรษฐกิจภายในของแต่ละจังหวัดโดยเปรียบเทียบกับผลิตภัณฑ์มวลรวม	8
แผนภาพที่ 2.3	เปรียบเทียบมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดต่อประชากร ผลิตภัณฑ์มวลรวมกลุ่มจังหวัดต่อ ประชากร และผลิตภัณฑ์มวลรวมประเทศต่อประชากร (พ.ศ. 2553).....	9
แผนภาพที่ 2.4	แสดงจำนวนนักท่องเที่ยวที่เข้ามาพำนักในกลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2.....	21
แผนภาพที่ 2.5	จุดเด่นด้านการท่องเที่ยวแยกรายจังหวัด	24
แผนภาพที่ 2.6	ตัวอย่างเส้นทางการท่องเที่ยวของกลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2.....	25
แผนภาพที่ 2.7	ภาพรวมความก้าวหน้าของคนตามดัชนีความก้าวหน้าของคน (HAI Index)	27
แผนภาพที่ 2.8	ภาพรวมความก้าวหน้าของคนตามดัชนีสุขภาพกลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2.....	28
แผนภาพที่ 2.9	ภาพรวมความก้าวหน้าของคนตามดัชนีการศึกษากลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2.....	29
แผนภาพที่ 2.10	ภาพรวมความก้าวหน้าของคนตามดัชนีชีวิตการทำงานของกลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2....	31
แผนภาพที่ 2.11	ภาพรวมความก้าวหน้าของคนตามดัชนีด้านรายได้ของกลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2.....	32
แผนภาพที่ 2.12	ภาพรวมความก้าวหน้าของคนตามดัชนีด้านที่อยู่อาศัยและสิ่งแวดล้อม ของกลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2	33
แผนภาพที่ 2.13	ภาพรวมความก้าวหน้าของคนตามดัชนีด้านชีวิตครอบครัวและชุมชน ของกลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2	34
แผนภาพที่ 2.14	ภาพรวมความก้าวหน้าของคนตามดัชนีการคมนาคมและการสื่อสาร ของกลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2	35
แผนภาพที่ 2.15	ภาพรวมความก้าวหน้าของคนตามดัชนีการมีส่วนร่วมของกลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2	35
แผนภาพที่ 2.16	ทรัพยากรธรรมชาติและประเด็นสำคัญของกลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2.....	41
แผนภาพที่ 2.17	แผนที่แสดงพื้นที่ที่ถูกกัดเซาะชายฝั่งอ่าวไทยในบริเวณพื้นที่กลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2	43
แผนภาพที่ 2.18	แหล่งน้ำเพื่อการเกษตรกรรมของกลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2	44
แผนภาพที่ 2.19	พื้นที่แล้งซ้ำซากของกลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2.....	45
แผนภาพที่ 2.20	คุณภาพน้ำภูมิภาคต่างๆ ของประเทศ	45
แผนภาพที่ 2.21	ลักษณะคุณภาพน้ำชายฝั่งทะเล.....	46
แผนภาพที่ 3.1	ทิศทางการพัฒนากลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2	48
แผนภาพที่ 4.1	แนวทางการดำเนินงานตามยุทธศาสตร์การพัฒนากิจกรรม.....	66
แผนภาพที่ 4.2	วัตถุประสงค์ของยุทธศาสตร์มาตรฐานความปลอดภัยสินค้าเกษตรและอาหาร ปี พ.ศ. 2553 – พ.ศ. 2556	66
แผนภาพที่ 4.3	ยุทธศาสตร์มาตรฐานความปลอดภัยสินค้าเกษตรและอาหารปี พ.ศ. 2553 – 2556	67
แผนภาพที่ 4.4	สื่อโครงการ “The Charming of The Royal Coast : มนต์เสน่ห์ ทะเล วัง”	68
แผนภาพที่ 5.1	แผนพัฒนากลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2 พ.ศ. 2553 – พ.ศ. 2556.....	71
แผนภาพที่ 5.2	แผนที่ยุทธศาสตร์ของกลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2 ประจำปี พ.ศ. 2553 – พ.ศ. 2556.....	73

แผนภาพที่ 5.3 แผนภาพแสดงความเชื่อมโยงของเป้าประสงค์ ตัวชี้วัด และกลยุทธ์ในประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 1.....	80
แผนภาพที่ 5.4 แผนภาพแสดงความเชื่อมโยงของเป้าประสงค์ ตัวชี้วัด และกลยุทธ์ในประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 2.....	84
แผนภาพที่ 5.5 แผนภาพแสดงความเชื่อมโยงของเป้าประสงค์ ตัวชี้วัด และกลยุทธ์ในประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 3.....	87

ตารางที่ 2.1	ผลิตภัณฑ์มวลรวมของกลุ่มจังหวัดต่างๆ พ.ศ. 2553.....	5
ตารางที่ 2.2	ผลิตภัณฑ์มวลรวมของกลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2 ย้อนหลัง (ล้านบาท).....	6
ตารางที่ 2.3	ผลิตภัณฑ์มวลรวมของกลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2 ปี พ.ศ. 2553 จำแนกตามจังหวัด	7
ตารางที่ 2.4	การใช้ที่ดินเพื่อการเกษตร เมื่อเทียบกับพื้นที่เกษตรกรรมทั้งหมด ของกลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2 พ.ศ. 2552	9
ตารางที่ 2.5	มูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมรายจังหวัดจากสาขาการเกษตร (การเกษตรกรรม การล่าสัตว์ และการป่าไม้) พ.ศ. 2553.....	10
ตารางที่ 2.6	ผลผลิตการเพาะปลูกพืชเศรษฐกิจที่สำคัญของกลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2	11
ตารางที่ 2.7	มูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมรายจังหวัดจากสาขาการเกษตร (การประมง) พ.ศ. 2553.....	12
ตารางที่ 2.8	มูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมรายจังหวัดจากภาคอุตสาหกรรมปี พ.ศ. 2553.....	14
ตารางที่ 2.9	จำนวนโรงงานและแรงงานภาคอุตสาหกรรม ปี พ.ศ. 2553	14
ตารางที่ 2.10	จำนวนโรงงาน เงินลงทุน และแรงงานภาคอุตสาหกรรมของกลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2 ปี พ.ศ. 2554 จำแนกตามประเภทอุตสาหกรรม	15
ตารางที่ 2.11	จำนวนโรงงาน เงินลงทุน และแรงงานภาคอุตสาหกรรมของแต่ละจังหวัด ในกลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2 ปี พ.ศ. 2554.....	17
ตารางที่ 2.12	จำนวนโรงงาน เงินลงทุน และแรงงานภาคอุตสาหกรรมการผลิตผลิตภัณฑ์อาหารและเครื่องดื่ม ของกลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2 ปี พ.ศ. 2554 จำแนกตามกลุ่มอุตสาหกรรมย่อย	19
ตารางที่ 2.13	จำนวนโรงงาน เงินลงทุน และแรงงานภาคอุตสาหกรรมการผลิตผลิตภัณฑ์อาหารและเครื่องดื่ม ของแต่ละจังหวัดในกลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2 ปี พ.ศ. 2554 จำแนกตามกลุ่มอุตสาหกรรมย่อย	20
ตารางที่ 2.14	จำนวนนักท่องเที่ยวของกลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2 แยกรายจังหวัด.....	21
ตารางที่ 2.15	สถิติจำนวนวันที่นักท่องเที่ยวเข้ามาเยี่ยมเยือนในกลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2.....	23
ตารางที่ 2.16	รายได้จากการท่องเที่ยวของกลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2	23
ตารางที่ 2.17	จำนวนประชากรแยกรายจังหวัดของกลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2.....	26
ตารางที่ 2.18	จำนวนประชากรและสัดส่วนเปรียบเทียบแยกรายจังหวัด	26
ตารางที่ 2.19	ค่าเฉลี่ยคะแนน O-NET ของนักเรียนในกลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2 ปี พ.ศ. 2553 จำแนกรายจังหวัด.....	29
ตารางที่ 2.20	รายชื่อและจำนวนสถาบันอุดมศึกษาของรัฐในพื้นที่กลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2	30
ตารางที่ 2.21	ดัชนีความมั่นคงของมนุษย์กลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2 (พศ. 2552).....	36
ตารางที่ 2.22	ดัชนีความมั่นคงของมนุษย์ มิติที่อยู่อาศัย (พศ. 2552).....	36
ตารางที่ 2.23	ดัชนีความมั่นคงของมนุษย์ มิติสุขภาพอนามัย (พศ. 2552).....	37
ตารางที่ 2.24	ดัชนีความมั่นคงของมนุษย์ มิติการศึกษา (พศ. 2552).....	37
ตารางที่ 2.25	ดัชนีความมั่นคงของมนุษย์ มิติการมีงานทำและรายได้ (พศ. 2552).....	38
ตารางที่ 2.26	ดัชนีความมั่นคงของมนุษย์ มิติความมั่นคงส่วนบุคคล (พศ. 2552)	38
ตารางที่ 2.27	ดัชนีความมั่นคงของมนุษย์ มิติครอบครัว (พศ. 2552).....	39
ตารางที่ 2.28	ดัชนีความมั่นคงของมนุษย์ มิติการสนับสนุนทางสังคม (พศ. 2552)	39

ตารางที่ 2.29	ดัชนีความมั่นคงของมนุษย์ มิติสิทธิและความเป็นธรรม (พศ. 2552)	40
ตารางที่ 2.30	ดัชนีความมั่นคงของมนุษย์ มิติสิทธิการเมืองและธรรมาภิบาล (พศ. 2552)	40
ตารางที่ 2.31	ลักษณะของดินในแต่ละจังหวัดของกลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2	41
ตารางที่ 2.32	เนื้อที่ป่าไม้ แยกรายจังหวัด พ.ศ. 2551 และ 2552	42
ตารางที่ 2.33	การกักตุนและชายฝั่งทะเลของพื้นที่กลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2	43
ตารางที่ 3.1	ประเด็นและทิศทางการพัฒนาสำหรับกลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2	49
ตารางที่ 3.2	โครงการและผลการดำเนินงานสำหรับกลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2	51
ตารางที่ 4.1	จุดแข็งของกลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2	60
ตารางที่ 4.2	จุดอ่อนของกลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2	61
ตารางที่ 4.3	โอกาสของกลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2	62
ตารางที่ 4.4	ภัยคุกคามของกลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2	64
ตารางที่ 5.1	บริบทและทิศทางการปรับตัวสำหรับกลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2	74
ตารางที่ 5.2	ทิศทางการปรับตัวสำหรับแผนยุทธศาสตร์การพัฒนาเชิงพื้นที่ภาคกลาง	75
ตารางที่ 5.3	สรุปข้อเสนอโครงการภายใต้แผนพัฒนากลุ่มจังหวัดและแผนปฏิบัติการประจำปี พ.ศ. 2556	77
ตารางที่ 5.4	สรุปภาพรวมโครงการตามแผนพัฒนากลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2 พ.ศ.2553 – พ.ศ.2556	78

บทสรุปผู้บริหาร

กลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2 ประกอบด้วย 4 จังหวัด ได้แก่ จังหวัดสมุทรสาคร สมุทรสงคราม เพชรบุรี ประจวบคีรีขันธ์ มีพื้นที่รวม 13,881.75 ตารางกิโลเมตร มีพื้นที่ด้านทิศเหนือติดกับกลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 1 ทิศใต้ติดกับกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย ทิศตะวันออกติดกับทะเลอ่าวไทย และทิศตะวันตกติดกับประเทศพม่า โดยแบ่งเขตการปกครองเป็น 22 อำเภอ 214 ตำบล องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นประกอบด้วย องค์กรการบริหารส่วนจังหวัด 4 แห่ง เทศบาล 44 แห่ง องค์กรการบริหารส่วนตำบล 170 แห่ง มีประชากรรวม 1,659,111 คน เป็นชาย 811,755 คน (คิดเป็นร้อยละ 48.93) หญิง 847,356 คน (คิดเป็นร้อยละ 51.07)

ลักษณะภูมิประเทศส่วนใหญ่เป็นที่ราบลุ่ม โดยมีชายฝั่งทะเลยาว 359 กิโลเมตร และเป็นปากแม่น้ำสำคัญ 4 สายที่ไหลลงสู่ทะเลอ่าวไทย คือ แม่น้ำท่าจีน แม่น้ำแม่กลอง แม่น้ำเพชรบุรี และแม่น้ำปราณบุรี ด้านทิศตะวันตกในเขตพื้นที่จังหวัดเพชรบุรีและประจวบคีรีขันธ์มีลักษณะเป็นที่ราบสูงและภูเขาสูงชัน แล้วค่อยลาดต่ำลงมาทางทิศตะวันออกเกิดเป็นสันปันน้ำแบ่งน้ำส่วนหนึ่งไหลลงสู่พม่า และอีกส่วนหนึ่งไหลมาทางทิศตะวันออกเป็นต้นน้ำของแม่น้ำเพชรบุรี แม่น้ำปราณบุรี และมีแม่น้ำลำคลองหลายสาย ภูมิประเทศของกลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2 จึงเหมาะแก่การทำนา ทำสวน ทำนาเกลือ การประมง และการเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำชายฝั่ง

โครงสร้างพื้นฐานในกลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2 มีสาธารณูปโภคครบถ้วน ทั้งไฟฟ้า ประปา แหล่งน้ำตามธรรมชาติ การสื่อสาร โทรศัพท์ รวมทั้งการคมนาคมทั้งทางรถยนต์และทางรถไฟ

สำหรับการศึกษา วิเคราะห์ข้อมูลศักยภาพพื้นฐานของกลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2 ได้แบ่งออกเป็น 3 ส่วนคือ ๑) ด้านเศรษฐกิจ ๒) ด้านสังคมและความมั่นคง และ ๓) ด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ดังมีรายละเอียดต่อไปนี้

1) ด้านเศรษฐกิจ

กลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2 มีผลผลิตมวลรวมของจังหวัดประมาณ 541,748 ล้านบาท มีรายได้มวลรวม ต่อประชากร 311,852 บาท ต่อคนต่อปี ในภาพรวมพบว่า โครงสร้างทางเศรษฐกิจของกลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2 ขึ้นอยู่กับภาคการผลิต 4 สาขาหลัก ได้แก่ ภาคเกษตรการเพาะปลูกพืชเศรษฐกิจ-การประมง ภาคอุตสาหกรรม การค้าส่งและการค้าปลีก และการบริการ (การท่องเที่ยว)

ในด้านภาคเกษตร มีผลผลิตหลักของจังหวัดคือ มะพร้าว สับปะรด และมะนาว มีพื้นที่การเกษตรรวมกันทั้งสิ้นประมาณ 2 ล้านไร่ โดยผลผลิตของพืชทั้งสามชนิดนี้มีสัดส่วนสูงเมื่อเทียบกับผลผลิตของประเทศ นอกจากนี้กลุ่มจังหวัดฯ ยังมีผลผลิตการเพาะปลูกกล้วยไม้เพื่อการส่งออกคิดเป็นสัดส่วนถึงร้อยละ 26 ของผลผลิตรวมทั้งประเทศ

นอกจากนี้พื้นที่ของกลุ่มจังหวัด ซึ่งตั้งอยู่บริเวณอ่าวไทยตอนในค่อนข้างมาทางตะวันตก โดยจังหวัดสมุทรสาครและสมุทรสงครามพื้นที่ท้องน้ำจะเป็นดินโคลน จังหวัดเพชรบุรีมีลักษณะพื้นที่ท้องน้ำส่วนใหญ่เป็นดินโคลนปนทราย ทั้ง 3 จังหวัดนี้ยังมีแม่น้ำท่าจีน แม่น้ำแม่กลอง และแม่น้ำเพชรบุรี ไหลลงสู่ทะเลในขณะที่ยังมีพื้นที่น้ำบริเวณชายฝั่งซึ่งเป็นที่ดินโคลนปนทรายและมีแม่น้ำปราณบุรีไหลลงทะเลแต่เป็นแม่น้ำสายที่ไม่ใหญ่มาก ดังนั้น อิทธิพลของตะกอนที่ถูกพัดพามาจากแม่น้ำลงสู่ปากแม่น้ำถือว่ามึนน้อยมาก เมื่อเปรียบเทียบกับอีก 3 จังหวัด ด้วยลักษณะพื้นที่ท้องน้ำและปริมาณตะกอนบริเวณชายฝั่งที่ถูกพัดมากับแม่น้ำที่แตกต่างกันส่งผลให้ชนิดสัตว์น้ำ และรูปแบบการเลี้ยงสัตว์น้ำบริเวณชายฝั่งมีความแตกต่างกัน

ส่วนด้านการท่องเที่ยวของกลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2 นั้น จัดได้ว่าอยู่ในเกณฑ์เติบโต กล่าวคือ โดยเฉลี่ยกลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2 มีรายได้จากการท่องเที่ยวในปี พ.ศ. 2553 เพิ่มขึ้นจากปี พ.ศ. 2552 ประมาณร้อยละ 0.91 ทั้งนี้เป็นผลมาจากขีดความสามารถที่มีความก้าวหน้าขึ้นอย่างชัดเจน ซึ่งเป็นผลมาจากพื้นฐานของทรัพยากรธรรมชาติและทรัพยากรด้านวิถีสุมชนที่มีความอุดมสมบูรณ์ของพื้นที่ที่สามารถดึงดูดและสร้างความประทับใจให้กับนักท่องเที่ยวเรื่อยมา

2) ด้านสังคมและความมั่นคง เมื่อพิจารณาจากดัชนีความก้าวหน้าของคน (Human Achievement Index-HAI) จัดทำโดยโครงการพัฒนาแห่งสหประชาชาติประจำประเทศไทย ล่าสุดปี พ.ศ. 2552 โดยประกอบด้วยตัวชี้วัดกว่า 40 ตัวชี้วัด ภายใต้อัน 8 ประเด็นหลัก คือ ด้านสุขภาพ ด้านการศึกษา ชีวิตการทำงาน รายได้ที่อยู่อาศัย และสภาพแวดล้อม ชีวิตครอบครัวและชุมชน การคมนาคมและการสื่อสาร และการมีส่วนร่วม มาใช้สะท้อนภาพความก้าวหน้าทางสังคมในการทบทวนแผนพัฒนากลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2 ซึ่งในภาพรวมกลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2 ถือว่าค่อนข้างมีความก้าวหน้าหากเทียบกับกลุ่มจังหวัดอื่นๆ ในประเทศไทยและอยู่ในระดับใกล้เคียงกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งจังหวัดสมุทรสงคราม ซึ่งเป็น 1 ใน 10 ของจังหวัดที่มีความก้าวหน้าของคนระดับจังหวัดสูงสุดในประเทศ โดยมีชื่อเสียงด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม หากเปรียบเทียบกับจังหวัดอื่นๆ ในประเทศไทยนั้น จังหวัดสมุทรสาครจัดอยู่ในลำดับที่ 23 จังหวัดสมุทรสงครามจัดอยู่ในลำดับที่ 24 จังหวัดเพชรบุรีจัดอยู่ในลำดับที่ 25 และจังหวัดประจวบคีรีขันธ์จัดอยู่ในลำดับที่ 26

3) ด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ทรัพยากรธรรมชาติของกลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2 ประกอบด้วย ดิน ป่าไม้ ทะเล และชายฝั่ง ที่มีความสำคัญเชื่อมโยงต่อการประกอบอาชีพเพาะปลูก การประมง การท่องเที่ยว ที่สร้างรายได้ให้กับประชากรในพื้นที่ โดยในช่วงเวลาที่ผ่านมา ประเด็นปัญหาด้านทรัพยากรธรรมชาติของกลุ่มจังหวัดฯ ที่สำคัญอันดับแรก คือ ปัญหาชายฝั่งทะเลถูกทำลาย ซึ่งส่งผลกระทบต่อชีวิตความเป็นอยู่ของประชาชน การประกอบอาชีพการเกษตร และการท่องเที่ยวด้วย ด้านปัจจัยภายนอกที่ทวีความสำคัญเพิ่มขึ้น คือ วิกฤตการณ์ภาวะโลกร้อนที่กำลังส่งผลกระทบต่อทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอย่างหลีกเลี่ยงมิได้

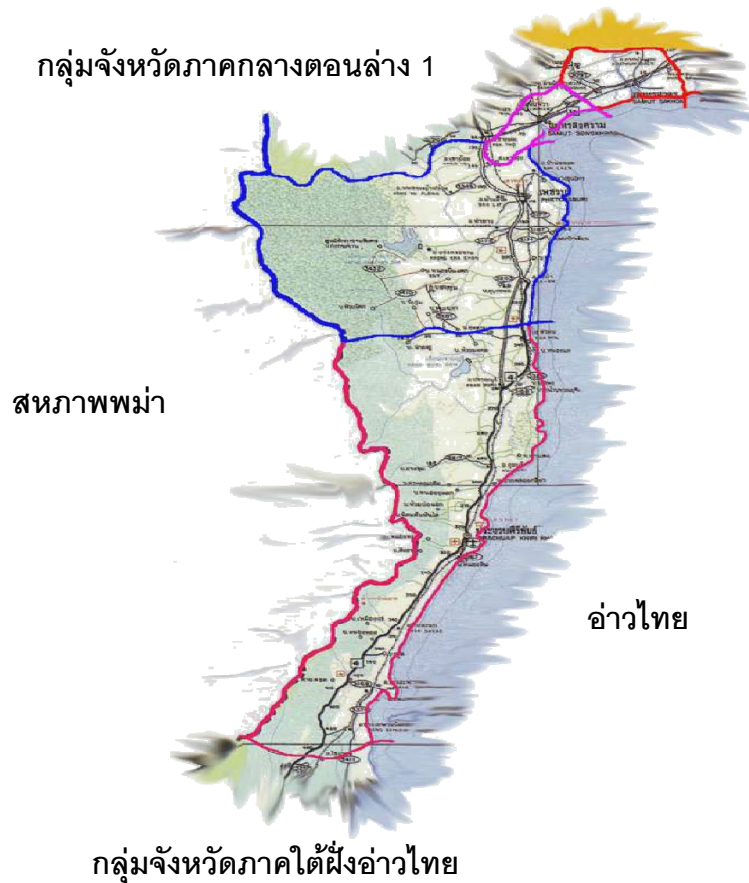

ส่วนที่ 1 สภาพทั่วไปของกลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2

1) ขนาดที่ตั้งและอาณาเขต

กลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2 ประกอบด้วย 4 จังหวัด ได้แก่ จังหวัดสมุทรสาคร สมุทรสงคราม เพชรบุรี ประจวบคีรีขันธ์ มีพื้นที่รวมกัน 13,881.754 ตารางกิโลเมตร มีอาณาเขตติดต่อกับกลุ่มจังหวัดใกล้เคียงและประเทศเพื่อนบ้าน ดังนี้

ทิศเหนือ	ติดกับ	กลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 1 (ราชบุรี นครปฐม กาญจนบุรี สุพรรณบุรี)
ทิศใต้	ติดกับ	กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย (ชุมพร สุราษฎร์ธานี นครศรีธรรมราช พัทลุง)
ทิศตะวันออก	ติดกับ	ทะเลอ่าวไทย กรุงเทพมหานคร และกลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนกลาง (สมุทรปราการ ฉะเชิงเทรา นครนายก สระแก้ว ปราจีนบุรี)
ทิศตะวันตก	ติดกับ	ประเทศพม่า

แผนภาพที่ 1.1 แผนที่กลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2

1.1) ลักษณะภูมิประเทศ

พื้นที่ส่วนใหญ่เป็นที่ราบลุ่ม โดยมีชายฝั่งทะเลยาว 359 กิโลเมตร ประกอบด้วยจังหวัดสมุทรสาคร 42 กิโลเมตร จังหวัดสมุทรสงคราม 23 กิโลเมตร จังหวัดเพชรบุรี 82 กิโลเมตร จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ 212 กิโลเมตร และเป็นปากแม่น้ำสำคัญ 4 สาย ที่ไหลลงสู่ทะเลอ่าวไทย คือ แม่น้ำท่าจีน แม่น้ำแม่กลอง แม่น้ำเพชรบุรี และแม่น้ำปราณบุรี ด้านทิศตะวันตกในเขตพื้นที่จังหวัดเพชรบุรีและประจวบคีรีขันธ์มีลักษณะเป็นที่ราบสูงและภูเขาสูงชัน แล้วค่อยลาดต่ำลงมาทางทิศตะวันออกเกิดเป็นสันปันน้ำแบ่งน้ำส่วนหนึ่งไหลลงสู่พม่า และอีกส่วนหนึ่งไหลมาทางทิศตะวันออกเป็นต้นน้ำของแม่น้ำเพชรบุรี แม่น้ำปราณบุรี และมีแม่น้ำลำคลองหลายสาย ภูมิประเทศของกลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2 จึงเหมาะแก่การทำนา ทำสวน ทำนาเกลือ การประมง และการเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำชายฝั่ง

1.2) ลักษณะภูมิอากาศ

ได้รับอิทธิพลของลมมรสุมตะวันตกเฉียงใต้ในฤดูฝน อิทธิพลของลมที่พัดมาจากทิศใต้และอิทธิพลจากลมมรสุมตะวันออกเฉียงเหนือในช่วงฤดูหนาว อุณหภูมิเฉลี่ย 28 องศาเซลเซียส โดยแบ่งฤดูกาลออกเป็น 3 ฤดู ดังนี้

ฤดูร้อน	เริ่มตั้งแต่กลางเดือนกุมภาพันธ์ – กลางเดือนพฤษภาคม
ฤดูฝน	เริ่มตั้งแต่กลางเดือนพฤษภาคม – กลางเดือนตุลาคม
ฤดูหนาว	เริ่มตั้งแต่กลางเดือนตุลาคม – กลางเดือนกุมภาพันธ์

2) การปกครอง

กลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2 ประกอบด้วยจังหวัด 4 จังหวัด แบ่งเขตการปกครองออกเป็น 22 อำเภอ 214 ตำบล องค์การปกครองส่วนท้องถิ่น ประกอบด้วย องค์การบริหารส่วนจังหวัด 4 แห่ง เทศบาล 44 แห่ง องค์การบริหารส่วนตำบล 170 แห่ง ดังนี้

จังหวัดสมุทรสาคร	1	อบจ.	3	อำเภอ	40	ตำบล	11	เทศบาล	26	อบต.
จังหวัดสมุทรสงคราม	1	อบจ.	3	อำเภอ	36	ตำบล	5	เทศบาล	28	อบต.
จังหวัดเพชรบุรี	1	อบจ.	8	อำเภอ	93	ตำบล	13	เทศบาล	71	อบต.
จังหวัดประจวบคีรีขันธ์	1	อบจ.	8	อำเภอ	45	ตำบล	15	เทศบาล	45	อบต.

ประชากร

กลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2 มีประชากรรวม 1,659,111 คน ชาย 811,755 คน หญิง 847,356 คน จำนวนครัวเรือน 663,737 ครัวเรือน (ข้อมูล ณ วันที่ 31 ธันวาคม 2553) ประชากรมีลักษณะผสมผสาน มีวัฒนธรรมและวิถีชีวิตที่หลากหลาย

สถานีดำรง

กลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2 มีสถานีดำรงรวม 40 สถานี แบ่งตามพื้นที่จังหวัดได้ดังนี้

- จังหวัดสมุทรสาคร 5 แห่ง คือ สภ.เมืองสมุทรสาคร, สภ.กระทุ่มแบน, สภ.บ้านแพ้ว, สภ.บางโพธิ์ และ สภ.โคกขาม

- จังหวัดสมุทรสงคราม 5 แห่ง คือ สภ.เมืองสมุทรสงคราม, สภ.อัมพวา, สภ.บางคนที, สภ.ลาดใหญ่ และ สภ.ยี่สาร

- จังหวัดเพชรบุรี 13 แห่ง คือ สภ.เมืองเพชรบุรี, สภ.เขาย้อย, สภ.ชะอำ, สภ.บ้านลาด, สภ.บ้านแหลม, สภ.ท่ายาง, สภ.หนองหญ้าปล้อง, สภ.แก่งกระจาน, สภ.หนองจอก, สภ.ท่าไม้รวก, สภ.หาดเจ้าสำราญ, สภ.บางตะบูน และ สภ.ไร่สะทอน

จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ 17 แห่ง คือ สภ.เมืองประจวบคีรีขันธ์, สภ.หัวหิน, สภ.หนองพลับ, สภ.ปราณบุรี, สภ.ปากน้ำปราณ, สภ.สามร้อยยอด, สภ.ไกลกังวล, สภ.บางสะพานน้อย, สภ.บางสะพาน, สภ.ธงชัย, สภ.ทับสะแก, สภ.ห้วยยาง, สภ.สามกระชาย, สภ.กุยบุรี, สภ.ยางชุม, สภ.อ่าวน้อย และ สภ.คลองวาฬ

การศึกษา

มีสถานศึกษาทุกระดับ รวมทั้งสิ้น 899 แห่ง

ศาสนา

ประชาชนส่วนใหญ่นับถือศาสนาพุทธ มีศาสนสถานจำนวน 744 แห่ง ประกอบด้วย วัด 686 แห่ง มัสยิด 26 แห่ง และโบสถ์คริสต์ 32 แห่ง

การสาธารณสุข

มีสถานบริการสาธารณสุขภาครัฐ / เอกชน ทั้งสิ้นจำนวน 346 แห่ง แยกเป็นโรงพยาบาล 35 แห่ง สถานีอนามัย / ศูนย์บริการสาธารณสุข 311 แห่ง

3) โครงสร้างพื้นฐาน

3.1) ไฟฟ้า

การให้บริการไฟฟ้ามีผู้ใช้ไฟฟ้า จำนวน 398,108 ราย

3.2) ประปา

การให้บริการประปามีผู้ใช้น้ำประปา จำนวน 84,084 ราย

3.3) โทรศัพท์

การให้บริการโทรศัพท์มีบริการ จำนวน 159,567 เลขหมาย

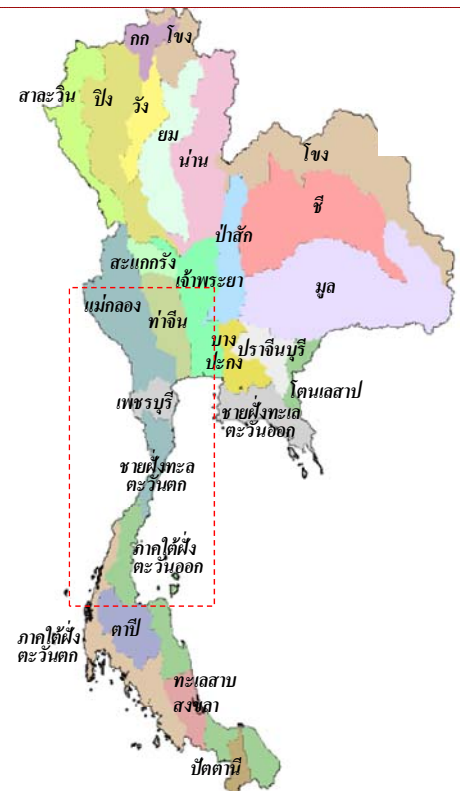
3.4) การคมนาคม

- ทางบก เส้นทางกรุงเทพฯ (ธนบุรี-ปากท่อ) - สมุทรสาคร - สมุทรสงคราม (เพชรเกษม)- เพชรบุรี - ประจวบคีรีขันธ์
- ทางรถไฟ ใช้ขบวนรถไฟสายใต้ คือ เริ่มจากสถานีรถไฟหัวลำโพง (กรุงเทพฯ) และสถานีรถไฟธนบุรี (บางกอกน้อย) ผ่านนครปฐม ราชบุรี เพชรบุรี และประจวบคีรีขันธ์ อีกเส้นทางหนึ่งซึ่งเป็นขบวนรถไฟท้องถิ่นเริ่มจากสถานีวงเวียนใหญ่ - มหาชัย จังหวัดสมุทรสาคร และจากสถานีบ้านแหลม จังหวัดสมุทรสงคราม - แม่กลอง จังหวัดสมุทรสงคราม
- ทางน้ำ มีท่าเทียบเรือสินค้าขนาดใหญ่ ได้แก่ ท่าเรือประจวบคีรีขันธ์ และท่าเทียบเรือเพื่อการประมงในพื้นที่ของกลุ่มจังหวัด ส่วนในพื้นที่จังหวัดสมุทรสาคร และจังหวัดสมุทรสงคราม เป็นการทางคมนาคมขนส่งทางน้ำภายในจังหวัด
- ทางอากาศ มีเฉพาะจังหวัดประจวบคีรีขันธ์เท่านั้น คือ สนามบินหัวหิน

3.5) แหล่งน้ำสำคัญ

- แม่น้ำท่าจีน เป็นแม่น้ำสายสำคัญของจังหวัดสมุทรสาคร มีต้นกำเนิดจากแม่น้ำเจ้าพระยาที่อำเภอวัดสิงห์จังหวัดชัยนาท ไหลผ่านตอนกลางของพื้นที่จังหวัดสุพรรณบุรี นครปฐม และไหลผ่านอำเภอกระทุ่มแบน อำเภอเมืองสมุทรสาคร ก่อนที่จะไหลลงสู่อ่าวไทยที่ตำบลท่าฉลอม อำเภอเมืองสมุทรสาคร ความยาว 325 กิโลเมตร ซึ่งเป็นสายน้ำธรรมชาติที่ใช้เพื่อการเกษตร ครั้วเรือน และการคมนาคมขนส่งทางน้ำ
 - แม่น้ำแม่กลอง เป็นแม่น้ำสายสำคัญของจังหวัดสมุทรสงคราม มีต้นกำเนิดจากจังหวัดกาญจนบุรี ไหลผ่านจังหวัดราชบุรี ไหลลงสู่อ่าวไทยที่จังหวัดสมุทรสงคราม ความยาว 100 กิโลเมตร ซึ่งเป็นแม่น้ำที่ใช้เพื่อการเกษตรและการคมนาคมขนส่งทางน้ำ
 - แม่น้ำเพชรบุรี เป็นแม่น้ำสายสำคัญของจังหวัดเพชรบุรี มีต้นกำเนิดจากเทือกเขาสูงทางด้านตะวันตกของจังหวัดไทรโยค อำเภอแก่งกระจาน อำเภอท่ายาง อำเภอบ้านลาด อำเภอเมืองฯ แล้วลงสู่อ่าวไทย ที่อำเภอบ้านแหลม จังหวัดเพชรบุรี ซึ่งเป็นแม่น้ำที่ใช้เพื่อการเกษตร
 - แม่น้ำปราณบุรี เป็นแม่น้ำสายสำคัญของจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ เกิดจากเทือกเขาตะนาวศรี ผ่านอำเภอบ้านแหลม อำเภอปราณบุรี ลงสู่อ่าวไทยที่บ้านปากน้ำปราณบุรีซึ่งเป็นแม่น้ำที่ใช้เพื่อการเกษตร
- นอกจากนี้ ยังมีแหล่งกักน้ำขนาดใหญ่ที่ใช้ในการชลประทาน และเป็นโรงไฟฟ้า พลังน้ำที่สำคัญ คือ เขื่อนแก่งกระจาน จังหวัดเพชรบุรี

แผนภาพที่ 1.2 แผนที่แหล่งน้ำสำคัญของกลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2

ส่วนที่ 2

ศักยภาพด้านเศรษฐกิจ สังคม ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมของกลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2

ภาพรวมศักยภาพของกลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2 พบว่า ด้านเศรษฐกิจนั้นขึ้นขึ้นกับภาคการเกษตร การเพาะปลูกพืชเศรษฐกิจ-การประมง ภาคอุตสาหกรรม การค้าส่งและการค้าปลีก และการบริการ (ท่องเที่ยว) ในส่วนของความก้าวหน้าทางสังคม กลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2 ถือว่าค่อนข้างมีความก้าวหน้าหากเทียบกับกลุ่มจังหวัดอื่น ๆ ในประเทศไทย สำหรับด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมนั้น พบว่าประเด็นปัญหาด้านทรัพยากรธรรมชาติของกลุ่มจังหวัดฯ ที่สำคัญอันดับแรก คือ ปัญหาชายฝั่งทะเลถูกทำลาย ซึ่งส่งผลกระทบต่อชีวิตความเป็นอยู่ของประชาชน การประกอบอาชีพการเกษตร และการท่องเที่ยวอีกด้วย

1) ด้านเศรษฐกิจ

ในภาพรวมพบว่า โครงสร้างทางเศรษฐกิจของกลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2 ขึ้นอยู่กับภาคการผลิต 4 สาขาหลัก ได้แก่ ภาคเกษตร การเพาะปลูกพืชเศรษฐกิจ-การประมง ภาคอุตสาหกรรม การค้าส่งและการค้าปลีก และการบริการ (การท่องเที่ยว)

ผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัด จากข้อมูลสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (สศช.) ปี พ.ศ. 2553 กลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2 มีมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมกลุ่มจังหวัด (Gross Regional Product: GRP) ณ ราคาตลาด เท่ากับ 541,748 ล้านบาท อัตราการขยายตัวของมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมของกลุ่มจังหวัด (GRP) ณ ราคาคงที่ ขยายตัวจากปี พ.ศ. 2552 ร้อยละ 5.64 และมีผลิตภัณฑ์กลุ่มจังหวัดต่อหัวเท่ากับ 311,852 บาท/คน/ปี ซึ่งเป็นลำดับที่ 4 ของกลุ่มจังหวัดในประเทศ

ตารางที่ 2.1 ผลิตภัณฑ์มวลรวมของกลุ่มจังหวัดต่างๆ พ.ศ. 2553

กลุ่มจังหวัด	ผลิตภัณฑ์มวลรวม (ล้านบาท)	ลำดับที่	จำนวนประชากร (1,000 คน)	ผลิตภัณฑ์มวลรวมต่อประชากร (บาท)	ลำดับที่
ตะวันออก	1,236,064	1	2,599	475,517	1
กลางตอนกลาง	1,092,488	2	3,308	330,278	3
กลางตอนบน 1	1,061,514	3	3,196	332,154	2
กลางตอนล่าง 2	541,748	4	1,737	311,852	4
กลางตอนล่าง 1	431,445	5	3,504	123,132	6
ใต้ฝั่งอ่าวไทย	371,966	6	3,818	97,431	7
ตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่าง 1	350,757	7	7,115	49,299	16
ใต้ชายแดน	349,840	8	3,715	94,173	9
ตะวันออกเฉียงเหนือตอนกลาง	305,799	9	5,289	57,813	14
เหนือตอนบน 1	279,820	10	3,091	90,535	10
เหนือตอนล่าง 1	274,734	11	3,538	77,652	12
ใต้ฝั่งอันดามัน	260,425	12	1,845	141,122	5
เหนือตอนล่าง 2	247,533	13	2,795	88,573	11
ตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน 1	194,588	14	3,799	51,219	15
ตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่าง 2	177,936	15	4,425	40,209	18
เหนือตอนบน 2	161,747	16	2,753	58,761	13

กลุ่มจังหวัด	ผลิตภัณฑ์มวลรวม (ล้านบาท)	ลำดับที่	จำนวนประชากร (1,000 คน)	ผลิตภัณฑ์มวลรวมต่อประชากร (บาท)	ลำดับที่
กลางตอนบน 2	158,094	17	1,659	95,278	8
ตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน 2	94,072	18	2,250	41,813	17

หมายเหตุ เรียงตามลำดับผลิตภัณฑ์มวลรวมของกลุ่มจังหวัดและผลิตภัณฑ์มวลรวมต่อประชากรจากมากไปหาน้อย
ที่มา : สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ

1.1) มูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมกลุ่มจังหวัด สาขาการผลิตที่สำคัญ

- สาขาอุตสาหกรรม เท่ากับ 365,535 ล้านบาท คิดเป็นร้อยละ 67.47 ของมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมกลุ่มจังหวัด
- สาขาเกษตรกรรม การล่าสัตว์ และการป่าไม้ เท่ากับ 34,888 ล้านบาท คิดเป็นร้อยละ 6.44 มูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมกลุ่มจังหวัด

ตารางที่ 2.2 ผลิตภัณฑ์มวลรวมของกลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2 ย้อนหลัง (ล้านบาท)

สาขาการผลิต	2546	2547	2548	2549	2550	2551	2552	2553
ภาคเกษตร	26,708	28,967	27,361	35,832	39,957	44,278	47,840	53,724
การเกษตรกรรม การล่าสัตว์ และการป่าไม้	12,426	16,186	16,621	21,069	24,825	28,364	30,168	34,888
การประมง	14,283	12,781	10,740	14,763	15,132	15,914	17,672	18,836
ภาคนอกเกษตร	253,285	286,620	325,393	355,032	396,620	440,623	441,816	488,024
การทำเหมืองแร่ และเหมืองหิน	1,438	1,750	2,060	2,185	2,466	3,628	3,270	3,198
การอุตสาหกรรม	180,820	203,633	229,774	254,036	289,110	324,646	326,400	365,535
การไฟฟ้า ก๊าซ และประปา	8,269	9,144	9,371	10,246	10,133	9,608	11,316	12,374
การก่อสร้าง	5,025	7,073	8,038	8,343	9,181	9,742	7,577	7,906
การขายส่ง การขายปลีก การซ่อมยานยนต์ และของใช้	18,096	20,498	23,271	23,417	25,939	28,670	28,790	30,902
โรงแรม และภัตตาคาร	6,780	7,450	8,292	9,085	8,478	9,008	8,322	8,821
การขนส่ง สถานที่เก็บสินค้า และการคมนาคม	8,262	9,509	13,073	13,332	14,096	15,277	14,557	14,998
ตัวกลางทางการเงิน	3,384	4,254	4,685	5,520	6,175	6,796	6,832	7,100
บริการด้านธุรกิจอสังหาริมทรัพย์ การให้เช่า และบริการธุรกิจ	4,405	4,649	4,897	5,242	5,283	5,180	5,531	5,988
การบริหารราชการแผ่นดิน การป้องกันประเทศ และการประกันสังคมภาคบังคับ	5,715	6,600	7,750	8,348	8,935	10,562	10,966	12,293
การศึกษา	5,249	5,641	7,017	7,438	8,541	8,967	9,439	9,762
การบริการสุขภาพและสังคมสงเคราะห์	3,210	3,476	4,059	4,615	5,015	5,285	5,768	5,930
การบริการชุมชน สังคม และส่วนบุคคล	2,539	2,846	3,005	3,124	3,160	3,141	2,929	3,102
ลูกจ้างในในครัวเรือนส่วนบุคคล	93	98	101	102	108	113	117	117
ผลิตภัณฑ์มวลรวมภาค	279,993	315,587	352,754	390,864	436,577	484,901	489,655	541,748
จำนวนประชากร (1,000 คน)	1,633	1,650	1,670	1,684	1,698	1,711	1,739	1,737
ผลิตภัณฑ์มวลรวมภาคต่อประชากร (บาท)	171,469	191,236	211,196	232,075	257,148	283,436	281,608	311,852

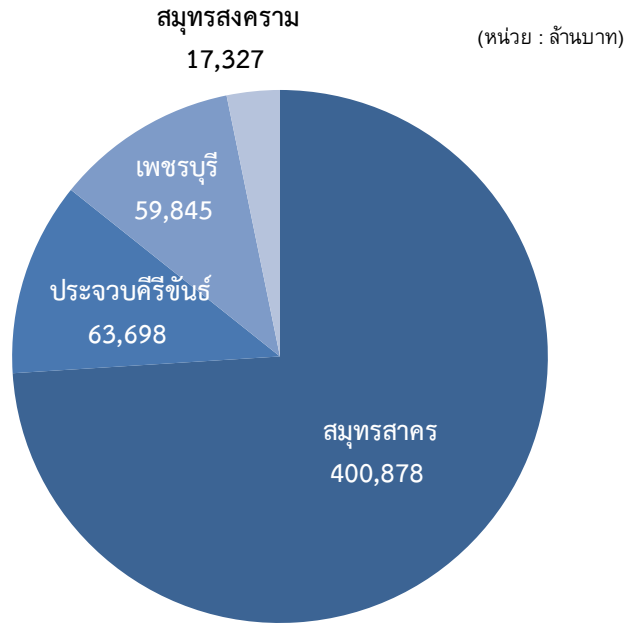
ที่มา : สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ

ตารางที่ 2.3 ผลผลิตสัมพัทธ์รวมของกลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2 ปี พ.ศ. 2553 จำแนกตามจังหวัด

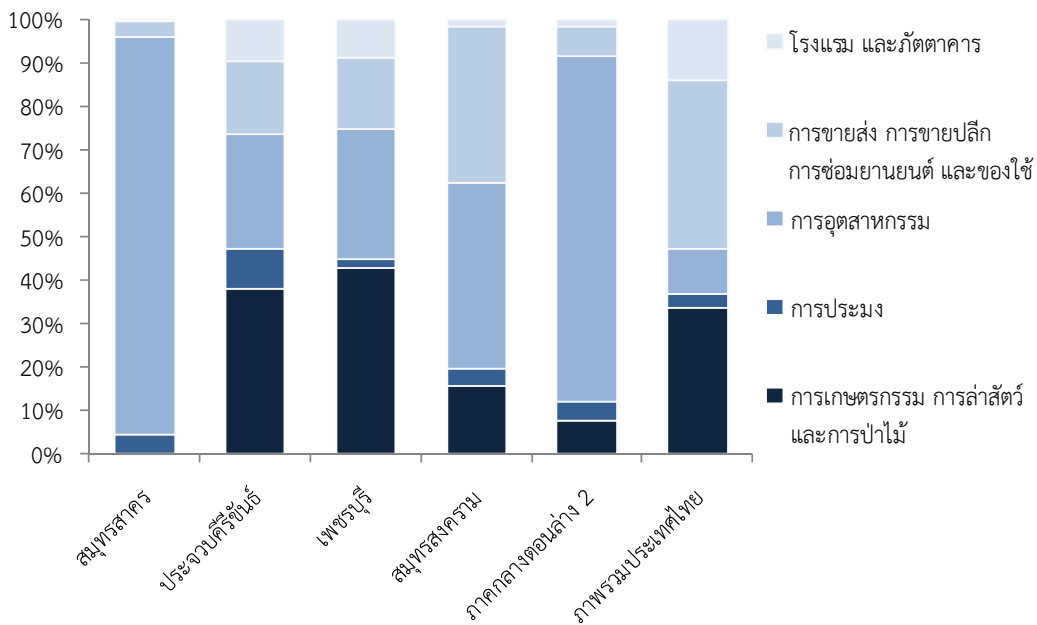
สาขาการผลิต	ผลผลิตสัมพัทธ์รวม ปี พ.ศ. 2553 (ล้านบาท)					
	สมุทรสาคร	ประจวบคีรีขันธ์	เพชรบุรี	สมุทรสงคราม	ภาคกลางตอนล่าง 2	ภาพรวมประเทศไทย
ภาคเกษตร	15,401	20,617	15,810	1,896	53,724	1,251,807
การเกษตรกรรม การล่าสัตว์ และการป่าไม้	1,671	16,529	15,168	1,521	34,888	1,142,671
การประมง	13,731	4,088	642	375	18,836	109,136
ภาคนอกเกษตร	385,476	43,082	44,035	15,431	488,024	8,853,014
การทำเหมืองแร่ และเหมืองหิน	653	812	1,672	61	3,198	346,631
การอุตสาหกรรม	339,244	11,390	10,775	4,126	365,535	3,599,713
การไฟฟ้า ก๊าซ และประปา	8,843	1,737	1,381	413	12,374	296,583
การก่อสร้าง	2,912	2,501	1,907	587	7,906	269,273
การขายส่ง การขายปลีก การซ่อมยานยนต์ และของใช้	14,140	7,464	5,792	3,506	30,902	1,323,916
โรงแรม และภัตตาคาร	1,279	4,204	3,172	167	8,821	479,145
การขนส่ง สถานที่เก็บสินค้า และการคมนาคม	5,657	3,864	3,894	1,583	14,998	688,136
ตัวกลางทางการเงิน	2,938	1,877	1,613	673	7,100	410,048
บริการด้านธุรกิจอสังหาริมทรัพย์ การให้เช่า และบริการธุรกิจ	2,449	1,747	1,327	465	5,988	228,770
การบริหารราชการแผ่นดิน การป้องกันประเทศ และการประกันสังคมภาคบังคับ	2,442	2,572	6,458	822	12,293	441,420
การศึกษา	1,908	2,933	3,601	1,320	9,762	435,246
การบริการสุขภาพและสังคมสงเคราะห์	2,157	1,256	1,647	870	5,930	185,932
การบริการชุมชน สังคม และส่วนบุคคล	827	686	771	819	3,102	138,039
ลูกจ้างในในครัวเรือนส่วนบุคคล	29	41	27	20	117	10,162
ผลผลิตสัมพัทธ์รวม	400,878	63,698	59,845	17,327	541,748	10,104,821
จำนวนประชากร (1,000 คน)	579	484	462	212	1,737	67,313
ผลผลิตสัมพัทธ์รวมต่อจำนวนประชากร (บาท)	692,525	131,574	129,586	81,581	311,852	150,118

ที่มา : สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ

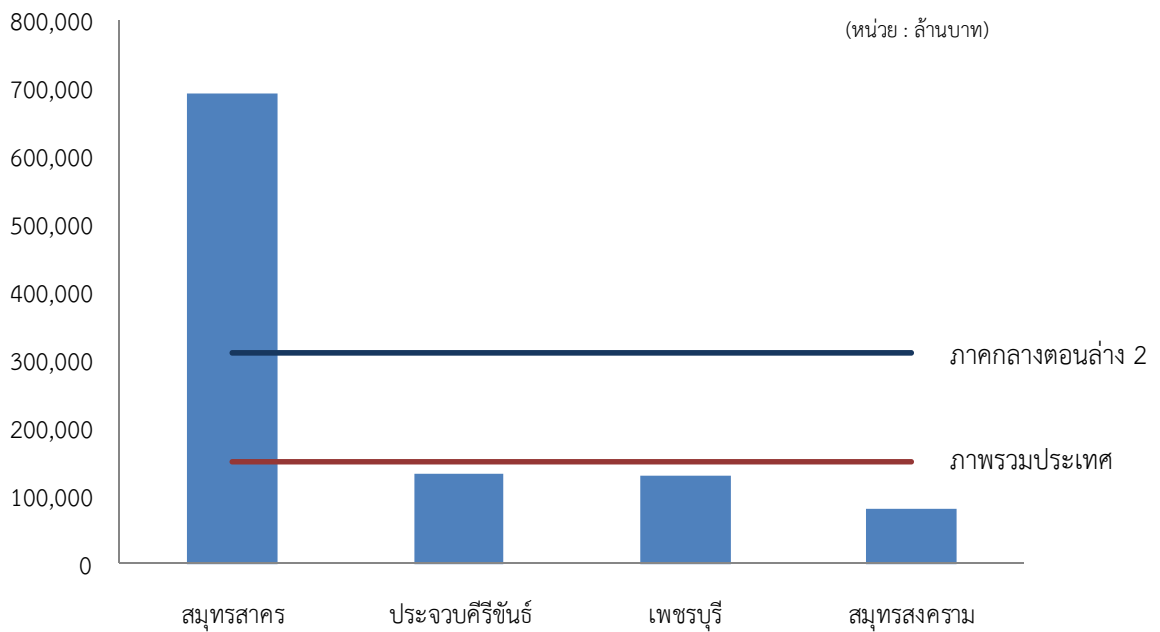

แผนภาพที่ 2.1 มูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมรายจังหวัด
เปรียบเทียบกับผลิตภัณฑ์มวลรวมกลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2 (พ.ศ. 2553)

เมื่อเปรียบเทียบค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมพบว่าจังหวัดสมุทรสาครมีมูลค่าค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมสูงที่สุด คิดเป็นมูลค่าเท่ากับ 400,878 ล้านบาท ตามด้วยจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ 63,698 ล้านบาท เพชรบุรี 59,845 ล้านบาท และสมุทรสงคราม 17,327 ล้านบาท ทั้งนี้เมื่อพิจารณาโครงสร้างรายได้ค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมของแต่ละจังหวัดพบว่า รายได้ของจังหวัดเพชรบุรี และประจวบคีรีขันธ์จะมาจากส่วนของภาคการเกษตรเป็นหลัก ในขณะที่รายได้ของจังหวัดสมุทรสาคร และสมุทรสงครามจะมาจากภาคอุตสาหกรรมเป็นหลัก

แผนภาพที่ 2.2 โครงสร้างเศรษฐกิจภายในของแต่ละจังหวัดโดยเปรียบเทียบกับผลิตภัณฑ์มวลรวมในแต่ละมิติกับมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมของพื้นที่นั้นๆ

แผนภาพที่ 2.3 เปรียบเทียบมูลค่าผลผลิตภาคการเกษตรต่อประชากร จังหวัดต่อประชากร ผลผลิตภาคการเกษตรต่อประชากร และผลผลิตภาคการเกษตรต่อประชากร (พ.ศ. 2553)

ซึ่งสอดคล้องกับมูลค่าผลผลิตภาคการเกษตรรายจังหวัดในภาพรวม มูลค่าผลผลิตภาคการเกษตรเฉลี่ยต่อจำนวนประชากรของจังหวัดสมุทรสาครมีมูลค่าสูงที่สุด และแตกต่างอย่างชัดเจนหากเปรียบเทียบกับจังหวัดอื่นๆ ในกลุ่ม ซึ่งมูลค่าเหล่านี้เป็นปัจจัยหนึ่งในการสะท้อนความไม่สมดุลด้านการเติบโตของระบบเศรษฐกิจของจังหวัดสมาชิกของกลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2

1.2) ด้านการเกษตร

กลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2 มีพื้นที่ถือครองทั้งสิ้น 8,673,132 ไร่ เป็นพื้นที่ทำการเกษตรรวม 3,394,499 ไร่ คิดเป็นร้อยละ 39.14 ของพื้นที่ถือครองทั้งหมด โดยจังหวัดประจวบคีรีขันธ์มีพื้นที่การเกษตรมากที่สุด รองลงมาได้แก่ จังหวัดเพชรบุรี จังหวัดสมุทรสาคร และจังหวัดสมุทรสงครามตามลำดับ

ตารางที่ 2.4 การใช้ที่ดินเพื่อการเกษตร เมื่อเทียบกับพื้นที่เกษตรกรรมทั้งหมดของกลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2 พ.ศ. 2552

พื้นที่เกษตรกรรม	จำนวนไร่	สัดส่วน
ไม้ผล	1,078,181	31.76%
พืชไร่	836,030	24.63%
นาข้าว	581,720	17.14%
ไม้ยืนต้น	484,572	14.28%
สถานที่เพาะเลี้ยงสัตว์น้ำ	393,359	11.59%
พืชสวน	11,312	0.33%
ทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์และโรงเรือนเลี้ยงสัตว์	6,567	0.19%
พืชน้ำ	2,758	0.08%
รวม	3,394,499	100%

พื้นที่ทำการเกษตรของกลุ่มจังหวัดเป็นการปลูกไม้ผล โดยคิดเป็นร้อยละ 31.76% ของพื้นที่ทำการเกษตรทั้งหมด ในลำดับรองลงมา คือ พื้นที่เพาะปลูกพืชไร่ พื้นที่นาข้าว พื้นที่ปลูกไม้ยืนต้น และสถานที่เพาะเลี้ยงสัตว์น้ำ นอกจากนี้ยังมีพื้นที่เล็กน้อยใช้เป็นพื้นที่ปลูกพืชสวน พื้นที่ทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์และโรงเรือนเลี้ยงสัตว์ และพื้นที่เพาะปลูกพืชน้ำ

ตารางที่ 2.5 มูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมรายจังหวัดจากสาขาการเกษตร (การเกษตรกรรม การล่าสัตว์ และการป่าไม้) พ.ศ. 2553
หน่วย: ล้านบาท

จังหวัด	ผลิตภัณฑ์มวลรวม ปี พ.ศ. 2553	เกษตรกรรม ล่าสัตว์ และป่าไม้	ร้อยละภาคเกษตร ต่อผลิตภัณฑ์มวลรวม
ประจวบคีรีขันธ์	63,698.3	20,616.8	32.37
เพชรบุรี	59,845.4	15,810	26.42
สมุทรสงคราม	17,327	1,895.7	10.94
สมุทรสาคร	400,877.6	15,401.4	3.84
กลางตอนล่าง 2	541,748.3	53,723.9	9.92
ภาพรวมประเทศไทย	10,104,821	1,251,807	12.39
สัดส่วนกลุ่มจังหวัดต่อประเทศไทย	ร้อยละ 5	ร้อยละ 4	-

ที่มา: สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ

ด้วยลักษณะภูมิประเทศของกลุ่มจังหวัดที่มีความหลากหลายของดิน และติดทะเลทุกจังหวัดทำให้ลักษณะการเกษตรที่สำคัญของกลุ่มจังหวัดสามารถแบ่งได้เป็น 2 ประเภท คือ การเกษตรเพาะปลูกพืชเศรษฐกิจและการประมง โดยจากข้อมูลผลิตภัณฑ์มวลรวมรายภูมิภาค (Gross Regional Product : GRP) ปี พ.ศ. 2553 นั้น พบว่า มูลค่าการผลิตภาคการเกษตร (การเกษตรกรรม การล่าสัตว์ และการป่าไม้) คิดเป็นร้อยละ 9.92 ของมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมของกลุ่มจังหวัด ซึ่งน้อยกว่าสัดส่วนเฉลี่ยมูลค่าการผลิตภาคการเกษตรของทั้งประเทศไทย ซึ่งอยู่ที่ร้อยละ 12.39 อย่างไรก็ตามจังหวัดที่มีสัดส่วนมูลค่าการผลิตภาคการเกษตรสูง คือ จังหวัดประจวบคีรีขันธ์และเพชรบุรี มีมูลค่าการผลิตภาคการเกษตร (การเกษตรกรรม การล่าสัตว์ และการป่าไม้) สูงกว่าค่าเฉลี่ยของประเทศ สถิติผลผลิตภาคการเกษตรที่สำคัญของกลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2 แสดงได้ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 2.6 ผลผลิตการเพาะปลูกพืชเศรษฐกิจที่สำคัญของกลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2

จังหวัด	ข้าว				ปาล์มน้ำมัน				มะพร้าว			
	เนื้อที่เพาะปลูก (ไร่)	เนื้อที่เก็บเกี่ยว (ไร่)	ผลผลิต (ตัน)	ผลผลิตต่อไร่ (กิโลกรัม)	เนื้อที่เพาะปลูก (ไร่)	เนื้อที่เก็บเกี่ยว (ไร่)	ผลผลิต (ตัน)	ผลผลิตต่อไร่ (กิโลกรัม)	เนื้อที่เพาะปลูก (ไร่)	เนื้อที่เก็บเกี่ยว (ไร่)	ผลผลิต (ตัน)	ผลผลิตต่อไร่ (กิโลกรัม)
เพชรบุรี	342,779	334,346	187,458	561	2,970	2,341	2,926	1,250	15,032	15,032	10,583	704
ประจวบคีรีขันธ์	55,146	53,535	23,056	431	191,162	102,550	262,528	2,560	433,550	428,978	431,123	1,005
สมุทรสาคร	14,352	14,275	9,078	636	-	-	-	-	6,100	6,100	3,020	495
สมุทรสงคราม	2,108	2,070	1,384	669	-	-	-	-	58,950	57,800	43,639	755
ภาคกลางตอนล่าง 2	414,385	404,226	220,976	547	194,132	104,891	265,454	2,531	513,632	507,910	488,365	962
ประเทศไทย	57,497,441	54,747,389	23,253,251	425	3,888,403	3,188,832	8,162,379	2,560	1,493,369	1,486,765	1,380,980	929
สัดส่วนผลผลิตของ กลุ่มจังหวัดภาคกลาง ตอนล่าง 2 ต่อ ประเทศไทย (%)	1%	1%	1%	-	5%	3%	3%	-	34%	34%	35%	-

จังหวัด	สับปะรด				มะนาว				กล้วยไม้			
	เนื้อที่เพาะปลูก (ไร่)	เนื้อที่เก็บเกี่ยว (ไร่)	ผลผลิต (ตัน)	ผลผลิตต่อไร่ (กิโลกรัม)	เนื้อที่เพาะปลูก (ไร่)	เนื้อที่เก็บเกี่ยว (ไร่)	ผลผลิต (ตัน)	ผลผลิตต่อไร่ (กิโลกรัม)	เนื้อที่เพาะปลูก (ไร่)	เนื้อที่เก็บเกี่ยว (ไร่)	ผลผลิต (ตัน)	ผลผลิตต่อไร่ (กิโลกรัม)
เพชรบุรี	39,493	36,359	106,354	2,925	31,450	31,277	69,716	2,229	68	122	1,795	
ประจวบคีรีขันธ์	288,813	263,012	779,255	2,963	2,012	2,000	3,100	1,550	-	-	-	
สมุทรสาคร	-	-	-	-	16,089	15,890	23,851	1,501	5,275	13,757	2,608	
สมุทรสงคราม	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	
ภาคกลางตอนล่าง 2	328,306	299,371	885,609	2,958	49,551	49,167	96,667	1,966	5,343	13,879	2,598	
ประเทศไทย	611,776	566,599	1,894,862	3,344	102,376	100,898	152,536	1,512	22,200	52,422	2,361	
สัดส่วนผลผลิตของ กลุ่มจังหวัดภาคกลาง ตอนล่าง 2 ต่อ ประเทศไทย (%)	54%	53%	47%	-	48%	49%	63%	-	24%	26%	-	

ที่มา: หนังสือสถิติการเกษตรของประเทศไทยปี พ.ศ. 2552 เผยแพร่เมื่อเดือนกรกฎาคม 2553 โดยสำนักงานเศรษฐกิจการเกษตร กระทรวงเกษตรและสหกรณ์

จากตารางข้างต้นซึ่งแสดงสถิติผลผลิตภาคการเกษตรที่สำคัญในปี พ.ศ. 2553 ผลผลิตภาคการเกษตรที่สำคัญ ได้แก่ มะพร้าว สับปะรด และมะนาว มีพื้นที่การเกษตรรวมกันทั้งสิ้นประมาณ 2 ล้านไร่ โดยผลผลิตของพืชทั้งสามชนิดนี้มีสัดส่วนสูงมากเมื่อเทียบกับผลผลิตของประเทศ นอกจากนี้กลุ่มจังหวัดฯ ยังมีผลผลิตการเพาะปลูกกล้วยไม้เพื่อการส่งออก

มะพร้าว เป็นพืชเศรษฐกิจเป็นไม้ผลเพียงชนิดเดียวที่มีการปลูกในพื้นที่ทุกจังหวัด มีพื้นที่ปลูกประมาณ 513,632 ไร่ ให้ผลผลิตทั้งหมด 488,365 ตัน คิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 35 ของผลผลิตรวมทั้งประเทศ โดยผลผลิตส่วนหนึ่งจะถูกนำส่งโรงงานอุตสาหกรรมเพื่อการแปรรูปเป็นผลิตภัณฑ์ต่างๆ เช่นกะทิ น้ำมันมะพร้าว แวนิลิน การเพาะปลูกพื้นที่ลดลงอย่างต่อเนื่องจากปี พ.ศ. 2550 เนื่องจากมีการปรับเปลี่ยนพื้นที่ไปปลูกพืชอื่นทดแทน ประกอบกับมีปัญหาการระบาดของแมลงดำหนามและหนอนหัวดำส่งผลกระทบต่อพื้นที่ที่เก็บเกี่ยว

สับปะรด เป็นพืชเศรษฐกิจที่ทำรายได้ให้กับกลุ่มจังหวัด โดยมีพื้นที่ปลูกจำนวน 328,306 ไร่ ให้ผลผลิตทั้งหมด 885,609 ตัน คิดเป็นร้อยละ 47 ของผลผลิตรวมทั้งประเทศ ทั้งนี้ผลผลิตร้อยละ 80 ส่งโรงงานแปรรูปเพื่อการส่งออกส่วนผลผลิตที่เหลือร้อยละ 20 ใช้บริโภคผลสดภายในประเทศแนวโน้มมีการเพาะปลูกมากขึ้น เนื่องจากรัฐให้การสนับสนุนมากขึ้น

มะนาว เป็นพืชเศรษฐกิจอีกชนิดหนึ่งที่ทำรายได้ให้แก่กลุ่มจังหวัด โดยมีพื้นที่เพาะปลูกมะนาว 49,551 ไร่ ผลผลิตทั้งหมด 96,667 ตัน คิดเป็นร้อยละ 63 ของผลผลิตรวมทั้งประเทศ

กล้วยไม้ เป็นพืชเศรษฐกิจที่เพิ่มระดับความสำคัญทั้งในระดับกลุ่มจังหวัด และในระดับประเทศ โดยผลผลิตกล้วยไม้ของกลุ่มจังหวัดมีสัดส่วนคิดเป็นร้อยละ 26 ของผลผลิตรวมทั้งประเทศ จากพื้นที่เพาะเลี้ยงกล้วยไม้เพียง 5,343 ไร่ ให้ผลผลิตสูงถึง 13,879 ตัน

เนื่องด้วยภูมิประเทศของจังหวัดสมาชิกทุกจังหวัดติดกับทะเล ภาคการเกษตรที่จะต้องนำมาวิเคราะห์ นอกเหนือจากการเพาะปลูกพืชเศรษฐกิจแล้วนั้น คือ การประมง

ตารางที่ 2.7 มูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมรายจังหวัดจากสาขาการเกษตร (การประมง) พ.ศ. 2553

หน่วย: ล้านบาท

จังหวัด	มูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวม ปี พ.ศ. 2553	มูลค่าการผลิต ภาคการประมง	% ภาคการประมง ต่อ ผลิตภัณฑ์มวลรวม
ประจวบคีรีขันธ์	63,698.3	4,088.2	6.42
สมุทรสาคร	400,877.6	13,730.5	3.43
สมุทรสงคราม	17,327	374.5	2.16
เพชรบุรี	59,845.4	642.4	1.07
กลางตอนล่าง 2	541,748.3	18,835.6	3.48
ภาพรวมประเทศไทย	10,104,821.0	109,136.0	1.08
สัดส่วนกลุ่มจังหวัดต่อประเทศไทย	ร้อยละ 5	ร้อยละ 17	-

ที่มา: สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ

จากข้อมูลผลิตภัณฑ์มวลรวมของจังหวัดและกลุ่มจังหวัด ปีพ.ศ. 2553 มีมูลค่าการผลิตภาคการเกษตร (ประมง) คิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 3.48 ของมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมของกลุ่มจังหวัด โดยจังหวัดที่มีสัดส่วนของมูลค่าการประมงต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมของจังหวัดสูงสุดที่สุด คือ จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ และต่ำสุด คือ จังหวัดเพชรบุรี นอกจากนี้ มูลค่าการผลิตภาคการประมงของกลุ่มจังหวัดยังคิดเป็นสัดส่วนถึงร้อยละ 17 ของมูลค่าการผลิตภาคการประมงรวมทั้งประเทศไทย ซึ่งนับว่าผลผลิตประมงของกลุ่มจังหวัดมีความสำคัญอย่างมากต่อผลผลิตประมง

ของประเทศ และผลผลิตประมงของกลุ่มจังหวัดเชื่อมโยงสู่ภาคอุตสาหกรรมแปรรูปอาหารภายในกลุ่มจังหวัดเป็นส่วนใหญ่ ซึ่งมีตัวเลขและสัดส่วนที่ค่อนข้างสูงในภาคอุตสาหกรรม

ด้วยพื้นที่ของกลุ่มจังหวัดตั้งอยู่บริเวณอ่าวไทยตอนในค่อนข้างมาทางตะวันตก โดยจังหวัดสมุทรสาครและสมุทรสงครามพื้นที่ท้องน้ำจะเป็นดินโคลน จังหวัดเพชรบุรีมีลักษณะพื้นที่ท้องน้ำส่วนใหญ่เป็นดินโคลนปนทราย อีกทั้ง 3 จังหวัดนี้ยังมีแม่น้ำท่าจีน แม่น้ำกลอง และเพชรบุรีไหลลงสู่ทะเล ในขณะที่จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ที่มีลักษณะที่แตกต่างจากจังหวัดอื่น ๆ คือพื้นที่ท้องน้ำบริเวณชายฝั่งซึ่งเป็นทรายและมีแม่น้ำปราณบุรีไหลลงทะเล แต่เป็นแม่น้ำสายที่ไม่ใหญ่มาก ดังนั้น อิทธิพลของตะกอนที่ถูกพัดพามาจากแม่น้ำลงสู่ปากแม่น้ำถือว่าน้อยมาก เมื่อเปรียบเทียบกับอีก 3 จังหวัด ด้วยลักษณะพื้นที่ท้องน้ำและปริมาณตะกอนบริเวณชายฝั่งที่ถูกพัดพามากับแม่น้ำที่แตกต่างกันส่งผลให้ชนิดสัตว์น้ำ และรูปแบบการเลี้ยงสัตว์น้ำบริเวณชายฝั่งมีความแตกต่างกัน

สมุทรสาคร ตั้งอยู่บริเวณอ่าวไทยมีชายฝั่งทะเลยาวประมาณ 41.8 กิโลเมตร และเป็นแหล่งศูนย์กลางในการจำหน่ายสินค้าสัตว์น้ำการประมงมีความสำคัญด้านการประมงทะเล โดยมีแหล่งรวบรวมสินค้าประมงที่สำคัญ ได้แก่ สะพานปลาเทศบาล สะพานปลาสมุทรสาคร ตลาดไทย ตลาดกุ้ง การประมงทะเล มีเรือประมงพาณิชย์ขึ้นทะเบียน 367 ลำ มีปริมาณจับสัตว์น้ำรวม 810,562.71 ตันต่อปี

การเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำมีฟาร์มเลี้ยงกุ้งพื้นที่ 29,404.1 ไร่ ผลผลิตต่อปีรวม 15,634 ตัน ฟาร์มเลี้ยงหอยทะเลพื้นที่ 9,098 ไร่ ผลผลิตต่อปีรวม 8,338 ตัน ฟาร์มเลี้ยงปลาน้ำกร่อยพื้นที่ 1,769 ไร่ ผลผลิตต่อปีรวม 79 ตัน ฟาร์มเพาะเลี้ยงปลาตุ๊ก ปลาไนล ปลาสด มีพื้นที่เลี้ยงรวม 29,744 ไร่ ผลผลิตต่อปีรวม 20,829 ตัน ทั้งนี้สมุทรสาครมีโรงงานอุตสาหกรรมเนื่องจากการประมงมากที่สุด อุตสาหกรรมโดยโรงงานที่เกี่ยวกับการประมง ได้แก่ การประกอบเรือประมง การแปรรูปสัตว์น้ำและผลิตภัณฑ์ การนำเข้า และส่งออกสัตว์น้ำและผลิตภัณฑ์ การผลิตอาหารสัตว์น้ำ (ข้อมูลจากรายงานผลิตภัณฑ์จังหวัดสมุทรสาคร ปี พ.ศ. 2552)

สมุทรสงคราม พื้นที่ชายทะเลมีความยาวประมาณ 23 กิโลเมตร พื้นที่เกือบทั้งหมดของจังหวัดเป็นที่ราบชายฝั่งมีความลาดเอียงไปทางชายฝั่งทะเล มีคลองธรรมชาติและคลองขุดเชื่อมต่อกันเป็นเครือข่ายทั่วพื้นที่มากกว่า 300 สาย คลองเหล่านี้ช่วยระบายน้ำระหว่างพื้นที่ส่วนบนกับฝั่งทะเล ในแต่ละวันจะมีน้ำขึ้นน้ำลงที่อ่าวไทยเกิดน้ำทะเลหนุนเข้ามาตามแม่น้ำแม่กลองและตามคูคลองต่าง ๆ ทำให้มีการเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำกร่อยจำนวนมาก ทั้งนี้เรือประมงที่จดทะเบียนในจังหวัดรวม 972 ลำ โดยมีเรือประมงที่ใช้เครื่องมืออวนลากมากที่สุด จำนวน 928 ลำ และมีปริมาณจับสัตว์น้ำรวม 11,744 ตันต่อปี

การเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำมีฟาร์มเลี้ยงกุ้งพื้นที่ 25,326 ไร่ ผลผลิตต่อปีรวม 2,102 ตัน ฟาร์มเลี้ยงหอยทะเลพื้นที่ 17,996 ไร่ ผลผลิตต่อปีรวม 21,505 ตัน ฟาร์มเลี้ยงปลาน้ำกร่อยพื้นที่ 59,605.5 ไร่ ผลผลิตต่อปีรวม 429 ตัน ฟาร์มเพาะเลี้ยงปลาตุ๊ก ปลาไนล ปลาสด ปลาทาบที่มีพื้นที่เลี้ยงรวม 6,799.38 ไร่ ผลผลิตต่อปีรวม 1,803 ตัน ทั้งนี้ จ.สมุทรสาครมีโรงงานอุตสาหกรรมเนื่องจากการประมงมากที่สุด อุตสาหกรรมโดยโรงงานที่เกี่ยวกับการประมง ได้แก่ การประกอบเรือประมง การแปรรูปสัตว์น้ำและผลิตภัณฑ์ การนำเข้าและส่งออกสัตว์น้ำและผลิตภัณฑ์ การผลิตอาหารสัตว์น้ำ (ข้อมูลจากสำนักงานประมงจังหวัดสมุทรสงคราม ตุลาคม พ.ศ. 2552)

ทั้งนี้พื้นที่จังหวัดสมุทรสงคราม และสมุทรสาคร มีอาชีพที่สำคัญของจังหวัดอีกอย่างหนึ่งก็คือ การทำนาเกลือ ซึ่งเป็นอาชีพดั้งเดิมที่แสดงถึงเอกลักษณ์และภูมิปัญญาท้องถิ่น โดยจังหวัดสมุทรสงครามมีพื้นที่ทำนาเกลือประมาณ 6,000 ไร่ และในจังหวัดสมุทรสาครมีพื้นที่ทำนาเกลือประมาณ 16,416 ไร่

เพชรบุรี ตั้งอยู่บริเวณอ่าวไทยมีชายฝั่งทะเลยาวประมาณ 90 กิโลเมตร มีแม่น้ำ 3 สาย ไหลลงมาสู่อ่าวไทยบริเวณอำเภอบ้านแหลม ได้แก่ แม่น้ำเพชรบุรี แม่น้ำบางกลอย และแม่น้ำบางตะบูน มีเขื่อนกักเก็บน้ำจำนวน 3 แห่ง ได้แก่ เขื่อนเพชร เขื่อนแก่งกระจาน และเขื่อนแม่ประจันต์ ในฤดูแล้งส่วนใหญ่ น้ำจะแห้งต้อง

อาศัยน้ำจากเขื่อนทั้ง 3 แห่งมาใช้ในการอุปโภคบริโภคและการเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำ และมีปริมาณจับสัตว์น้ำรวม 4,141.2 ตันต่อปี

การเพาะเลี้ยงสัตว์มีฟาร์มเลี้ยงกุ้งพื้นที่ 12,812 ไร่ ผลผลิตต่อปีรวม 31,207 ตัน ฟาร์มเลี้ยงหอยทะเล พื้นที่ 141 ไร่ ผลผลิตต่อปีรวม 1,021 ตัน ฟาร์มเลี้ยงปลาน้ำกร่อยพื้นที่ 794 ไร่ ผลผลิตต่อปีรวม 326 ตัน ฟาร์มเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำจืดมีพื้นที่เลี้ยงรวม 4,756 ไร่ ผลผลิตต่อปีรวม 3,939 ตัน (ข้อมูลจากสำนักงานประมงจังหวัดเพชรบุรี พ.ศ. 2552)

ประจวบคีรีขันธ์ มีชายฝั่งทะเลติดต่อกับอ่าวไทย มีความยาวประมาณ 225 กิโลเมตร มีแม่น้ำลำคลองสายที่สำคัญ 7 สาย แต่เป็นแม่น้ำลำคลองสายสั้นๆและแคบ เช่น แม่น้ำปราณบุรี มีความยาวเพียง 130 กม. แม่น้ำกุยบุรี มีความยาว 25 กม. เป็นต้น นอกจากนี้ยังมีแหล่งน้ำชลประทาน โดยเป็นโครงการขนาดเล็ก 102 แห่ง ขนาดกลาง 6 แห่ง ขนาดใหญ่ 1 แห่ง โดยมีเรือประมงที่ใช้เครื่องมืออวนลากมากที่สุด จำนวน 2,638 ลำ และมีปริมาณจับสัตว์น้ำรวม 70,192 ตันต่อปี

การเพาะเลี้ยงสัตว์มีฟาร์มเลี้ยงกุ้งพื้นที่ 12,812 ไร่ ผลผลิตต่อปีรวม 31,207 ตัน ฟาร์มเลี้ยงหอยทะเล พื้นที่ 141 ไร่ ผลผลิตต่อปีรวม 1,021 ตัน ฟาร์มเลี้ยงปลาน้ำกร่อยพื้นที่ 794 ไร่ ผลผลิตต่อปีรวม 0.326 ตัน ฟาร์มเพาะเลี้ยงปลาตุ๊ก ปลาบิล ปลาปลิด ปลาทับทิมมีพื้นที่เลี้ยงรวม 4,756 ไร่ ผลผลิตต่อปีรวม 3,939 ตัน (ข้อมูลจากสำนักงานประมงจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ พ.ศ. 2552)

1.3) ด้านอุตสาหกรรม

ด้านอุตสาหกรรมการผลิตของกลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2 มีความโดดเด่น และมีศักยภาพสูงเมื่อเทียบกับภาพรวมของประเทศ โดยพบว่ามูลค่าการผลิตภาคอุตสาหกรรม คิดเป็นร้อยละ 67.47 ของกลุ่มจังหวัดฯ ซึ่งจังหวัดสมุทรสาครมีส่วนสูงที่สุด ทั้งนี้มูลค่าการผลิตภาคอุตสาหกรรมจากกลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2 คิดเป็นร้อยละ 35.62 ของมูลค่าการผลิตภาคอุตสาหกรรมรวมของประเทศไทย

ตารางที่ 2.8 มูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมรายจังหวัดจากภาคอุตสาหกรรมปี พ.ศ. 2553

จังหวัด	มูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวม ปี พ.ศ. 2553	มูลค่าการผลิต ภาคอุตสาหกรรม	หน่วย: ล้านบาท
			ร้อยละภาคอุตสาหกรรม ต่อผลิตภัณฑ์มวลรวม
สมุทรสาคร	400,877.6	339,244.0	84.63
สมุทรสงคราม	17,327.0	4,126.0	23.81
เพชรบุรี	59,845.4	10,775.0	18.00
ประจวบ	63,698.3	11,390.0	17.88
กลางตอนล่าง 2	541,748.3	365,535.0	67.47
ภาพรวมประเทศไทย	10,104,821.0	3,599,713.0	35.62
สัดส่วนกลุ่มจังหวัดต่อประเทศไทย	ร้อยละ 5	ร้อยละ 10	-

ที่มา: สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ

เมื่อเทียบจำนวนโรงงาน แรงงานและมูลค่าเงินลงทุน ของจังหวัดในกลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2 พบว่า จังหวัดสมุทรสาคร มีความโดดเด่นอย่างเห็นได้ชัดในทุกๆ ด้านที่เปรียบเทียบ

ตารางที่ 2.9 จำนวนโรงงานและแรงงานภาคอุตสาหกรรม ปี พ.ศ. 2553

จังหวัด	โรงงาน ปี พ.ศ. 2553		เงินลงทุน ปี พ.ศ. 2553		แรงงาน ปี พ.ศ. 2553	
	จำนวนโรง	ร้อยละการเติบโต	จำนวนเงินลงทุน	ร้อยละการเติบโต	จำนวนแรงงาน	ร้อยละการเติบโต
สมุทรสาคร	5,181	0.8	203,951.58	5.7	317,775	1.3
ประจวบคีรีขันธ์	625	1.1	33,923.95	0.8	21,360	-2.4
เพชรบุรี	683	1.9	30,285.47	7.1	20,087	0.7
สมุทรสงคราม	264	0.8	5,517.40	-1.3	7,489	-1.7
กลางตอนล่าง 2	6,753	0.9	273,678.40	5.1	366,711	1.0
รวมทั้งประเทศ	129,617	0.9	4,864,017.50	2.1	3,832,090	1.5
สัดส่วนกลุ่มกลางล่าง 2 ต่อทั้งประเทศ	ร้อยละ 5.2		ร้อยละ 5.6		ร้อยละ 9.6	

หมายเหตุ: % การเติบโตคำนวณจากข้อมูลปี พ.ศ. 2553 เทียบกับ ปี พ.ศ. 2552

ที่มา: กรมโรงงานอุตสาหกรรม กระทรวงอุตสาหกรรม, รวบรวมโดย สำนักสถิติพยากรณ์ สำนักงานสถิติแห่งชาติ

จากตารางข้างต้น จะพบว่าโรงงานและแรงงานอุตสาหกรรมจะกระจุกตัวอยู่ในจังหวัดสมุทรสาครเป็นส่วนใหญ่ และจังหวัดสมุทรสาครยังมีการขยายตัวของเงินลงทุนภาคอุตสาหกรรมอยู่ และในภาพรวมของกลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2 พบว่าแรงงานภาคอุตสาหกรรมคิดเป็นร้อยละ 9.6 ของทั้งประเทศ และมีร้อยละการเติบโตของมูลค่าเงินลงทุนในภาคอุตสาหกรรมสูงกว่าค่าเฉลี่ยของประเทศ

ตารางที่ 2.10 จำนวนโรงงาน เงินลงทุน และแรงงานภาคอุตสาหกรรมของกลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2 ปี พ.ศ. 2554
จำแนกตามประเภทอุตสาหกรรม

ประเภทอุตสาหกรรม	จำนวนโรงงาน (โรง)	เงินลงทุน (ล้านบาท)	คนงาน (คน)
การผลิตผลิตภัณฑ์อาหารและเครื่องดื่ม	1,105	47,047.01	108,693
การผลิตโลหะขั้นมูลฐาน	366	33,572.99	12,411
การผลิตผลิตภัณฑ์ยางและผลิตภัณฑ์พลาสติก	888	33,451.41	44,781
การผลิตสิ่งทอสิ่งถัก	557	33,391.01	47,385
การผลิตผลิตภัณฑ์ที่ทำจากโลหะประดิษฐ์ ยกเว้นเครื่องจักรและอุปกรณ์	1,058	29,182.00	31,236
การเก็บน้ำ การทำน้ำให้บริสุทธิ์และการจ่ายน้ำ (การประปา)	2	11,429.73	12
บริการที่เกี่ยวข้องกับการขนส่งและบริการด้านการท่องเที่ยว	123	10,609.14	13,154
การผลิตผลิตภัณฑ์จากแร่โลหะ	260	9,597.10	6,989
การผลิตเครื่องเรือนและการผลิตซึ่งมิได้จัดประเภทไว้ในที่อื่น	257	9,206.40	17,115
การผลิตถ่านโค้ก ผลิตภัณฑ์ที่ได้จากการกลั่นน้ำมันปิโตรเลียม	41	7,573.58	1,486
การผลิตเคมีภัณฑ์และผลิตภัณฑ์เคมี	244	6,695.92	6,421
การผลิตกระดาษและผลิตภัณฑ์จากกระดาษ	126	5,756.75	6,494
การผลิตเครื่องจักรและอุปกรณ์ซึ่งมิได้จัดประเภทไว้ในที่อื่น	280	4,317.10	5,753
การผลิตยานยนต์ รถพ่วงและรถกึ่งรถพ่วง	144	4,249.12	7,108
การผลิตเครื่องแต่งกาย รวมทั้งการตกแต่งและย้อมสีขนสัตว์	84	3,667.83	21,279
การผลิตเครื่องจักรที่ใช้พลังงานไฟฟ้าและเครื่องมือไฟฟ้า ซึ่งมีได้จัดประเภทไว้ในที่อื่น	105	3,488.42	4,269
การผลิตไม้ ผลิตภัณฑ์จากไม้และไม้ก๊อก ยกเว้นเครื่องเรือน รวมทั้งการ	251	3,117.42	5,217

ผลิตสิ่งของจากฟางและวัสดุอื่น ๆ			
การผลิตเครื่องจักรสำนักงาน เครื่องทำบัญชีและเครื่องคำนวณ	9	3,069.13	5,684
การพิมพ์โฆษณา การพิมพ์และการทำสำเนาสื่อบันทึก	126	3,019.62	3,216
การฟอกและการตกแต่งหนังสือพิมพ์ รวมทั้งการผลิตกระเป๋าเดินทาง กระเป๋าถือ อานม้า เครื่องลากเทียมสัตว์ และรองเท้า	80	2,807.08	7,707
การขาย การบำรุงรักษา การซ่อมแซมยานยนต์และจักรยานยนต์ การขาย ปลี๊กน้ำมันเชื้อเพลิงรถยนต์	161	2,340.00	2,028
การไฟฟ้า แก๊ส ไอน้ำและน้ำร้อน	17	2,288.58	264
การผลิตอุปกรณ์และเครื่องมือทางวิทยุ โทรทัศน์และการสื่อสาร	44	1,771.12	2,225
การทำเหมืองแร่และเหมืองหินอื่น ๆ	154	1,735.66	787
บริการด้านธุรกิจอื่น ๆ	61	1,588.42	1,229
การนำผลิตภัณฑ์เก่ากลับมาใช้ใหม่ (Recycling)	114	1,512.22	1,690
การกำจัดสิ่งปฏิกูลและขยะ การสุขาภิบาลและบริการที่คล้ายคลึงกัน	81	1,299.10	1,035
การผลิตอุปกรณ์การขนส่งอื่น ๆ	95	1,169.21	2,801
เกษตรกรรม การล่าสัตว์และบริการที่เกี่ยวข้อง	18	620.80	659
กิจกรรมด้านการบริการอื่น ๆ	19	277.12	415
การผลิตเครื่องมือที่ใช้ทางการแพทย์ การวัดความเที่ยง อุปกรณ์ที่ใช้ในทางทัศนศาสตร์และนาฬิกา	6	263.66	863
การขายปลีก ยกเว้นยานยนต์ และจักรยานยนต์ รวมถึงการซ่อมแซมของใช้ส่วนบุคคลและของใช้ในครัวเรือน	4	2.68	21
ไม่ปรากฏประเภทอุตสาหกรรม	1	-	-
รวมทั้งหมด	6,881	280,117.35	370,427

ที่มา: กรมโรงงานอุตสาหกรรม กระทรวงอุตสาหกรรม, กันยายน พ.ศ. 2554

จากตารางข้างต้น โครงสร้างภาคอุตสาหกรรม ในปี พ.ศ. 2554 ของกลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2 พบว่าอุตสาหกรรมที่มีเงินลงทุนสูงสุด 5 อันดับ ได้แก่

- 1) การผลิตผลิตภัณฑ์อาหารและเครื่องดื่ม
- 2) การผลิตโลหะขั้นมูลฐาน
- 3) การผลิตผลิตภัณฑ์ยางและผลิตภัณฑ์พลาสติก
- 4) การผลิตสิ่งทอสิ่งถัก
- 5) การผลิตผลิตภัณฑ์ที่ทำจากโลหะประดิษฐ์ ยกเว้นเครื่องจักรและอุปกรณ์

เมื่อพิจารณาในรายละเอียด อุตสาหกรรมการผลิตผลิตภัณฑ์อาหารและเครื่องดื่มเป็นอันดับที่ 1 ของกลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2 ทั้งด้านจำนวนโรงงาน เงินลงทุน และจำนวนคนงาน ในขณะที่อุตสาหกรรมการผลิตผลิตภัณฑ์ยางและผลิตภัณฑ์พลาสติก และอุตสาหกรรมการผลิตสิ่งทอสิ่งถักแม้จะมีเงินลงทุนน้อยกว่า แต่ก็ยังเป็นอุตสาหกรรมที่สร้างงานในกลุ่มจังหวัดและมีจำนวนโรงงานค่อนข้างสูง

โครงสร้างภาคอุตสาหกรรมของกลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2 จำแนกตามจังหวัดเป็นดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 2.11 จำนวนโรงงาน เงินลงทุน และแรงงานภาคอุตสาหกรรมของแต่ละจังหวัดในกลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2 ปี พ.ศ. 2554

จำแนกตามประเภทอุตสาหกรรม

ประเภทอุตสาหกรรม	สมุทรสาคร			เพชรบุรี			ประจวบคีรีขันธ์			สมุทรสงคราม		
	จำนวนโรงงาน (โรง)	เงินลงทุน (ล้านบาท)	คนงาน (คน)	จำนวนโรงงาน (โรง)	เงินลงทุน (ล้านบาท)	คนงาน (คน)	จำนวนโรงงาน (โรง)	เงินลงทุน (ล้านบาท)	คนงาน (คน)	จำนวนโรงงาน (โรง)	เงินลงทุน (ล้านบาท)	คนงาน (คน)
การผลิตผลิตภัณฑ์อาหารและเครื่องดื่ม	580	34,985.65	85,177	268	4,584.50	4,936	183	5,094.05	14,450	74	2,382.80	4,130
การผลิตโลหะขั้นมูลฐาน	339	7,791.44	10,044	19	4,549.29	740	4	20,769.66	1,376	4	462.60	251
การผลิตผลิตภัณฑ์ยางและผลิตภัณฑ์พลาสติก	843	30,827.42	42,785	26	2,122.14	1,754	15	77.65	89	4	424.20	153
การผลิตสิ่งทอสิ่งถัก	502	29,820.41	44,879	13	3,407.77	1,757	37	106.16	569	5	56.67	180
การผลิตผลิตภัณฑ์ที่ทำจากโลหะประดิษฐ์ ยกเว้น เครื่องจักรและอุปกรณ์	961	24,085.21	29,008	35	793.44	1,156	37	4,114.58	699	25	188.76	373
การเก็บน้ำ การทำน้ำให้บริสุทธิ์และการจ่ายน้ำ (การ ประปา)	2	11,429.73	12	0	-	0	0	-	0	0	-	0
บริการที่เกี่ยวข้องกับการขนส่งและบริการด้านการ ท่องเที่ยว	100	10,257.67	12,659	3	38.50	29	13	87.07	218	7	225.90	248
การผลิตผลิตภัณฑ์จากแร่โลหะ	134	3,624.12	5,519	45	5,257.07	410	63	512.00	660	18	203.92	400
การผลิตเครื่องเรือนและการผลิตซึ่งมิได้จัดประเภทไว้ใน ที่อื่น	223	8,499.53	14,895	15	643.85	1,929	8	10.22	86	11	52.81	205
การผลิตถ่านโค้ก ผลิตภัณฑ์ที่ได้จากการกลั่นน้ำมัน ปิโตรเลียม	24	4,837.43	1,112	7	2,521.73	253	9	159.43	99	1	55.00	22
การผลิตเคมีภัณฑ์และผลิตภัณฑ์เคมี	213	6,332.06	5,150	18	320.00	1,158	8	30.78	71	5	13.09	42
การผลิตกระดาษและผลิตภัณฑ์จากกระดาษ	114	4,884.47	5,877	6	744.85	515	4	84.13	84	2	43.30	18
การผลิตเครื่องจักรและอุปกรณ์ซึ่งมิได้จัดประเภทไว้ใน ที่อื่น	191	3,074.08	4,589	36	871.96	640	28	100.14	226	25	270.91	298
การผลิตยานยนต์ รถพ่วงและรถกึ่งรถพ่วง	116	3,417.41	5,799	17	814.86	1,207	9	12.75	31	2	4.11	71
การผลิตเครื่องแต่งกาย รวมทั้งการตกแต่งและย้อมสีขน สัตว์	81	3,575.83	20,927	2	89.80	322	0	-	0	1	2.20	30
การผลิตเครื่องจักรที่ใช้พลังงานไฟฟ้าและเครื่องมือ ไฟฟ้า ซึ่งมีได้จัดประเภทไว้ในที่อื่น	103	3,111.42	3,979	2	377.00	290	0	-	0	0	-	0
การผลิตไม้ ผลิตภัณฑ์จากไม้และไม้ก๊อก ยกเว้นเครื่อง เรือน รวมทั้งการผลิตสิ่งของจากฟางและวัสดุถักอื่น ๆ	133	1,716.48	3,490	32	864.08	421	52	281.70	798	34	255.18	508
การผลิตเครื่องจักรสำนักงาน เครื่องทำบัญชีและเครื่อง คำนวณ	7	2,828.13	5,451	1	132.50	70	1	108.50	163	0	-	0

แผนพัฒนากลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2 พ.ศ.2553 – พ.ศ.2556

ประเภทอุตสาหกรรม	สมุทรสาคร			เพชรบุรี			ประจวบคีรีขันธ์			สมุทรสงคราม		
	จำนวนโรงงาน (โรง)	เงินลงทุน (ล้านบาท)	คนงาน (คน)	จำนวนโรงงาน (โรง)	เงินลงทุน (ล้านบาท)	คนงาน (คน)	จำนวนโรงงาน (โรง)	เงินลงทุน (ล้านบาท)	คนงาน (คน)	จำนวนโรงงาน (โรง)	เงินลงทุน (ล้านบาท)	คนงาน (คน)
การพิมพ์โฆษณา การพิมพ์และการทำสำเนาสื่อบันทึก	115	2,676.95	2,877	6	329.72	315	5	12.95	24	0	-	0
การฟอกและการตกแต่งหนังสือ รวมทั้งการผลิต กระเป๋าเดินทาง กระเป๋าถือ อานม้า เครื่องลากเทียม สัตว์ และรองเท้า	79	2,737.08	7,479	1	70.00	228	0	-	0	0	-	0
การขาย การบำรุงรักษา การซ่อมแซมยานยนต์และ จักรยานยนต์ การขายปลีกรถยนต์และมอเตอร์ไซด์	62	1,161.94	1,044	43	566.08	487	38	363.51	258	18	248.48	239
การไฟฟ้า แก๊ส ไอน้ำและน้ำร้อน	7	1,028.90	98	4	282.29	49	6	977.40	117	0	-	0
การผลิตอุปกรณ์และเครื่องมือทางวิทยุ โทรทัศน์และ การสื่อสาร	44	1,771.12	2,225	0	-	0	0	-	0	0	-	0
การทำเหมืองแร่และเหมืองหินอื่น ๆ	5	120.30	30	61	528.77	309	88	1,086.59	448	0	-	0
บริการด้านธุรกิจอื่น ๆ	46	1,181.16	1,059	4	27.00	53	7	12.96	46	4	367.30	71
การนำผลิตภัณฑ์เก่ากลับมาใช้ใหม่ (Recycling)	97	1,164.43	1,407	10	236.49	197	3	62.30	28	4	49.00	58
การกำจัดสิ่งปฏิกูลและขยะ การสุขาภิบาลและบริการที่ คล้ายคลึงกัน	71	1,180.14	944	4	19.01	52	1	18.05	4	5	81.90	35
การผลิตอุปกรณ์การขนส่งอื่น ๆ	68	994.95	1,848	5	41.23	54	13	117.72	823	9	15.32	76
เกษตรกรรม การล่าสัตว์และบริการที่เกี่ยวข้อง	8	399.80	397	3	42.54	27	4	166.54	212	3	11.92	23
กิจกรรมด้านการบริการอื่น ๆ	16	247.62	362	2	10.50	46	1	19.00	7	0	-	0
การผลิตเครื่องมือที่ใช้ทางการแพทย์ การวัดความเที่ยง อุปกรณ์ที่ใช้ในทางทัศนศาสตร์และนาฬิกา	5	190.43	437	1	73.23	426	0	-	0	0	-	0
การขายปลีก ยกเว้นยานยนต์ และจักรยานยนต์ รวมถึง การซ่อมแซมของใช้ส่วนบุคคลและของใช้ในครัวเรือน	4	2.68	21	0	-	0	0	-	0	0	-	0
ไม่ปรากฏประเภทอุตสาหกรรม	1	-	0	0	-	0	0	-	0	0	-	0
รวมทั้งหมด	5,294	209,955.98	321,580	689	30,360.18	19,830	637	34,385.83	21,586	261	5,415.36	7,431

ที่มา: กรมโรงงานอุตสาหกรรม กระทรวงอุตสาหกรรม, กันยายน พ.ศ. 2554

จากตารางข้างต้น จะพบว่าทุกจังหวัดในกลุ่มจังหวัดกลางตอนล่าง 2 มีอุตสาหกรรมการผลิตผลิตภัณฑ์อาหารและเครื่องดื่มเป็นอุตสาหกรรมที่มีเงินลงทุนสูงเป็นอันดับ 1 ยกเว้นจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ที่มีอุตสาหกรรมการผลิตโลหะขั้นมูลฐานสูงเป็นอันดับที่ 1 อย่างไรก็ตามอุตสาหกรรมการผลิตผลิตภัณฑ์อาหารและเครื่องดื่มก็ยังเป็นอุตสาหกรรมที่มีมูลค่าสูงเป็นอันดับที่ 2 ในจังหวัดประจวบคีรีขันธ์

ตารางที่ 2.12 จำนวนโรงงาน เงินลงทุน และแรงงานภาคอุตสาหกรรมการผลิตผลิตภัณฑ์อาหารและเครื่องดื่มของกลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2 ปี พ.ศ. 2554 จำแนกตามกลุ่มอุตสาหกรรมย่อย

ประเภทอุตสาหกรรม	จำนวนโรงงาน (โรง)	เงินลงทุน (ล้านบาท)	คนงาน (คน)
การแปรรูปและการเก็บถนอมสัตว์น้ำและผลิตภัณฑ์สัตว์น้ำ	308	17,854.29	69,799
การผลิตน้ำมันพืช น้ำมันและไขมันจากสัตว์	45	6,382.45	2,442
การแปรรูปและการเก็บถนอมผลไม้และผัก	96	4,953.95	18,102
การผลิตอาหารสัตว์สำเร็จรูป	64	4,412.78	2,341
การผลิตผลิตภัณฑ์อาหารอื่น ซึ่งมีได้จัดประเภทไว้ในที่อื่น	184	3,303.80	3,828
การผลิตผลิตภัณฑ์จากธัญพืช	238	3,049.85	1,779
การผลิต การแปรรูปและการเก็บถนอมเนื้อสัตว์และผลิตภัณฑ์เนื้อสัตว์	31	1,679.08	5,413
การผลิตผลิตภัณฑ์ขนมปัง	47	1,656.57	2,326
การผลิตน้ำตาล	7	1,363.30	528
การผลิตผลิตภัณฑ์ที่ได้จากนม	23	688.70	321
การต้ม การกลั่นและการผสมสุรา การผลิตเอทิลแอลกอฮอล์ที่ได้จากการหมัก	2	641.85	150
การผลิตมักกะโรนี เส้นก๋วยเตี๋ยว เส้นบะหมี่ เส้นหมี่ วัณเส้น และผลิตภัณฑ์อาหารจำพวกแป้งที่คล้ายคลึงกัน	42	630.50	1,046
การผลิตโกโก้ ช็อกโกแลตและขนมชนิดเคลือบและมีไส้เป็นน้ำตาล	7	271.56	478
การผลิตเครื่องดื่มที่ไม่มีแอลกอฮอล์และการผลิตน้ำแร่	10	142.27	126
การผลิตสุราผลไม้(ไวน์)	1	16.08	14
รวมทั้งหมด	1,105	47,047.01	108,693

ที่มา: กรมโรงงานอุตสาหกรรม กระทรวงอุตสาหกรรม, กันยายน พ.ศ. 2554

เมื่อพิจารณาในรายละเอียด อุตสาหกรรมการผลิตผลิตภัณฑ์อาหารและเครื่องดื่มที่เป็นอันดับหนึ่งของกลุ่มจังหวัด พบว่ากลุ่มอุตสาหกรรมการแปรรูปและการเก็บถนอมสัตว์น้ำและผลิตภัณฑ์สัตว์น้ำเป็นกลุ่มที่มีจำนวนโรงงาน เงินลงทุน และจำนวนคนงานสูงที่สุด โดยมีเงินลงทุนสูงถึง 17,854.29 ล้านบาท คิดเป็นร้อยละ 37.9 ของจำนวนเงินลงทุนทั้งหมดในอุตสาหกรรมการแปรรูปและการเก็บถนอมสัตว์น้ำและผลิตภัณฑ์สัตว์น้ำ และมีการจ้างงานถึง 69,799 คน คิดเป็นร้อยละ 64.2 ของจำนวนคนงานทั้งหมดในอุตสาหกรรมการแปรรูปและการเก็บถนอมสัตว์น้ำและผลิตภัณฑ์สัตว์น้ำ

ตารางที่ 2.13 จำนวนโรงงาน เงินลงทุน และแรงงานภาคอุตสาหกรรมการผลิตผลิตภัณฑ์อาหารและเครื่องดื่ม
ของแต่ละจังหวัดในกลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2 ปี พ.ศ. 2554 จำแนกตามกลุ่มอุตสาหกรรมย่อย

ประเภทอุตสาหกรรม	สมุทรสาคร			เพชรบุรี			ประจวบคีรีขันธ์			สมุทรสงคราม		
	จำนวนโรงงาน (โรง)	เงินลงทุน (ล้านบาท)	คนงาน (คน)	จำนวนโรงงาน (โรง)	เงินลงทุน (ล้านบาท)	คนงาน (คน)	จำนวนโรงงาน (โรง)	เงินลงทุน (ล้านบาท)	คนงาน (คน)	จำนวนโรงงาน (โรง)	เงินลงทุน (ล้านบาท)	คนงาน (คน)
การแปรรูปและการเก็บถนอมสัตว์น้ำและผลิตภัณฑ์สัตว์น้ำ	264	15,852.01	63,736	8	1,023.59	3,093	19	85.47	536	17	893.22	2,434
การผลิตน้ำมันพืช น้ำมันและไขมันจากสัตว์	22	5,261.52	1,881	4	620.63	252	11	398.50	180	8	101.79	129
การแปรรูปและการเก็บถนอมผลไม้และผัก	36	1,836.41	4,991	8	63.52	67	45	2,912.54	12,756	7	141.47	288
การผลิตอาหารสัตว์สำเร็จรูป	32	2,935.70	1,732	13	1,097.51	219	14	39.76	182	5	339.80	208
การผลิตผลิตภัณฑ์อาหารอื่น ซึ่งมีได้จัดประเภทไว้ในที่อื่น	100	2,136.80	2,706	17	383.50	180	39	580.36	362	28	203.15	580
การผลิตผลิตภัณฑ์จากธัญพืช	23	2,150.57	1,198	174	845.63	485	40	46.65	86	1	7.00	10
การผลิต การแปรรูปและการเก็บถนอมเนื้อสัตว์ และผลิตภัณฑ์เนื้อสัตว์	22	1,575.13	5,305	4	52.25	62	4	32.50	25	1	19.20	21
การผลิตผลิตภัณฑ์ขนมปัง	33	1,003.65	1,881	10	16.78	98	2	12.64	27	2	623.51	320
การผลิตน้ำตาล	1	15.80	10	3	407.50	274	1	920.00	134	2	20.00	110
การผลิตผลิตภัณฑ์ที่ได้จากนม	9	578.24	132	7	45.22	32	7	65.24	157		0.00	
การต้ม การกลั่นและการผสมสุรา การผลิตเอทิลแอลกอฮอล์ที่ได้จากการหมัก	2	641.85	150		0.00			0.00			0.00	
การผลิตหมักกะโรนี เส้นก๋วยเตี๋ยว เส้นบะหมี่ เส้นหมี่ วุ้นเส้นและผลิตภัณฑ์อาหารจำพวกแป้งที่คล้ายคลึงกัน	21	588.72	860	18	19.57	153	1	0.39	5	2	21.82	28
การผลิตโกโก้ ช็อกโกแลตและขนมชนิดเคลือบ และมีไส้เป็นน้ำตาล	6	259.71	476		0.00			0.00		1	11.85	2
การผลิตเครื่องดื่มที่ไม่มีแอลกอฮอล์และการผลิตน้ำแร่	8	133.47	105	2	8.80	21		0.00			0.00	
การผลิตสุราผลไม้(ไวน์)	1	16.08	14		0.00			0.00			0.00	
รวมทั้งหมด	580	34,985.65	85,177	268	4,584.50	4,936	183	5,094.05	14,450	74	2,382.80	4,130

ที่มา: กรมโรงงานอุตสาหกรรม กระทรวงอุตสาหกรรม, กันยายน พ.ศ. 2554

จากตารางข้างต้น จะพบว่าทุกจังหวัดในกลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2 มีกลุ่มอุตสาหกรรมการแปรรูปและการเก็บถนอมสัตว์น้ำและผลิตภัณฑ์สัตว์น้ำซึ่งเป็นอุตสาหกรรมที่มีเงินลงทุนสูงเป็นอันดับ 1 ของกลุ่มจังหวัดนั้น กระจุุกตัวอยู่ในจังหวัดสมุทรสาครซึ่งมีเงินลงทุนสูงถึง 15,852.01 ล้านบาท หรือคิดเป็นร้อยละ 88.8 ของเงินลงทุนทั้งหมดในกลุ่มจังหวัด

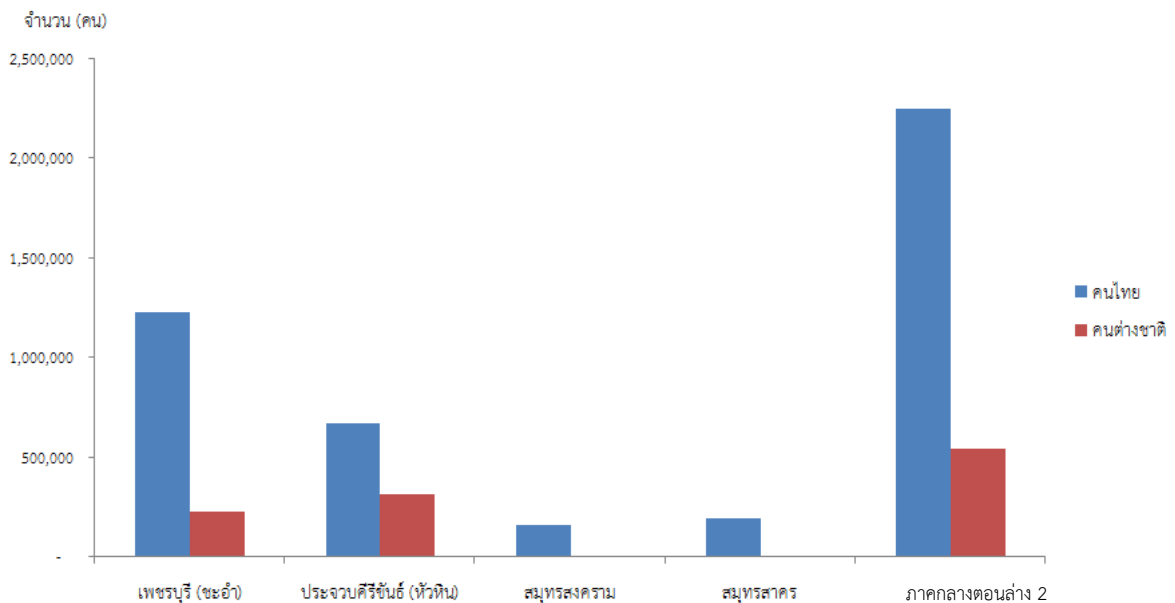
1.4) ด้านการท่องเที่ยว

ศักยภาพด้านการท่องเที่ยวของกลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2 นั้น ถือได้ว่าเป็นขีดความสามารถที่มีความก้าวหน้าขึ้นอย่างชัดเจน ทั้งนี้เป็นผลมาจากพื้นฐานของทรัพยากรธรรมชาติ และทรัพยากรด้านวิถีชุมชนที่มีความอุดมสมบูรณ์ของพื้นที่ที่สามารถดึงดูด และสร้างความประทับใจให้กับนักท่องเที่ยวเรื่อยมา

ตารางที่ 2.14 จำนวนนักท่องเที่ยวของกลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2 แยกรายจังหวัด

จำนวนนักท่องเที่ยว (คน)	ปี 2552	ปี 2553	ส่วนต่าง	% ส่วนต่าง
เพชรบุรี (ชะอำ)	3,919,908	4,543,673	623,765	15.91
ประจวบคีรีขันธ์ (หัวหิน)	2,227,096	2,448,176	221,080	9.93
สมุทรสงคราม	586,164	716,893	130,729	22.30
สมุทรสาคร	514,708	448,332	66,376	12.90
ภาคกลางตอนล่าง 2	7,247,876	8,157,074	909,198	12.54

ที่มา : สถิติจำนวนนักท่องเที่ยว รวบรวมโดยกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา

ที่มา : สถิติจำนวนนักท่องเที่ยว รวบรวมโดยกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา

แผนภาพที่ 2.4 แสดงจำนวนนักท่องเที่ยวที่เข้ามาพำนักในกลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2

ศักยภาพดังกล่าวสามารถสะท้อนได้จากสถิติจำนวนนักท่องเที่ยวที่เข้ามาพำนักในสถานตากอากาศต่าง ๆ ในพื้นที่กลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2 โดยในภาพรวมจังหวัดต่างๆ ภายในกลุ่มยังมีนักท่องเที่ยวเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง จังหวัดสมุทรสงคราม ซึ่งมีอัตราการเจริญเติบโตของนักท่องเที่ยวเพิ่มขึ้นอย่างชัดเจน โดยนักท่องเที่ยวส่วนใหญ่ยังเป็นนักท่องเที่ยวชาวไทยที่ประทับใจในเส้นทางท่องเที่ยวที่มีความหลากหลายทั้งการท่องเที่ยวทางธรรมชาติ ศิลปวัฒนธรรม ประวัติศาสตร์ และวิถีชีวิตของชุมชนประกอบกับตำแหน่งที่ตั้งที่อยู่ใกล้เมืองหลวง ทำให้กลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2 ติดอันดับแรกๆ ของสถานที่ตากอากาศสำหรับชาวกรุงเทพมหานครมาตั้งแต่อดีต จนถึงปัจจุบัน อย่างไรก็ตาม ข้อมูลสถิติข้างต้นมีข้อจำกัดสำคัญที่ทำให้ไม่สามารถสะท้อนสถานการณ์ด้านการท่องเที่ยวตามความเป็นจริงได้อย่างมีคุณภาพ

กล่าวคือ จากข้อมูลในเชิงสถิติดังกล่าว จะเห็นได้ว่า จังหวัดสมุทรสาคร มีจำนวนนักท่องเที่ยวค่อนข้างน้อย และมีแนวโน้มถดถอยลงในปี พ.ศ. 2552 แต่จากการประชุมเชิงปฏิบัติการเพื่อทบทวนแผนพัฒนากลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2 พ.ศ.2553-พ.ศ.2556 เมื่อวันที่ 16-17 สิงหาคม 2553 นั้น มีผู้แทนจากภาคเอกชนในจังหวัดสมุทรสาคร ให้ความเห็นว่า จังหวัดสมุทรสาคร ถือเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีผู้เข้ามาเยี่ยมชมเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง แต่เนื่องด้วยมีทำเลที่ตั้งใกล้กับกรุงเทพฯ นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่จะเน้นการท่องเที่ยวแบบวันเดียว หรือไปเช้าเย็นกลับ ซึ่งการท่องเที่ยวในลักษณะนี้นั้น ไม่สามารถรวบรวมข้อมูลเชิงสถิติได้อย่างสมบูรณ์ โดยข้อเท็จจริงนี้เป็นไปในทิศทางเดียวกันกับข้อมูลจากกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา สำหรับจังหวัดสมุทรสาครนั้น นักท่องเที่ยวจะใช้ระยะเวลาในการท่องเที่ยวเพียง 1 วันเท่านั้น

ตารางที่ 2.15 สถิติจำนวนวันที่นักท่องเที่ยวเข้ามาเยี่ยมชมเยือนในกลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2

จำนวนวันที่เข้าพัก (วัน)	ปี 2551				ปี 2552				ปี 2553
	ม.ค. - มี.ค.	เม.ย. - มิ.ย.	ก.ค. - ก.ย.	ต.ค. - ธ.ค.	ม.ค. - มี.ค.	เม.ย. - มิ.ย.	ก.ค. - ก.ย.	ต.ค. - ธ.ค.	ม.ค. - มี.ค.
เพชรบุรี (ชะอำ)	1.69	1.42	1.46	1.7	1.72	1.38	1.5	1.87	1.45
ประจวบคีรีขันธ์ (หัวหิน)	2.47	1.95	2.07	2.06	2.09	1.93	1.81	1.92	1.69
สมุทรสงคราม	1.69	1.67	2.41	2.02	1.69	2.11	1.53	2.04	1.78
สมุทรสาคร	1.66	1.15	1.00	1.00	1.00	1.00	1.00	1.00	1.00
ภาคกลางตอนล่าง 2	1.88	1.55	1.74	1.70	1.63	1.61	1.46	1.71	1.48
เฉลี่ยประเทศไทย	2.01	1.67	1.56	2.13	2.12	1.93	1.92	1.99	1.87
ภูเก็ต	4.93	3.35	3.38	3.67	4.56	2.99	3.77	3.8	2.63
ชลบุรี (พัทยา)	3.59	3.48	2.81	5.17	2.98	2.49	2.18	4.4	2.43

สิ่งที่สามารถประเมินในเบื้องต้นได้จากสถิติจำนวนวันที่นักท่องเที่ยวเข้าพักในจังหวัดต่างๆ คือ กิจกรรมทางการท่องเที่ยวที่สร้างรายได้ให้แก่พื้นที่ โดยพื้นที่ที่มีกิจกรรมทางการท่องเที่ยวที่หลากหลายและน่าสนใจนั้นจะสามารถดึงดูดนักท่องเที่ยวให้ใช้เวลาพำนักอยู่ในพื้นที่ได้ยาวนานยิ่งขึ้น ก่อเกิดผลดีต่อภาพรวมด้านการท่องเที่ยวของพื้นที่และสามารถสร้างรายได้ให้แก่กลุ่มจังหวัดฯ ได้เพิ่มขึ้น ภายใต้จำนวนนักท่องเที่ยวคงเดิม โดยจะสังเกตได้ว่านักท่องเที่ยวจะใช้เวลาพำนักอยู่ในจังหวัดที่เป็นแหล่งท่องเที่ยวชั้นนำของประเทศไทย เช่น จังหวัดภูเก็ตหรือจังหวัดชลบุรี (พัทยา) นานกว่าจังหวัดในกลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2 ที่นักท่องเที่ยวใช้เวลามากที่สุดได้แก่จังหวัดประจวบคีรีขันธ์และสมุทรสงคราม ซึ่งข้อมูลเชิงสถิตินี้สะท้อนช่องว่างและโอกาสในการพัฒนากิจกรรมการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดฯ เพื่อยืดระยะเวลาในการท่องเที่ยวของกลุ่มนักท่องเที่ยวให้มากขึ้น

สำหรับรายได้จากการท่องเที่ยวของกลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2 ในปี พ.ศ. 2553 คิดเป็นสัดส่วนประมาณร้อยละ 2.19 ของรายได้จากการท่องเที่ยวรวมของประเทศไทย และเติบโตเพียงเล็กน้อยเท่านั้น กล่าวคือโดยเฉลี่ยกลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2 มีรายได้จากการท่องเที่ยวในปี พ.ศ. 2553 เพิ่มขึ้นจากปี พ.ศ. 2552 ประมาณร้อยละ 0.91 โดย จังหวัดประจวบคีรีขันธ์และเพชรบุรีเป็นจังหวัดที่มีรายได้จากการท่องเที่ยวท่องเที่ยวสูงที่สุดเป็นอันดับที่ 1 และ 2 ตามลำดับ ซึ่งจังหวัดประจวบคีรีขันธ์มีอัตราการเติบโตถึงร้อยละ 15.15 ในขณะที่จังหวัดเพชรบุรีมีรายได้ลดลงจากปีที่แล้ว คือ ลดลงร้อยละ 13.45 และจังหวัดสมุทรสงครามแม้จะมีอัตราการเติบโตของรายได้จากการท่องเที่ยวสูงที่สุด คือ เติบโตร้อยละ 21.27 แต่รายได้โดยรวมไม่สูงมากนักเมื่อเทียบกับจังหวัดประจวบคีรีขันธ์และเพชรบุรี รายได้จากการท่องเที่ยวของกลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2 ในปี พ.ศ. 2553 รายละเอียดปรากฏตามตารางด้านล่าง

ตารางที่ 2.16 รายได้จากการท่องเที่ยวของกลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2

หน่วย: ล้านบาท

จังหวัด	ปี 2552	ปี 2553	ร้อยละการเปลี่ยนแปลง
เพชรบุรี (ชะอำ)	9,492.89	8,216.12	- 13.45
ประจวบคีรีขันธ์ (หัวหิน)	9,188.19	10,580.56	+ 15.15
สมุทรสงคราม	466.85	566.16	+ 21.27
สมุทรสาคร	438.93	402.74	- 8.25
ภาคกลางตอนล่าง 2	19,586.86	19,765.58	+ 0.91
รายได้รวมด้านการท่องเที่ยวของประเทศไทย	716,105.14	904,376.06	+ 26.29
สัดส่วนของภาคกลางตอนล่าง 2 / ประเทศ	2.74%	2.19%	-

แม้ว่าธุรกิจการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2 จะไม่ได้เป็นพื้นที่หลักในการสร้างรายได้ การท่องเที่ยวให้แก่ประเทศ เนื่องจากนักท่องเที่ยวส่วนมากยังเป็นนักท่องเที่ยวชาวไทย แต่จัดได้ว่าเป็นภูมิภาคที่มีความน่าสนใจอยู่หลายประการ ทั้งในส่วนของความหลากหลายในรูปแบบการท่องเที่ยว ความสะดวกในการเดินทางมาท่องเที่ยว ทรัพยากรธรรมชาติและสังคมที่ยังค่อนข้างมีความสมบูรณ์ ประกอบกับแนวคิดในการดึงดูดนักท่องเที่ยวของนักธุรกิจรุ่นใหม่ ส่งผลให้ประเด็นเรื่อง “การท่องเที่ยว” ยังคงเป็นประเด็นสำคัญที่จะเป็นรากฐานที่มั่นคงในการเสริมสร้างความเข้มแข็งให้กับระบบเศรษฐกิจของกลุ่มจังหวัด ประกอบกับประเด็นสำคัญระดับยุทธศาสตร์ของกลุ่มจังหวัดฯ เรื่อยมา ดังนั้น ศักยภาพของพื้นที่ในด้านการท่องเที่ยวจึงไม่ควรเชื่อมโยงเพียงแต่ตัวเลขเชิงสถิติเท่านั้น ที่แสดงถึงอัตราความก้าวหน้าของธุรกิจการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2 เพราะในปัจจุบัน หลายภาคส่วนได้นำเสนอเส้นทางท่องเที่ยวรูปแบบใหม่ๆ ให้แก่กลุ่มจังหวัดฯ นี้ ซึ่งเป็นการผสมผสานระหว่างมนต์เสน่ห์ของการท่องเที่ยวทางทะเล ความสมบูรณ์ของธรรมชาติ และความน่าสนใจของวิถีชีวิตชุมชนได้อย่างลงตัว

จังหวัดสมุทรสาคร

ความโดดเด่นด้านระบบนิเวศป่าชายเลนและการทำนาเกลือ ซึ่งสามารถพัฒนาเป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงธรรมชาติ และการท่องเที่ยวเพื่อวิถีชีวิตชุมชน และยังมีแหล่งประวัติศาสตร์พันท้ายนรสิงห์ และวิถีชีวิตชาวมอญ ที่น่าสนใจเป็นกิจกรรมเสริมสำหรับการท่องเที่ยว

จังหวัดสมุทรสงคราม

ความโดดเด่นด้านการท่องเที่ยวโดยวิถีชีวิตของชุมชน ตลาดน้ำอัมพวา ผสมผสานกับธรรมชาติที่สวยงาม ทั้งการนั่งเรือชมหิ่งห้อยรวมทั้งการท่องเที่ยวเชิงเกษตร

จังหวัดเพชรบุรี

ความหลากหลายในด้านการท่องเที่ยวทั้ง การท่องเที่ยวเชิงนิเวศบริเวณอุทยานแห่งชาติแก่งกระจาน การท่องเที่ยวทางธรรมชาติบริเวณชายหาดชะอำ และพื้นที่ป่าชายเลน การท่องเที่ยวทางศิลปวัฒนธรรมและขนมไทย และการท่องเที่ยวเพื่อศึกษาวิถีชีวิตหมู่บ้านไทยทรงดำ

จังหวัดประจวบคีรีขันธ์

ความโดดเด่นในเรื่องของการท่องเที่ยวทางธรรมชาติ อาทิ ชายหาดหัวหิน อุทยานแห่งชาติสามร้อยยอด และการท่องเที่ยวเชิงเกษตรบริเวณบางเป็ด รวมทั้ง การท่องเที่ยวเพื่อการศึกษาวิถีชีวิตชุมชน

แผนภาพที่ 2.5 จุดเด่นด้านการท่องเที่ยวแยกรายจังหวัด

ล่าสุด เมื่อวันที่ 27 มีนาคม 2553 การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (ททท.) จัดงานแถลงข่าวโครงการ “The Charming of The Royal Coast : มนต์เสน่ห์ ทะเล วัง” เพื่อส่งเสริมการเดินทางท่องเที่ยวเชื่อมโยงในแหล่งท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาคร สมุทรสงคราม เพชรบุรี และประจวบคีรีขันธ์ นำเสนอเส้นทางท่องเที่ยว 2 เส้นทาง ได้แก่ “เส้นทางตามรอยเสด็จ” และ “เส้นทาง นก เกลือ โคลน เลน เล” โดยมุ่งหวังดึงดูดให้เกิดการท่องเที่ยวในภูมิภาคภาคกลางตอนล่าง 2 เพิ่มมากขึ้น รายละเอียดตัวอย่างการเชื่อมโยงเส้นทางท่องเที่ยวสำหรับกลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2 ปรากฏตามแผนภาพด้านล่างนี้

The Charming of The Royal Coast : มนต์เสน่ห์ทะเลวัง

มนต์เสน่ห์ที่บทที่ 1 : นาเกลือ ณ สมุทรสาคร

เป็นมนต์เสน่ห์แรกที่ทำให้ชีวิตคนกรุงเวียนรู้ซึ่งถึงความงามของทะเลโคลน นอกจากการจากรที่ค้ำคั่งในเมืองกรุงมาได้เพียง 2 ชั่วโมง สิ่งที่สวยงามเห็นยาวไกลสุดลูกหูลูกตา คือ **นาเกลือ** ที่บางปะกงน้ำเค็มยังเต็มไปด้วยน้ำเค็ม บ้างก็ออกดอกเกลือดอกผลึกเป็นเม็ดรอวันเก็บเกี่ยว แต่ที่น้ำตื้นตื้นใจสุด ๆ ก็คือ ภูเขาเกลือสีขาวขนาดย่อม ที่เจ้าของตั้งใจขุดไว้ รอให้เพื่อนบ้านมาช่วยกันลงแขกแบกเข้าเก็บไว้ในยุ้งฉาง

มนต์เสน่ห์ที่บทที่ 2 : ลุยเลนงมเหยงแครงและพลิกพื้นผืนป่าชายเลน

ที่ศูนย์อนุรักษ์ป่าชายเลนคลองโคกจ.สมุทรสงคราม เติมเต็มไปด้วยกิจกรรมสร้างสรรค์ในแบบการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ ที่ทำให้คนต่างถิ่นได้เรียนรู้วิถีชีวิตชาวเลที่กินง่าย อยู่อย่างพอเพียง ทั้งการนั่งเรือปลุกป่าชายเลน การให้อาหารลิงแสมริมทาง เต็มสุดคงเป็นการถีบกระดานไม้ ล่องเลนงมเหยงแครงและเล่นสกีจากกระดานที่ว่ายามน้ำขึ้น เสียเหงื่อ เสร็จสรรพเราก็จะได้พักกินข้าวแอมแรงบน "กระเตง" เฝิงไม้ไผ่ที่เดิมมีหน้าที่เป็นศาลาเฝ้ายามฟาร์มเลี้ยงหอยกลางทะเล

มนต์เสน่ห์ที่บทที่ 3 : ตลาดน้ำอัมพวา

โครงการอัมพวาช่วยพัฒนาอนุรักษ์ ผู้ที่ชอบเดินทางจะได้รับบรรณรสรแปลกใหม่ การเดินกินชิมช้อปปิ้งในสวนยกทรงแบบดั้งเดิมและได้รับรู้ถึงความเป็นอัมพวา ผ่านห้องนิทรรศการชุมชนที่อยู่บริเวณด้านหน้าติดกับตลาดน้ำอัมพวา นอกจากนี้ยังมีลานวัฒนธรรมให้คนทั่วไปได้ดูและศึกษาถึงวิถีชีวิตคนลุ่มน้ำแม่กลองอีกด้วย

มนต์เสน่ห์ที่บทที่ 4 : Unseen In Thailand ที่วัดใหญ่สุวรรณาราม จ.เพชรบุรี

ได้ชื่อว่าเป็นศาสนสถานที่เคยถ่ายทำหนังเรื่องสุริโยไท Unseen In Thailand เป็นพระพุทธรูป 11 นิ้ว เดิมเป็นพระประธานเก่าที่สร้างมาตั้งแต่สมัยอยุธยาตอนปลาย (นิ้วพระบาทข้างขวามีทั้งหมด 6 นิ้ว) มีภาพจิตรกรรมฝาผนังที่งดงามอ่อนช้อยฝีมือช่างเมืองเพชรอายุเก่าแก่กว่า 300 ปี ซึ่งหาดูได้ยาก และโบราณสถานที่ยกเสาเรื่องราวครั้งพม่ากรีธาทัพเข้ามาตีไทย มีทั้งรอยขวานจาม รอยแผลลอกทอง ฯลฯ

มนต์เสน่ห์ที่บทที่ 5 : อ.หัวหิน ประจวบคีรีขันธ์

พบกับความซิลลิสต์โรแมนติกที่สวนสาธารณะเอกชนเปิดใหม่ **The Cicada Market @ Hua Hin** กับคอนเสิร์ตโดนใจวัยฮิปกับแหล่งรวมของทำมือและงานศิลป์ร่วมสมัยชิ้นเดียวในโลกที่ไอเฟนให้คนมาเปิดเสื้อ เปิดใจ เปิดไอเดีย ชายกันไรราคาย่อมเยา ไบรปรายกาศสวนกลางแจ้งนารัก ๆ นำพักผ่อนเป็นที่สุด เพราะคลอเคล้าไปด้วยเสียงจักจั่น ดนตรีบรรเลงจากธรรมชาติ

มนต์เสน่ห์ที่บทที่ 6 : Adventure Trip ที่ถ้ำพระยานคร

เส้นทางเดินเท้าสู่ถ้ำพระยานครเป็นเส้นทางที่เรียกได้ว่าต้องพกความอดทนพอสมควร เพราะเป็นเส้นทางขึ้นเขาแบบไต่หินบนทางลาด 60 องศา ณ สถานที่แห่งนี้เป็นที่ตั้งของ "พระที่นั่งคูหาคฤหาสน์" เปรียบเหมือนโรงแรมหรูชั้นเยี่ยมที่มีลำแสงลอดส่องลงมากระทบกับพระที่นั่งฯ อันเป็นพลัมพลาแบบจตุรมุขที่สร้างขึ้นในสมัย ร. 5

แผนภาพที่ 2.6 ตัวอย่างเส้นทางการท่องเที่ยวกลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2

2) ด้านสังคมและความมั่นคง

จากข้อมูลของกรมการปกครองในปี พ.ศ. 2553 พื้นที่ทั้ง 4 จังหวัดในกลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2 มีอัตราการเพิ่มขึ้นอย่างช้าๆ โดยในระหว่างปี พ.ศ. 2548 – พ.ศ. 2553 จังหวัดสมุทรสาครมีอัตราการเพิ่มขึ้นของประชากรมากที่สุดเฉลี่ยร้อยละ 2.97 รองลงมาคือจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ มีอัตราการเพิ่มขึ้นของประชากรเฉลี่ยร้อยละ 0.90 จังหวัดเพชรบุรีมีอัตราการเพิ่มขึ้นของประชากรเฉลี่ยร้อยละ 0.44 ในขณะที่จังหวัดสมุทรสงครามมีประชากรลดลงเฉลี่ยร้อยละ -0.10

ตารางที่ 2.17 จำนวนประชากรแยกรายจังหวัดของกลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2

จังหวัด	2548	2549	2550	2551	2552	2553	ร้อยละของประชากรเพิ่มขึ้นเฉลี่ย
ประจวบคีรีขันธ์	486,797	494,416	494,588	500,378	504,063	509,134	0.90
สมุทรสาคร	425,017	462,510	469,934	478,146	484,606	491,887	2.97
เพชรบุรี	453,982	456,681	456,061	458,975	461,239	464,033	0.44
สมุทรสงคราม	195,068	164,990	194,212	194,054	193,647	194,057	-0.10
กลางตอนล่าง 2	1,560,864	1,578,597	1,614,795	1,631,553	1,643,555	1,659,111	1.23

หมายเหตุ: ร้อยละของประชากรเพิ่มขึ้นเฉลี่ย คำนวณโดยใช้ปี พ.ศ. 2548 เป็นปีฐาน จนถึงปี พ.ศ. 2553 และให้อัตราการเพิ่มขึ้นของประชากรเฉลี่ยเท่ากันทุกปี

ที่มา: “ตัวเลขต้องรู้ของจังหวัด 2553-2554”, บริษัท อัลฟา รีเสิร์ช จำกัด และ ข้อมูลจากสำนักบริหารยุทธศาสตร์กลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2

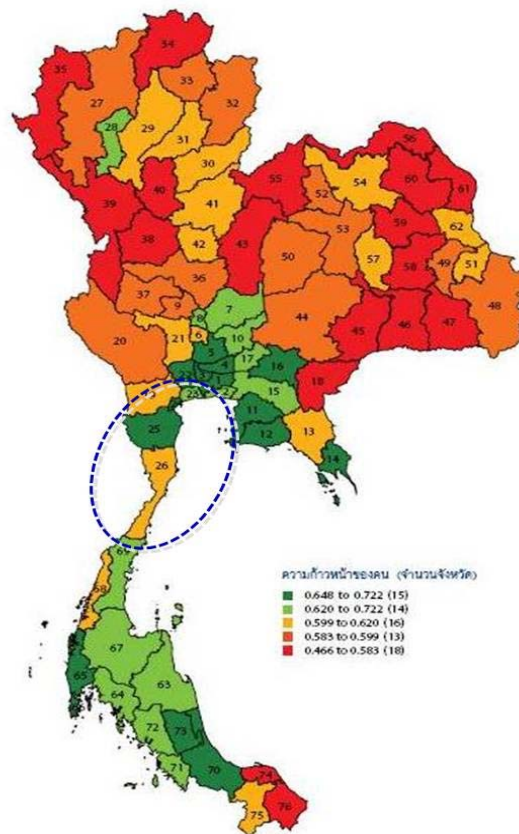
ความหนาแน่นของประชากรในปี พ.ศ. 2553 จังหวัดสมุทรสาครมีความหนาแน่นสูงที่สุด คือ 564 คนต่อตารางกิโลเมตร ขณะที่จังหวัดประจวบคีรีขันธ์เป็นจังหวัดที่มีจำนวนประชากรสูงที่สุดในพื้นที่กลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2 คิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 30.69 ของจำนวนประชากรทั้งหมดในกลุ่มจังหวัด โดยประชากรรวมในพื้นที่กลุ่มจังหวัด มีอัตราการเพิ่มขึ้นของประชากรอย่างช้า ๆ โดยส่วนใหญ่เป็นภาคการเกษตร รองลงมาคือภาคบริการ และภาคอุตสาหกรรม นอกจากนี้ยังมีแรงงานต่างด้าวสัญชาติพม่าเป็นแรงงานทดแทนที่สำคัญ โดยส่วนใหญ่อาศัยอยู่ในเขตพื้นที่จังหวัดสมุทรสาคร

ตารางที่ 2.18 จำนวนประชากรและสัดส่วนเปรียบเทียบแยกจังหวัด

จังหวัด	จำนวนประชากรปี 2553 (คน)	% ประชากรต่อภาคกลางตอนล่าง 2	% ประชากรต่อภาพรวมประเทศ
ประจวบคีรีขันธ์	509,134	30.69	0.80
สมุทรสาคร	491,887	29.65	0.77
เพชรบุรี	464,033	27.97	0.73
สมุทรสงคราม	194,057	11.70	0.30
กลางตอนล่าง 2	1,659,111	-	2.60
ประเทศไทย	63,878,267	-	-

ทั้งนี้ สำหรับการประเมินศักยภาพของกลุ่มจังหวัดฯ ในด้านสังคม จัดได้ว่าเป็นการประเมินที่ค่อนข้างซับซ้อน และเป็นการประเมินเชิงคุณภาพที่หาตัวชี้วัดที่มีคุณภาพได้ยาก ซึ่งได้นำเอาเครื่องมือสะท้อนสภาพสังคม

โดยรวมที่ค่อนข้างมีประสิทธิภาพ ได้มาตรฐานและครอบคลุมบริบททางสังคมได้ในปัจจุบัน คือ ดัชนีความก้าวหน้าของคน (Human Achievement Index – HAI) จัดทำโดยโครงการพัฒนาแห่งสหประชาชาติประจำประเทศไทย ล่าสุดปี พ.ศ. 2552 โดยประกอบด้วยตัวชี้วัดกว่า 40 ตัวชี้วัด ภายใต้ 8 ประเด็นหลัก คือ ด้านสุขภาพ ด้านการศึกษา ชีวิตการงาน รายได้ ที่อยู่อาศัย และสภาพแวดล้อม ชีวิตครอบครัวและชุมชน การคมนาคมและการสื่อสาร และการมีส่วนร่วม มาใช้สะท้อนภาพความก้าวหน้าทางสังคมในการทบทวนแผนพัฒนาภูมิภาคจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2 ในครั้งนี้ ซึ่งในภาพรวมกลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2 ถือว่าค่อนข้างมีความก้าวหน้าหากเทียบกับกลุ่มจังหวัดอื่นๆ ในประเทศไทยและอยู่ในระดับใกล้เคียงกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งจังหวัดสมุทรสงคราม ซึ่งเป็น 1 ใน 10 ของจังหวัดที่มีความก้าวหน้าของคนระดับจังหวัดสูงที่สุดในประเทศ โดยมีชื่อเสียงด้านการท่องเที่ยว เชิงวัฒนธรรม หากเปรียบเทียบกับจังหวัดอื่นๆ ในประเทศไทยนั้น จังหวัดสมุทรสาครจัดอยู่ในลำดับที่ 23 จังหวัดสมุทรสงครามจัดอยู่ในลำดับที่ 24 จังหวัดเพชรบุรีจัดอยู่ในลำดับที่ 25 และจังหวัดประจวบฯจัดอยู่ในลำดับที่ 26 ดังเห็นได้จากแผนภาพด้านล่างนี้

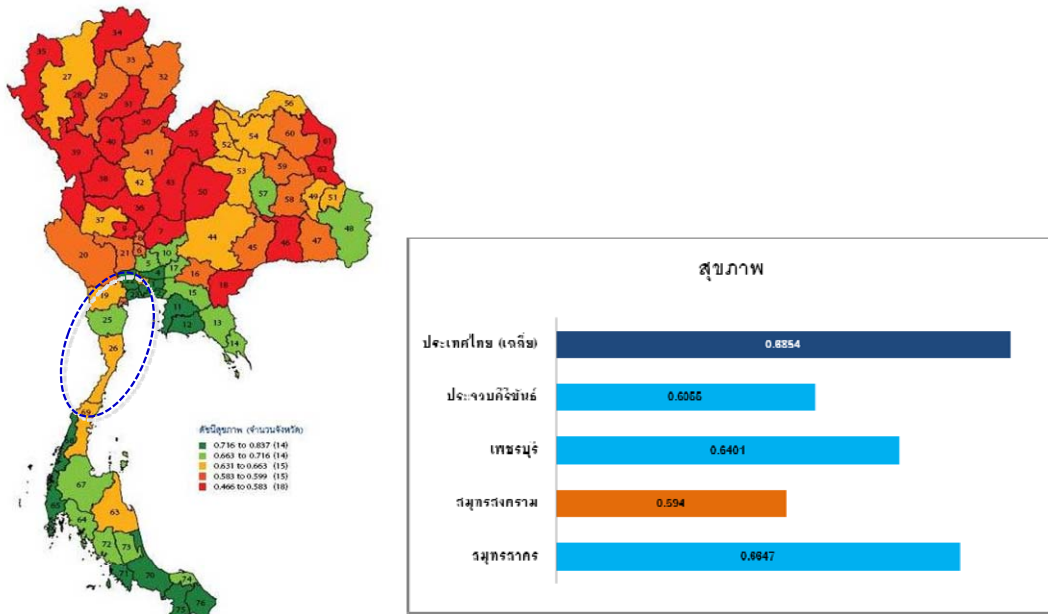
ที่มา : รายงานการพัฒนาคนของประเทศไทย ปี พ.ศ. 2552, สำนักงานโครงการแห่งสหประชาชาติ (UNDP) ประเทศไทย

แผนภาพที่ 2.7 ภาพรวมความก้าวหน้าของคนตามดัชนีความก้าวหน้าของคน (HAI Index)

2.1) ดัชนีและตัวชี้วัดด้านสุขภาพ

ปัจจัยแรกของการประมวผลดัชนีความก้าวหน้าของคนรายจังหวัดในองค์รวม คือ “ดัชนีสุขภาพ” ซึ่งประกอบด้วย 7 ตัวชี้วัด คือ ทารกแรกเกิดที่มีน้ำหนักต่ำกว่าเกณฑ์ ประชากรที่เจ็บป่วย ประชากรที่พิการและ/

หรือทุพพลภาพ ผู้ป่วยโรคจิตประสาท ประชากรที่มีพฤติกรรมเสี่ยงต่อสุขภาพ ประชากรที่ออกกำลังกาย และจำนวนประชากรต่อแพทย์ โดยรวมจังหวัดภายในกลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2 ยังมีความก้าวหน้า “ด้านสุขภาพ” อยู่ในเกณฑ์พอใช้ อย่างไรก็ตาม จังหวัดสมุทรสงคราม มีความก้าวหน้าอยู่ในระดับที่ค่อนข้างต่ำ เนื่องจากจังหวัดสมุทรสงคราม มีสัดส่วนผู้ที่ออกกำลังกายต่อประชากรทั้งหมดในจังหวัดค่อนข้างต่ำ

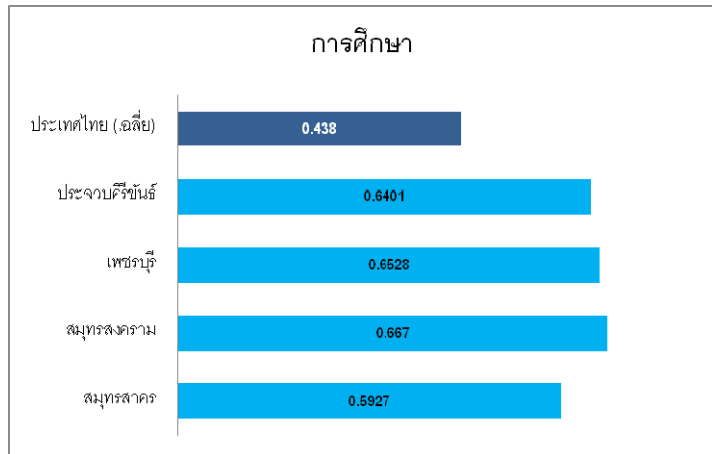
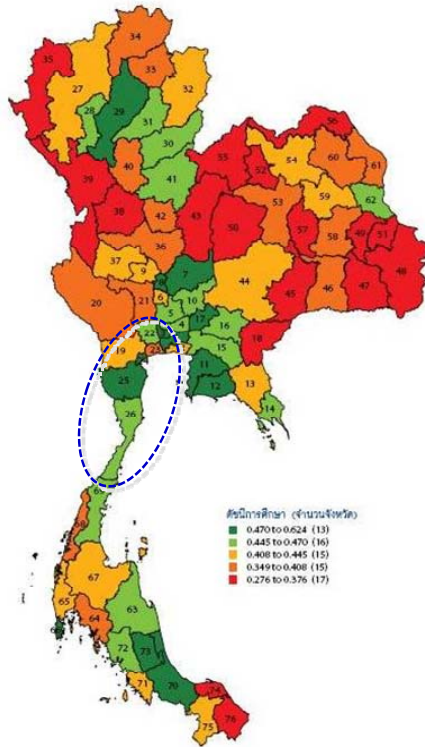
ที่มา : รายงานการพัฒนาคนของประเทศไทย ปี พ.ศ. 2552, สำนักงานโครงการแห่งสหประชาชาติ (UNDP) ประเทศไทย

แผนภาพที่ 2.8 ภาพรวมความก้าวหน้าของคนตามดัชนีสุขภาพกลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2

อย่างไรก็ตาม ข้อมูลเชิงคุณภาพจากแผนพัฒนาภูมิภาคจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2 (พ.ศ. 2553 – 2556) ระบุว่า กลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2 มีความก้าวหน้าในด้านการพัฒนาสาธารณสุขอยู่ในระดับไม่ตึงนัก แม้ว่าอัตราการตายจะต่ำกว่าอัตราเฉลี่ยรวมของประเทศ แต่มีจำนวนบุคลากร เครื่องมือและอุปกรณ์อันเป็นปัจจัยทางการแพทย์ต่อจำนวนประชากรต่ำ รวมทั้งมีแนวโน้มของจำนวนและอัตราผู้ป่วยทางสุขภาพจิตที่เพิ่มสูงขึ้น ทั้งนี้ เป็นปัญหาที่จังหวัดต่างๆ ในกลุ่มจังหวัดฯ จำเป็นต้องให้ความสำคัญแก้ไขต่อไป

2.2) ดัชนีและตัวชี้วัดด้านการศึกษา

ดัชนีหรือตัวชี้วัดประเด็นในลำดับต่อมา คือ “ดัชนีและตัวชี้วัดด้านการศึกษา” โดยดัชนีการศึกษานี้ ประกอบไปด้วย 4 ตัวชี้วัด คือ จำนวนปีการศึกษาเฉลี่ย อัตราการเข้าเรียนรวมระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย คะแนนเฉลี่ยการทดสอบ O-Net ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย และจำนวนนักเรียนต่อห้องระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย โดยรวมจังหวัดภายในกลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2 มีความก้าวหน้าทางการศึกษาอยู่ในเกณฑ์ค่อนข้างดี โดยทุกจังหวัดมีความก้าวหน้าสูงกว่าค่าเฉลี่ยของประเทศในปี พ.ศ. 2552

ที่มา : รายงานการพัฒนาคนของประเทศไทย ปี พ.ศ. 2552, สำนักงานโครงการแห่งสหประชาชาติ (UNDP) ประเทศไทย

แผนภาพที่ 2.9 ภาพรวมความก้าวหน้าของคนตามดัชนีการศึกษากลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2

จากค่าสถิติพื้นฐานผลการทดสอบทางการศึกษาระดับชาตินิยมขั้นพื้นฐาน (O-NET) ในปี พ.ศ. 2553 ทั้ง 3 ระดับชั้นการศึกษา คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ซึ่งทดสอบใน 8 กลุ่มสาระการเรียนรู้ คือ ภาษาไทย สังคมศึกษา ภาษาอังกฤษ คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ สุขศึกษาและพลศึกษา ศิลปะ และ การงานอาชีพและเทคโนโลยี พบว่านักเรียนส่วนใหญ่อยู่ในเกณฑ์เฉลี่ยของประเทศ ยกเว้นในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายซึ่งมีค่าเฉลี่ยคะแนน O-NET สูงกว่าค่าเฉลี่ยของประเทศเล็กน้อย

ตารางที่ 2.19 ค่าเฉลี่ยคะแนน O-NET ของนักเรียนในกลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2 ปี พ.ศ. 2553 จำแนกรายจังหวัด
หน่วย : ร้อยละ

พื้นที่	ประถมศึกษา	มัธยมต้น	มัธยมปลาย
สมุทรสาคร	40.22	37.64	37.93
สมุทรสงคราม	41.59	39.24	39.11
เพชรบุรี	40.54	37.47	37.85
ประจวบคีรีขันธ์	39.58	37.39	36.88
กลางล่าง 2	40.48	37.93	37.94
ประเทศไทย	40.45	37.59	36.68

ในระดับอาชีวศึกษาและระดับอุดมศึกษาของพื้นที่กลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2 มีสถาบันการศึกษากระจายอยู่ทั่วทุกจังหวัด ผู้ที่สำเร็จการศึกษาในระดับอุดมศึกษาส่วนใหญ่สำเร็จการศึกษาในสาขาสังคมศาสตร์มากกว่าสาขาวิทยาศาสตร์ และเป็นการผลิตที่มุ่งตอบสนองภาพรวมของประเทศมากกว่าพื้นที่กลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2

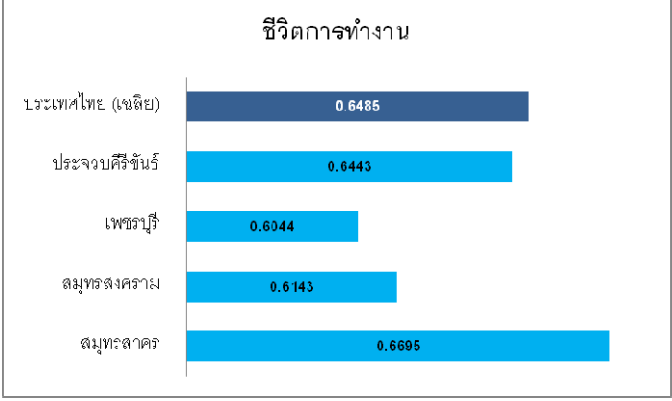
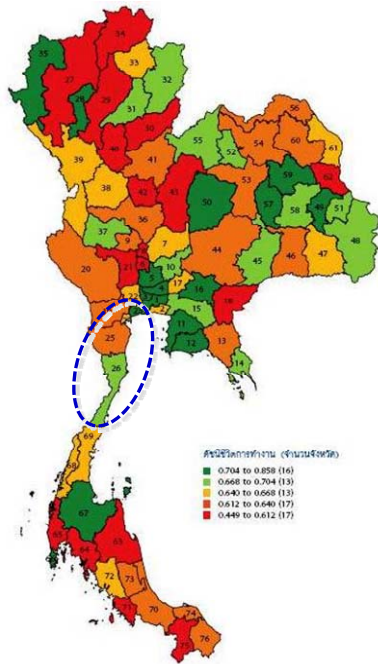
ตารางที่ 2.20 รายชื่อและจำนวนสถาบันอุดมศึกษาของรัฐในพื้นที่กลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2

จังหวัด	สถาบันอุดมศึกษา	สถาบันอาชีวศึกษา
สมุทรสาคร	1. วิทยาลัยชุมชนสมุทรสาคร	1. วิทยาลัยเทคนิคสมุทรสาคร 2. วิทยาลัยการอาชีพบ้านแพ้ว
สมุทรสงคราม		1. วิทยาลัยเทคนิคสมุทรสงคราม 2. วิทยาลัยสารพัดช่างสมุทรสงคราม 3. วิทยาลัยการอาชีพอัมพวา
เพชรบุรี	1. มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี 2. มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตสารสนเทศ เพชรบุรี	1. วิทยาลัยเทคนิคเพชรบุรี 2. วิทยาลัยอาชีวศึกษาเพชรบุรี 3. วิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยีเพชรบุรี 4. วิทยาลัยสารพัดช่างเพชรบุรี 5. วิทยาลัยการอาชีพเขาย้อย 6. วิทยาลัยการอาชีพบ้านลาด
ประจวบคีรีขันธ์	1. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ วิทยาเขตวังไกลกังวล	1. วิทยาลัยเทคนิคประจวบคีรีขันธ์ 2. วิทยาลัยการอาชีพวังไกลกังวล 3. วิทยาลัยการอาชีพบางสะพาน 4. วิทยาลัยการอาชีพปราณบุรี

B

2.3) ดัชนีและตัวชี้วัดด้านชีวิตการทำงาน

สิ่งที่องค์กรสหประชาชาติให้ความสำคัญ และนำมาใช้วัดความก้าวหน้าของคนในพื้นที่ต่างๆ ของประเทศไทย คือ “ดัชนีและตัวชี้วัดด้านชีวิตการทำงาน” โดยดัชนีด้านรายได้ประกอบด้วย 4 ตัวชี้วัด คือ การว่างงาน การทำงานต่ำระดับ แรงงานที่มีประกันสังคม และการบาดเจ็บจากการทำงาน ข้อสังเกตจากการศึกษาในรายละเอียด คือ แม้ว่าจังหวัดสมุทรสาคร ในภาพรวมจะเป็นจังหวัดที่มีความก้าวหน้าด้านชีวิตการทำงานสูงสุดแต่กลับมีอัตราผู้บาดเจ็บจากการทำงานสูงติดอันดับ 1 ใน 5 ของประเทศ อย่างไรก็ตามแรงงานจังหวัดสมุทรสาครโดยส่วนใหญ่ (94.2%) มีประกันสังคม ส่วนจังหวัดอื่นๆ อยู่ในเกณฑ์พอใช้ นอกจากนี้จากการประมวลข้อมูลประชากรอายุ 15 ปีขึ้นไป ที่มีงานทำที่จำแนกตามอุตสาหกรรมของสำนักงานสถิติแห่งชาติ พบว่ากำลังแรงงานส่วนใหญ่ในปี พ.ศ. 2549 มีการเคลื่อนย้ายแรงงานจากภาคการเกษตรเพิ่มขึ้น นอกจากนี้ยังมีการเข้ามาของแรงงานต่างด้าวสัญชาติพม่าที่แม้ว่าตามรายงานการตอบใบอนุญาตทำงาน ปี พ.ศ. 2549 แรงงานต่างด้าวมีจำนวนลดลงจากปีที่ผ่านมา แต่ยังคงมีสัดส่วนสูงถึงร้อยละ 25 ของประเทศ โดยอาศัยอยู่ในเขตพื้นที่สมุทรสาคร และในปี พ.ศ. 2552 กลุ่มจังหวัดฯ มีแรงงานต่างด้าวที่ได้รับอนุญาตให้ทำงานทั้งหมดถูกต้องตามกฎหมาย และที่ได้รับการผ่อนผันให้อยู่และทำงานชั่วคราว จำนวนประมาณ 100,000 คน จากนายจ้างประมาณ 8,000 ราย

ที่มา : รายงานการพัฒนาคนของประเทศไทย ปี พ.ศ. 2552, สำนักงานโครงการแห่งสหประชาชาติ (UNDP) ประเทศไทย

แผนภาพที่ 2.10 ภาพรวมความก้าวหน้าของคนตามดัชนีชีวิตการทำงานของกลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2

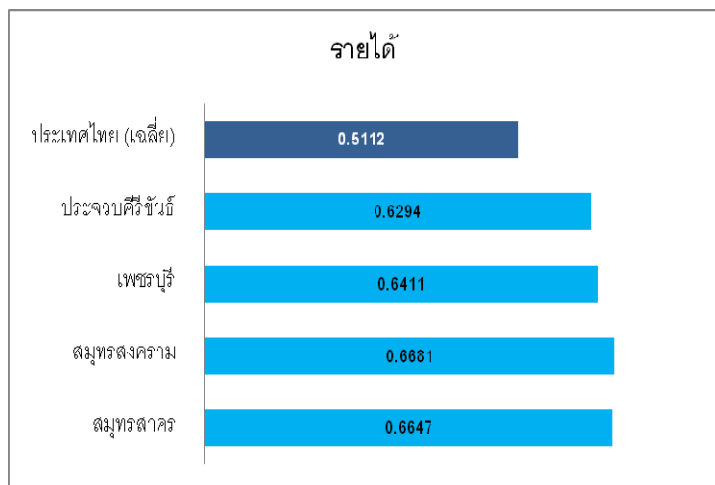
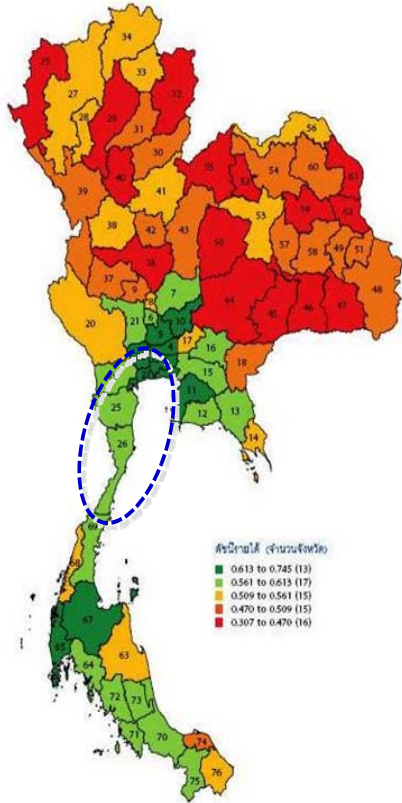
สำหรับประเด็นเรื่องแรงงานของกลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2 นั้น กิจการที่มีความต้องการจ้างแรงงานต่างด้าวมากที่สุด คือ กิจการด้านการประมงทะเล กิจการต่อเนื่องประมงและก่อสร้างตามลำดับ ในปี พ.ศ. 2552 คณะรัฐมนตรีมีมติเมื่อวันที่ 26 พฤษภาคม พ.ศ. 2552 เห็นชอบให้คนต่างด้าวหลบหนีเข้าเมืองสัญชาติ พม่า ลาว กัมพูชา ที่อาศัยอยู่ในราชอาณาจักรไปขึ้นทะเบียนและขออนุญาตทำงานได้ทั้งหมดแรงงานส่วนใหญ่จะอยู่ในกิจการต่อเนื่องประมงทะเลมากที่สุด รองลงมาคือประมงทะเล ซึ่งแรงงานพม่าจะมีจำนวนมากที่สุด รองลงมาคือ ลาว และกัมพูชา ตามลำดับ

- 1) แรงงานต่างด้าวในกลุ่มจังหวัดฯ ในแต่ละปีมีจำนวนขึ้นลงในแต่ละจังหวัดต่างกันไป สาเหตุที่แรงงานต่างด้าวขอใบอนุญาตทำงานลดลงเนื่องจากค่าแรงเช่นจังหวัดสมุทรสาครมีค่าแรงขั้นต่ำสูงกว่าจังหวัดสมุทรสงคราม แรงงานต่างด้าวบางส่วนก็เคลื่อนย้ายไปทำงานในจังหวัดนั้น ๆ
- 2) กิจการประมงนายจ้างนำแรงงานต่างด้าวไปขอรับใบอนุญาตทำงานที่จังหวัดอื่น เนื่องจากเรือไปจับปลาบริเวณจังหวัดนั้นๆ เช่น จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ จังหวัดตราด เป็นต้น
- 3) มีข้อจำกัดที่กำหนดให้แรงงานต่างด้าวจะขอรับใบอนุญาตทำงานต้องมี ทร. 38/1 ทำให้แรงงานต่างด้าวกลับประเทศชั่วคราว เมื่อกลับมาแล้วไม่สามารถขออนุญาตทำงานได้อีก
- 4) กิจการประมงมีการทำงานไม่ตลอดทั้งปีและแรงงานต่างด้าวอยู่ในเรือตลอดระยะเวลาที่ทำงาน นายจ้างจึงไม่เห็นประโยชน์ในการอนุญาตให้ถูกต้อง
- 5) แรงงานต่างด้าวที่ทำงานอยู่เมื่อคุ้นเคยกับพื้นที่และปรับตัวเข้ากับวิถีชีวิตคนไทยได้หลบหนีไปทำงานประกอบอาชีพอิสระในการเก็บหอยและนำไปขายส่งให้กับคนไทย ซึ่งเป็นการทำงานที่ทำให้คนไทยมีความสะดวกสบายเพิ่มขึ้น เพราะเป็นงานสกปรกและลำบาก จึงได้รับการสนับสนุนทางอ้อมจากคนไทยในการสั่งซื้อและหาประโยชน์ในการสร้างที่พักเพื่อให้เช่าหารายได้

2.4) ดัชนีและตัวชี้วัดด้านรายได้

ดัชนีด้านรายได้ประกอบด้วย 4 ตัวชี้วัด คือ รายได้ของครัวเรือน สัดส่วนประชากรยากจน อัตราส่วนครัวเรือนที่มีหนี้ และค่าดัชนีความเสมอภาคของรายได้

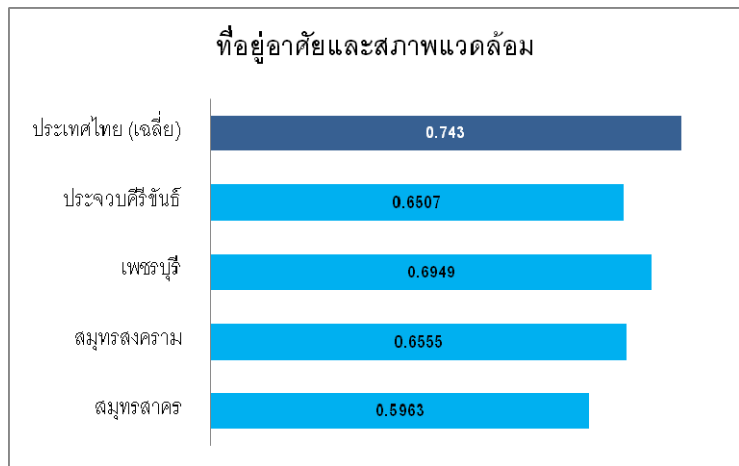
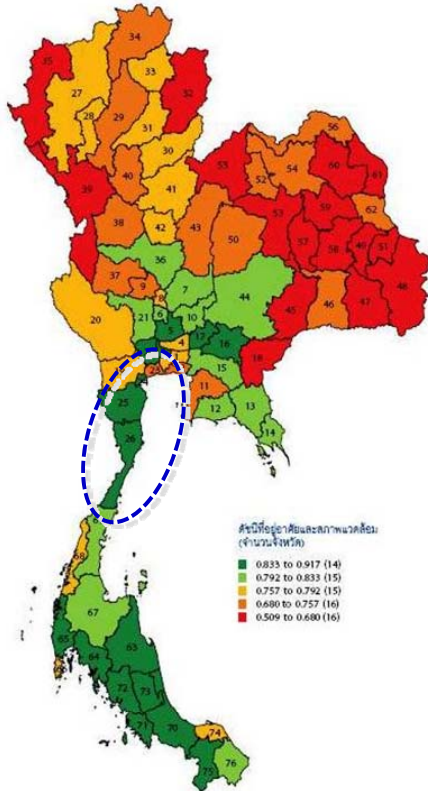
ที่มา : รายงานการพัฒนาคอนของประเทศไทย ปี พ.ศ. 2552, สำนักงานโครงการแห่งสหประชาชาติ (UNDP) ประเทศไทย

แผนภาพที่ 2.11 ภาพรวมความก้าวหน้าของคนตามดัชนีด้านรายได้ของกลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2

ข้อสังเกตจากการศึกษาในรายละเอียด คือ “สมุทรสงคราม” นับเป็นตัวอย่างของเศรษฐกิจพอเพียงเพราะมีอัตราครัวเรือนที่มีหนี้สินต่ำที่สุดในประเทศ และ “สมุทรสาคร” ติดอันดับ 1 ใน 5 ของจังหวัดที่มีความก้าวหน้าด้านการกระจายรายได้สูงที่สุด

2.5) ดัชนีและตัวชี้วัดด้านที่อยู่อาศัยและสภาพแวดล้อม

สำหรับตัวชี้วัดต่อมา คือ “ดัชนีและตัวชี้วัดด้านที่อยู่อาศัยและสภาพแวดล้อม” อันประกอบไปด้วย 5 ตัวชี้วัดหลัก คือ จำนวนครัวเรือนที่มีบ้านและที่ดินเป็นของตนเอง จำนวนครัวเรือนที่มีตู้เย็น จำนวนครัวเรือนที่ใช้เตาไฟฟ้าหรือเตาแก๊ส จำนวนประชากรที่ประสบภัยแล้ง และจำนวนประชากรที่ประสบอุทกภัย

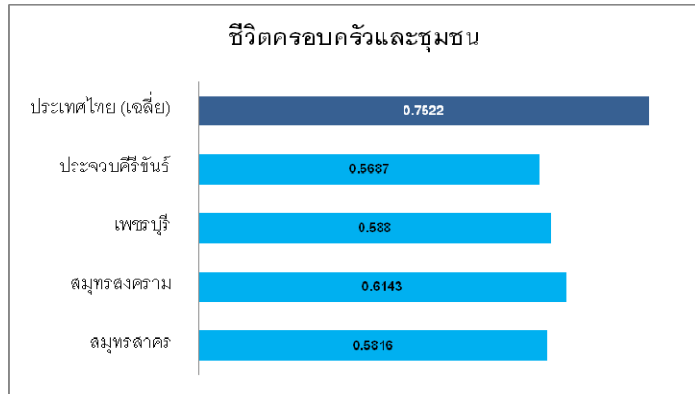
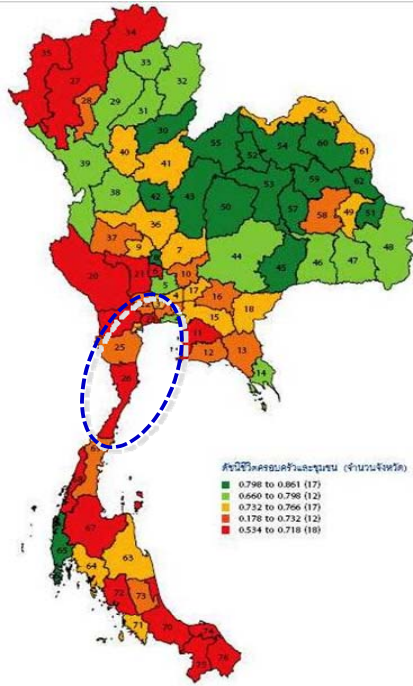
ที่มา : รายงานการพัฒนาคนของประเทศไทย ปี พ.ศ. 2552, สำนักงานโครงการแห่งสหประชาชาติ (UNDP) ประเทศไทย

แผนภาพที่ 2.12 ภาพรวมความก้าวหน้าของคนตามดัชนีด้านที่อยู่อาศัยและสิ่งแวดล้อมของกลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2

แม้ว่าจังหวัดต่างๆ ในกลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2 จะมี HAI ในด้านนี้ต่ำกว่าค่าเฉลี่ยของประเทศ แต่ยังคงอยู่ในเกณฑ์ค่อนข้างดี เนื่องจากเป็นกลุ่มจังหวัดที่ไม่ประสบภาวะภัยแล้งแต่อย่างใด อย่างไรก็ตาม จ.สมุทรสาคร ยังคงติดอันดับ 1 ใน 5 จังหวัดที่มีอัตราการเช่าที่อยู่อาศัยสูงที่สุด ซึ่งเป็นปัญหาทางสังคมของจังหวัด ทั้งนี้ อาจเกี่ยวข้องกับปริมาณแรงงานต่างด้าวที่ค่อนข้างสูงในพื้นที่จังหวัดสมุทรสาคร

2.6) ดัชนีและตัวชี้วัดด้านชีวิตครอบครัวและชุมชน

ตัวชี้วัดนี้นับเป็นหนึ่งในตัวชี้วัดสำคัญซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงภาพรวมสถานภาพด้านสังคมของพื้นที่นั้น ๆ โดยประกอบด้วย 6 ตัวชี้วัดย่อย คือ จำนวนเด็กที่ประสบภาวะยากลำบาก จำนวนเด็กอายุ 15-17 ปี ที่ทำงาน จำนวนหัวหน้าครัวเรือนเดี่ยว จำนวนผู้สูงอายุที่อยู่คนเดียว จำนวนคดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญที่ได้รับแจ้ง และจำนวนการจับกุมผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด

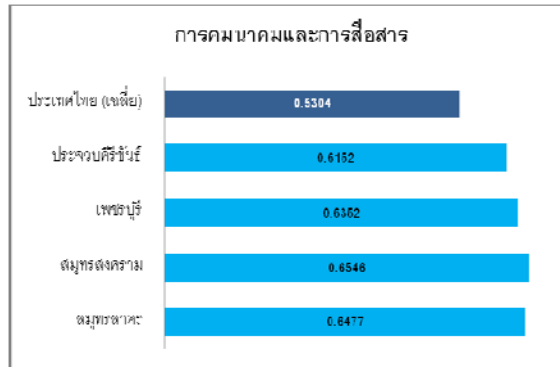
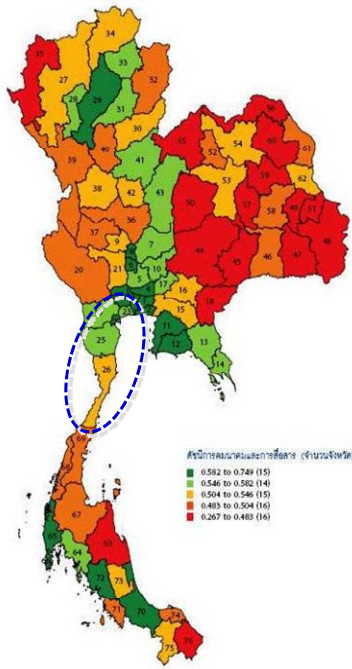
ที่มา : รายงานการพัฒนาคนของประเทศไทย ปี พ.ศ. 2552, สำนักงานโครงการแห่งสหประชาชาติ (UNDP) ประเทศไทย

แผนภาพที่ 2.13 ภาพรวมความก้าวหน้าของคนตามดัชนีด้านชีวิตครอบครัวและชุมชนของกลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2

ตัวชี้วัดนี้ แสดงให้เห็นว่ากลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2 มีค่า HAI ต่ำกว่าค่าเฉลี่ยของประเทศค่อนข้างมาก กลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2 มีความก้าวหน้าด้านชีวิตครอบครัวและชุมชนอยู่ในระดับที่ค่อนข้างต่ำ ซึ่งแต่ละจังหวัดประสบปัญหาที่แตกต่างกันในรายละเอียด โดยเฉพาะอย่างยิ่ง จ.สมุทรสาคร ที่มีอัตราการจ้างงานเด็กค่อนข้างสูง เป็นต้น นอกจากนี้ เนื่องจากสังคมกลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2 มีความเป็นสังคมเมืองค่อนข้างสูง จึงอาจประสบปัญหาด้านคดีสะเทือนขวัญ ปัญหาครอบครัวแตกแยก และยาเสพติดได้ง่าย

2.7) ดัชนีและตัวชี้วัดด้านการคมนาคมและการสื่อสาร

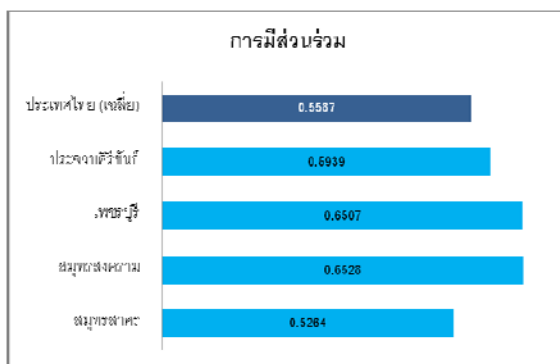
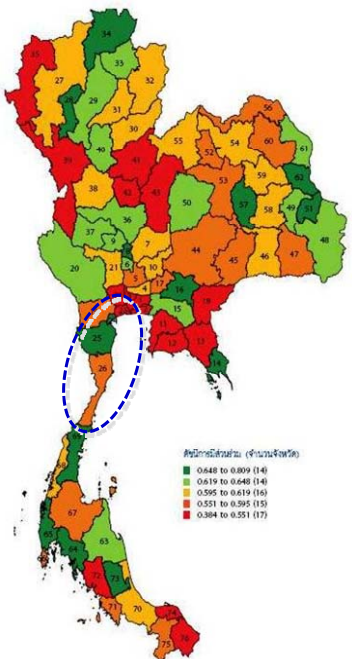
ลำดับต่อมา คือ “ดัชนีและตัวชี้วัดด้านการคมนาคม และการสื่อสาร” ซึ่งประกอบไปด้วย 6 ตัวชี้วัด คือ หมู่บ้านที่ถนนสายหลักใช้การได้ตลอดทั้งปี จำนวนยานยนต์จดทะเบียน อุบัติเหตุทางถนน คราวเรือนที่มีโทรศัพท์สาธารณะที่มีโทรศัพท์มือถือ และประชากรที่เข้าถึงอินเทอร์เน็ต ในภาพรวม กลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2 มีความก้าวหน้าด้านการคมนาคมและการสื่อสารอยู่ในระดับค่อนข้างดีอย่างไรก็ตาม จ.ประจวบคีรีขันธ์ ยังมีปัญหาส่วนของถนนและ จ.สมุทรสาคร ยังมีจำนวนผู้เข้าถึงอินเทอร์เน็ตอยู่ในระดับค่อนข้างต่ำ

ที่มา : รายงานการพัฒนาคนของประเทศไทย ปี พ.ศ. 2552, สำนักงานโครงการแห่งสหประชาชาติ (UNDP) ประเทศไทย
 แผนภาพที่ 2.14 ภาพรวมความก้าวหน้าของคนตามดัชนีการคมนาคมและการสื่อสารของกลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2

2.8) ดัชนีและตัวชี้วัดด้านการมีส่วนร่วม

และท้ายที่สุด คือ “ดัชนีด้านการมีส่วนร่วม” ประกอบด้วย 4 ตัวชี้วัด คือ จำนวนผู้ใช้สิทธิเลือกตั้ง จำนวนองค์กรชุมชน จำนวนครัวเรือนที่เป็นสมาชิกกลุ่ม/องค์กรในท้องถิ่น และจำนวนครัวเรือนที่มีส่วนร่วมทำกิจกรรมสาธารณะของหมู่บ้าน

ที่มา : รายงานการพัฒนาคนของประเทศไทย ปี พ.ศ. 2552, สำนักงานโครงการแห่งสหประชาชาติ (UNDP) ประเทศไทย
 แผนภาพที่ 2.15 ภาพรวมความก้าวหน้าของคนตามดัชนีการมีส่วนร่วมของกลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2

3) ดัชนีความมั่นคงของมนุษย์

กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ ในฐานะหน่วยงานทางด้านสังคมได้กำหนดและพัฒนามาตรฐานและตัวชี้วัดความมั่นคงของมนุษย์ “ความมั่นคงของมนุษย์ประเทศไทย” โดยการมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วนซึ่งมีองค์ประกอบ 9 มิติ ได้แก่ ที่อยู่อาศัย สุขภาพอนามัย การศึกษา การมีงานทำและรายได้ ความมั่นคงส่วนบุคคล ครอบครัว การสนับสนุนทางสังคม สิทธิและความเป็นธรรมและการเมืองและธรรมาภิบาล เพื่อนำมาเป็นการประเมินระดับดัชนีความมั่นคงของมนุษย์ในภาพรวมของประเทศ รวมทั้งระดับจังหวัดทุกจังหวัด และจัดทำรายงานสถานการณ์ความมั่นคงของมนุษย์ประเทศไทยเผยแพร่หน่วยงานที่เกี่ยวข้องใช้ประโยชน์ในการกำหนดนโยบาย แผนงานและโครงการทางด้านสังคม

จากข้อมูลด้านสังคม “ความมั่นคงของมนุษย์ประเทศไทย ปี พ.ศ. 2552” พบว่า ในกลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2 มีอันดับดังนี้ จังหวัดเพชรบุรีลำดับที่ 14 จังหวัดสมุทรสงครามลำดับที่ 52 จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ลำดับที่ 56 และจังหวัดสมุทรสาครลำดับที่ 73

ตารางที่ 2.21 ดัชนีความมั่นคงของมนุษย์กลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2 (พศ. 2552)

จังหวัด	มิติ									ค่า CHSI
	ที่อยู่อาศัย	สุขภาพอนามัย	การศึกษา	การมีงานทำและรายได้	ความมั่นคงส่วนบุคคล	ครอบครัว	การสนับสนุนทางสังคม	สิทธิและความเป็นธรรม	การเมืองและธรรมาภิบาล	
ประจวบคีรีขันธ์	70.75	65.88	72.54	76.32	70.37	69.95	63.52	76.31	61.23	68.55
เพชรบุรี	67.32	73.94	80.31	72.10	67.81	70.90	67.11	74.80	81.59	78.30
สมุทรสงคราม	72.33	74.76	73.35	74.66	65.78	76.30	62.27	60.96	74.98	69.43
สมุทรสาคร	72.33	71.62	36.36	77.83	57.62	74.14	57.94	69.73	65.59	53.65
กลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2	70.68	71.55	65.64	75.23	65.40	72.82	62.71	70.45	70.85	67.48
ภาพรวมประเทศ	70.55	69.97	69.69	70.25	70.37	70.10	69.95	70.39	70.28	69.85

โดยมิติความมั่นคงของมนุษย์แต่ละด้านมีรายละเอียด ดังนี้

3.1) มิติที่อยู่อาศัย

การมีสิทธิครอบครองที่อยู่อาศัยที่มีสภาพแข็งแรง รวมถึงความหนาแน่นของประชากร ซึ่งจังหวัดสมุทรสงครามอยู่ในลำดับที่ 25 จังหวัดสมุทรสาครลำดับที่ 27 จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ลำดับที่ 51 และจังหวัดเพชรบุรีลำดับที่ 71

ตารางที่ 2.22 ดัชนีความมั่นคงของมนุษย์ มิติที่อยู่อาศัย (พศ. 2552)

จังหวัด	มิติที่อยู่อาศัย			CHSI
	ความหนาแน่นของประชากร	อัตราการถือครองที่อยู่อาศัย	ร้อยละของที่อยู่อาศัยที่มีสภาพทนถาวร	
เพชรบุรี	74.09	90.80	96.10	71.04
ประจวบคีรีขันธ์	79.16	82.00	98.40	78.89
สมุทรสาคร	555.52	38.30	99.50	66.66
สมุทรสงคราม	464.71	85.30	99.50	56.21
กลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2	293.37	74.10	98.38	68.20
ค่าเฉลี่ยของประเทศ	345.65	80.93	98.71	69.12

3.2) มิติสุขภาพอนามัย

การมีสถานภาพด้านสุขภาพอนามัย อัตราแพทย์ต่อประชากร อัตราพยาบาลต่อประชากร การที่จะสามารถเข้าถึงได้โดยไม่มีข้อจำกัดและปราศจากพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเจ็บป่วยด้านร่างกาย จิตใจ ซึ่งจังหวัดสมุทรสงครามอยู่ในลำดับที่ 24 จังหวัดเพชรบุรีลำดับที่ 27 จังหวัดสมุทรสาครลำดับที่ 33 และจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ลำดับที่ 46

ตารางที่ 2.23 ดัชนีความมั่นคงของมนุษย์ มิติสุขภาพอนามัย (พศ. 2552)

จังหวัด	มิติสุขภาพอนามัย				CHSI
	อัตราแพทย์ต่อประชากร 100,000 คน	อัตราพยาบาลต่อประชากร 100,000 คน	อัตราผู้ป่วยเอดส์ต่อประชากร 100,000 คน	อัตราผู้ป่วยสุขภาพจิตต่อประชากร 100,000 คน	
เพชรบุรี	21.57	212.43	4.81	1327.52	73.79
ประจวบคีรีขันธ์	25.18	161.68	17.09	3260.14	56.86
สมุทรสาคร	38.27	197.43	21.94	1541.58	68.52
สมุทรสงคราม	19.07	273.64	13.39	4810.52	58.06
กลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2	26.02	211.30	14.31	2734.94	64.31
ค่าเฉลี่ยของประเทศ	29.45	190.60	13.99	1989.68	69.00

B

3.3) มิติการศึกษา

การได้รับการศึกษาที่อย่างน้อยไม่ต่ำกว่าการศึกษาภาคบังคับ และได้รับการศึกษาต่อเนื่องอย่างเท่าเทียม อัตรานักเรียนต่อห้องเรียน อัตราคุณครูต่อนักเรียน ซึ่งจังหวัดเพชรบุรีอยู่ในลำดับที่ 10 จังหวัดสมุทรสงครามลำดับที่ 37 จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ลำดับที่ 42 และจังหวัดสมุทรสาครลำดับที่ 75

ตารางที่ 2.24 ดัชนีความมั่นคงของมนุษย์ มิติการศึกษา (พศ. 2552)

จังหวัด	มิติการศึกษา				CHSI
	อัตรานักเรียนต่อห้องเรียน	อัตราครูต่อนักเรียน	ร้อยละของประชากรอายุ 6 ปีขึ้นไปที่ไม่เคยเรียนหนังสือ	อัตราการมีคอมพิวเตอร์ต่อครัวเรือน	
เพชรบุรี	19.29	16.26	2.80	21.20	88.44
ประจวบคีรีขันธ์	21.56	19.30	4.27	17.20	69.66
สมุทรสาคร	31.02	29.38	7.24	14.50	43.57
สมุทรสงคราม	22.72	17.14	5.35	17.40	68.45
กลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2	23.65	20.52	4.92	17.58	67.53
ค่าเฉลี่ยของประเทศ	24.09	20.21	6.12	18.54	68.90

B

3.4) มิติการมีงานทำและรายได้

การได้ทำงานเต็มเวลาที่มั่นคงและพึงพอใจ มีรายได้และเงินออมที่เพียงพอแก่การดำรงชีพ โดยไม่มีหนี้สินที่ไม่มีคุณค่า ซึ่งจังหวัดสมุทรสาครอยู่ในลำดับที่ 10 จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ลำดับที่ 17 จังหวัดสมุทรสงครามลำดับที่ 26 และจังหวัดเพชรบุรีลำดับที่ 40

ตารางที่ 2.25 ดัชนีความมั่นคงของมนุษย์ มิติการมีงานทำและรายได้ (พศ. 2552)

จังหวัด	มิติการมีงานทำและรายได้			
	อัตราการว่างงานต่อกำลังแรงงานรวม	รายได้เฉลี่ยต่อครัวเรือน	อัตราครัวเรือนที่เป็นหนี้	CHSI
เพชรบุรี	1.13	17440.00	57.47	68.23
ประจวบคีรีขันธ์	0.59	16934.00	62.14	67.78
สมุทรสาคร	0.39	20978.00	44.97	74.02
สมุทรสงคราม	0.81	18363.00	26.55	87.50
กลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2	0.73	18428.75	47.78	74.38
ค่าเฉลี่ยของประเทศ	1.48	19697.31	54.86	69.24

B

3.5) มิติความมั่นคงส่วนบุคคล

ความปลอดภัยและรู้สึกปลอดภัยจากการประทุษร้ายทางร่างกายและทรัพย์สิน ซึ่งจังหวัดประจวบคีรีขันธ์อยู่ในลำดับที่ 51 จังหวัดเพชรบุรีลำดับที่ 59 จังหวัดสมุทรสงครามลำดับที่ 65 และจังหวัดสมุทรสาครลำดับที่ 73

ตารางที่ 2.26 ดัชนีความมั่นคงของมนุษย์ มิติความมั่นคงส่วนบุคคล (พศ. 2552)

จังหวัด	มิติความมั่นคงส่วนบุคคล	
	จำนวนคดีอาญา 5 กลุ่มต่อประชากร 100,000 คน	CHSI
เพชรบุรี	884.36	70.68
ประจวบคีรีขันธ์	715.98	73.66
สมุทรสาคร	1490.70	66.64
สมุทรสงคราม	1012.67	68.32
กลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2	1025.93	69.83
ค่าเฉลี่ยของประเทศ	756.88	70.02

B

3.6) มิติครอบครัว

การที่สมาชิกครอบครัวมีความสัมพันธ์ที่ดี เคารพและให้เกียรติซึ่งกันและกัน มีการร่วมมือรับผิดชอบในภาระของครอบครัว ซึ่งจังหวัดสมุทรสงครามอยู่ในลำดับที่ 13 จังหวัดสมุทรสาครลำดับที่ 27 จังหวัดเพชรบุรีลำดับที่ 40 และจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ลำดับที่ 44

ตารางที่ 2.27 ดัชนีความมั่นคงของมนุษย์ มิติครอบครัว (พศ. 2552)

จังหวัด	มิติครอบครัว	
	อัตราการจดทะเบียนหย่า ต่อ 1,000 คู่ครัวเรือน	CHSI
เพชรบุรี	4.86	78.12
ประจวบคีรีขันธ์	4.98	76.83
สมุทรสาคร	4.40	79.00
สมุทรสงคราม	4.09	85.33
กลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2	4.58	79.82
ค่าเฉลี่ยของประเทศ	4.50	69.88

B

3.7) มิติการสนับสนุนทางสังคม

การที่บุคคลมีบุคคลที่พร้อมจะให้ความช่วยเหลือ ได้รับการคุ้มครองและสามารถเข้าถึงบริการของสังคมได้ ซึ่งจังหวัดเพชรบุรีอยู่ในลำดับที่ 50 จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ลำดับที่ 61 จังหวัดสมุทรสงครามลำดับที่ 63 และจังหวัดสมุทรสาครลำดับที่ 68

ตารางที่ 2.28 ดัชนีความมั่นคงของมนุษย์ มิติการสนับสนุนทางสังคม (พศ. 2552)

จังหวัด	มิติการสนับสนุนทางสังคม				
	อัตราผู้ทำประกันชีวิตต่อประชากร	อัตราผู้ทำประกันสังคมต่อกำลังแรงงาน	จำนวนศาสนสถานทุกประเภทต่อประชากร 100,000 คน	อัตราการฆ่าตัวตายและทำร้ายตนเองต่อประชากร 100,000 คน	CHSI
เพชรบุรี	43.12	0.15	59.84	55.56	80.23
ประจวบคีรีขันธ์	24.38	0.18	46.42	58.96	54.37
สมุทรสาคร	34.44	0.93	26.00	62.74	79.40
สมุทรสงคราม	30.23	0.12	59.90	80.91	62.08
กลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2	33.04	0.35	48.04	64.54	69.02
ค่าเฉลี่ยของประเทศ	22.13	0.22	71.26	46.35	68.74

B

3.8) มิติสิทธิและความเป็นธรรม

การที่บุคคลได้รับการเคารพในสิทธิ ไม่ถูกล่วงละเมิดสิทธิ และรู้สึกถึงการได้รับโอกาสจากสังคมอย่างเท่าเทียมและเป็นธรรม ซึ่งจังหวัดประจวบคีรีขันธ์อยู่ในลำดับที่ 5 จังหวัดเพชรบุรีลำดับที่ 16 จังหวัดสมุทรสาครลำดับที่ 50 และจังหวัดสมุทรสงครามลำดับที่ 73

ตารางที่ 2.29 ดัชนีความมั่นคงของมนุษย์ มิติสิทธิและความเป็นธรรม (พศ. 2552)

จังหวัด	มิติสิทธิและความเป็นธรรม			
	จำนวนคดีในศาลปกครองต่อประชากร 100,000 คน	จำนวนเรื่องร้องเรียนของประชาชนผ่านศูนย์บริการต่อประชากร 100,000 คน	จำนวนเรื่องร้องเรียนขอความเป็นธรรมผ่านศูนย์ดำรงธรรมต่อประชากร 100,000 คน	CHSI
เพชรบุรี	4.99	38.37	0.00	77.15
ประจวบคีรีขันธ์	2.98	40.67	0.00	79.71
สมุทรสาคร	2.89	80.27	0.41	66.94
สมุทรสงคราม	10.84	42.86	0.52	35.88
กลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2	5.43	50.54	0.23	64.92
ค่าเฉลี่ยของประเทศ	5.96	37.71	0.22	68.77

B

3.9) มิติการเมืองและธรรมาภิบาล

การที่บุคคลมีส่วนร่วมทางการเมืองประเภทต่างๆ และระดับต่างๆ อย่างสม่ำเสมอตลอดจนได้รับการปฏิบัติอย่างเป็นธรรมจากหน่วยงานและบุคลากรของรัฐ นอกจากนั้นยังรู้สึกไว้วางใจในความโปร่งใสของหน่วยงานและเจ้าหน้าที่ของรัฐ ซึ่งจังหวัดเพชรบุรี อยู่ในลำดับที่ 4 จังหวัดสมุทรสงคราม ลำดับที่ 17 จังหวัดสมุทรสาคร ลำดับที่ 62 และจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ลำดับที่ 71

ตารางที่ 2.30 ดัชนีความมั่นคงของมนุษย์ มิติสิทธิการเมืองและธรรมาภิบาล (พศ. 2552)

จังหวัด	มิติการเมืองและธรรมาภิบาล		
	อัตราการมาใช้สิทธิลงคะแนนเลือกตั้ง ส.ส.แบบแบ่งเขตเลือกตั้ง	จำนวนเรื่องร้องเรียนหน่วยงาน / เจ้าหน้าที่ของรัฐผ่านศูนย์ดำรงธรรมต่อประชากร 100,000 คน	CHSI
เพชรบุรี	82.01	0.43	91.99
ประจวบคีรีขันธ์	72.55	2.58	37.27
สมุทรสาคร	73.85	2.06	73.54
สมุทรสงคราม	75.45	0.52	76.15
กลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2	75.97	1.40	69.74
ค่าเฉลี่ยของประเทศ	76.19	1.60	69.62

B

4) ด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

ทรัพยากรธรรมชาติของกลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2 ประกอบด้วย ดิน ป่าไม้ ทะเล และชายฝั่งที่มีความสำคัญเชื่อมโยงต่อการประกอบอาชีพเพาะปลูก การประมง การท่องเที่ยว ที่สร้างรายได้ให้กับประชากรในพื้นที่ โดยในช่วงเวลาที่ผ่านมา ประเด็นปัญหาด้านทรัพยากรธรรมชาติของกลุ่มจังหวัดฯ ที่สำคัญอันดับแรกคือ ปัญหาชายฝั่งทะเลถูกทำลาย ซึ่งส่งผลกระทบต่อชีวิตความเป็นอยู่ของประชาชน การประกอบอาชีพการเกษตร และการท่องเที่ยวด้วย ด้านปัจจัยภายนอกที่ทวีความสำคัญเพิ่มขึ้น คือ วิกฤตการณ์ภาวะโลกร้อนที่กำลังส่งผลกระทบต่อทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอย่างหลีกเลี่ยงมิได้

	องค์ประกอบที่สำคัญ	ประเด็นปัญหาที่พบ
ทรัพยากรดิน	ลักษณะของดินมีความหลากหลายสามารถทำการเกษตรได้หลายรูปแบบ ทั้งทำนา ปลูกพืชไม้ผล พืชไร่	<ul style="list-style-type: none"> • ปัญหาดินเค็ม มีปริมาณเกลือโซเดียมมากเกินไป • ปัญหาดินเปรี้ยว มีธาตุกำมะถันปะปน • ปัญหาดินทรายจัด ไม่อุ้มน้ำและแร่ธาตุอาหารต่ำ • ปัญหาดินตื้น มีเศษหินและกรวด ยากต่อการไถพรวน
ทรัพยากรป่าไม้	41.5% ของพื้นที่ทั้งหมดเป็นพื้นที่ป่าบก และพื้นที่ป่าชายเลนประมาณ 0.63%	<ul style="list-style-type: none"> • พื้นที่ป่าชายเลนกลายสภาพเป็นทะเล เนื่องจากคลื่นลมทะเล กระแสน้ำพัดเข้าฝั่งอย่างรุนแรงเป็นเวลานาน
ทรัพยากรทะเลและชายฝั่ง	พื้นที่ชายฝั่งทะเลเป็นแหล่งท่องเที่ยว	<ul style="list-style-type: none"> • ทะเลกัดเซาะชายฝั่งเพิ่มขึ้นทุกปี • ทรัพยากรธรรมชาติชายฝั่งและในทะเลถูกทำลาย (แนวปะการัง)

แผนภาพที่ 2.16 ทรัพยากรธรรมชาติและประเด็นสำคัญของกลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2

4.1) ทรัพยากรดิน

ลักษณะของดินในแต่ละจังหวัดของกลุ่มจังหวัดฯ มีความหลากหลายสามารถทำการเกษตรได้หลายรูปแบบ ทั้งทำนา ปลูกพืชไม้ผล พืชไร่ โดยจากข้อมูลการใช้ประโยชน์ที่ดินของกรมพัฒนาที่ดิน พบว่าการใช้ประโยชน์ที่ดินในพื้นที่ของกลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2 ส่วนใหญ่เป็นพื้นที่เกษตรกรรม และป่าไม้

ตารางที่ 2.31 ลักษณะของดินในแต่ละจังหวัดของกลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2

จังหวัด	ลักษณะดิน
สมุทรสาครและสมุทรสงคราม	สามารถจำแนกออกได้เป็น 2 ส่วน ได้แก่ 1) ดินที่มีลักษณะเป็นดินเลน อยู่ในพื้นที่ที่ติดทะเล เนื้อดินเค็มจัด เป็นดินเหนียว โดยทั่วไปจะเป็นพื้นที่สำหรับทำนาเกลือ เพาะเลี้ยงกุ้ง เลี้ยงปลากระพง และปลาน้ำกร่อยต่าง ๆ พื้นที่บางส่วนใช้ทำสวนมะพร้าว 2) ดินเหนียวซึ่งมีดินร่วนปน อยู่ในพื้นที่ที่อยู่ไกลจากทะเลออกไป ทั้งที่น้ำทะเลท่วมถึง และท่วมไม่ถึงใช้เป็นที่ทำการเกษตรกรรม ปลูกพืชผัก ผลไม้ และไม้ดอก
เพชรบุรี	ลักษณะดินของจังหวัดส่วนใหญ่เป็น 1) ดินเหนียวและดินเหนียวปนทรายในพื้นที่บริเวณที่ราบตอนกลางของจังหวัด 2) ดินเหนียวถึงดินร่วนปนกรวดและเศษหินในบริเวณที่ราบสูงทางด้านตะวันตก 3) ดินร่วนเหนียวในบริเวณพื้นที่ราบชายฝั่งทะเลทางด้านตะวันออก
ประจวบคีรีขันธ์	ลักษณะการเกิดของดินจำแนกได้ ดังนี้ 1) ดินเหนียว-ดินทรายหรือดินทรายในเปลือกหอยทะเลส่วนบริเวณริมชายฝั่งทะเลน้ำทะเลพัดทรายลงมากองไว้ 2) ดินร่วนปนทราย อาจจะมีดินเหนียวเป็นจุดบริเวณที่ราบสองฝั่งน้ำ หรือพื้นที่ที่เป็นลูกคลื่นลอนลาดกึ่งลาดชัน 3) ดินทราย หรือหินค่อนข้างเป็นทราย พบในบริเวณพื้นที่ใกล้ภูเขา เกิดจากการสลายตัวอยู่กับที่ของดินเนื้อหยาบ ได้แก่ หิน ทราย หรือหินแกรนิตทำให้เกิดดิน

ประเด็นปัญหาที่พบ

- ปัญหาดินเค็ม มีปริมาณเกลือโซเดียมมากเกินไป
- ปัญหาดินเปรี้ยวมีธาตุกำมะถันปะปน
- ปัญหาดินทรายจัด ไม่อุ้มน้ำและแร่ธาตุอาหารต่ำ
- ปัญหาดินตื้น มีเศษหินและกรวด ยากต่อการไถพรวน

4.2) ทรัพยากรป่าไม้

กลุ่มจังหวัดมีพื้นที่รวมกันเท่ากับ 13,881.82 ตร.กม. และมีพื้นที่ป่ารวมกันเท่ากับ 5,581.06 ตร.กม. คิดเป็นร้อยละ 40.20 หรือกว่าครึ่งของพื้นที่รวมทั้งหมด โดยพื้นที่ป่าส่วนใหญ่อยู่ในจังหวัดเพชรบุรี มีพื้นที่เท่ากับ 3,384.21 ตร. กม. และพื้นที่ป่าในจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ มีพื้นที่เท่ากับ 2,138.53 ตร.กม. ทั้งนี้ป่าบกมีอยู่ในจังหวัดเพชรบุรีและประจวบคีรีขันธ์เท่านั้น ส่วนจังหวัดสมุทรสาครและสมุทรสงครามจะเป็นพื้นที่ป่าชายเลน

ตารางที่ 2.32 เนื้อที่ป่าไม้ แยกรายจังหวัด พ.ศ. 2551 และ 2552

จังหวัด	เนื้อที่จังหวัด (ตร.กม.)	เนื้อที่ป่า (ตร.กม.)		% เนื้อที่ป่า ปี 2552
		ปี 2551	ปี 2552	
สมุทรสาคร	872.35	38.08	38.08	4.37%
สมุทรสงคราม	416.71	20.24	20.24	4.86%
เพชรบุรี	6,225.14	3,384.21	3,384.21	54.36%
ประจวบคีรีขันธ์	6,367.62	2,138.53	2,138.53	33.58%
ภาคกลางตอนล่าง 2	13,881.82	5,581.06	5,581.06	40.20%
รวมทั้งประเทศ	513,115.02	171,374.63	171,585.65	33.44%
สัดส่วนพื้นที่ป่า กลุ่มจังหวัดภาคกลาง ตอนล่าง 2 ต่อประเทศ	2.71%	3.26%	3.25%	-

ที่มา : กรมป่าไม้ กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

ประเด็นปัญหาที่พบ

- พื้นที่ป่าชายเลนกลายเป็นทะเลเนื่องจากคลื่นลมทะเล กระแสน้ำพัดเข้าฝั่งอย่างรุนแรง เป็นเวลานาน
- พื้นที่ป่าบกถูกบุกรุกทำลาย

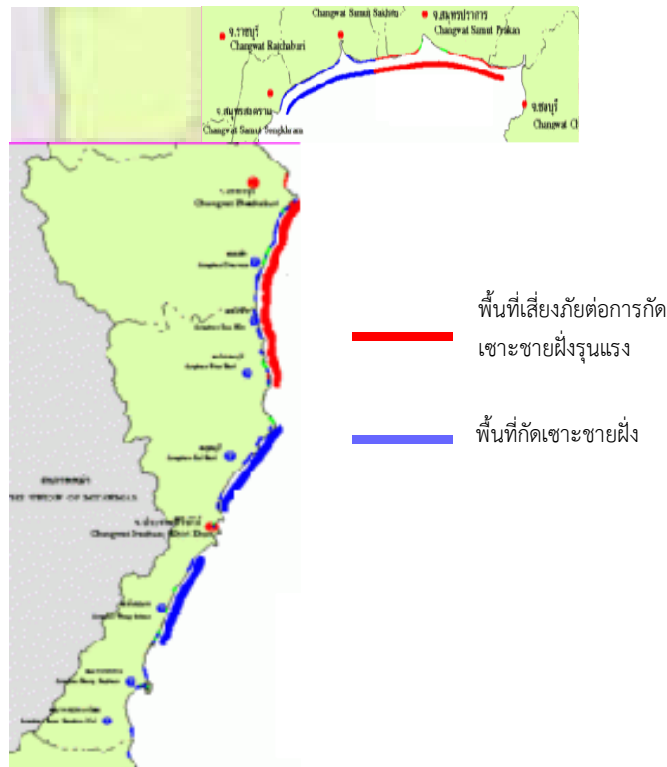
4.3) ทรัพยากรทะเลและชายฝั่ง

พื้นที่ของทุกจังหวัดติดทะเล มีเส้นทางที่ต่อเนื่องกันในเขตชายฝั่งทะเลอ่าวไทย โดยมีชายฝั่งทะเลยาวรวมกัน 359 กิโลเมตร บริเวณตลอดแนวชายฝั่งมีความอุดมสมบูรณ์ เป็นที่อยู่อาศัยของสัตว์นานาชนิด และเกิดการประกอบอาชีพที่เกี่ยวข้องกับทรัพยากรชายฝั่งตามเขตพื้นที่ต่าง ๆ และมีสถานที่ท่องเที่ยวที่น่าสนใจ อาทิ แหล่งดูนก นาเกลือ ทะเลโคลน ป่าชายเลน และทะเลที่สวยงาม อย่างไรก็ตามปัญหาการกัดเซาะชายฝั่งทะเลทำให้พื้นที่ทำการเกษตร ป่าชายเลน ถูกทำลาย กลายเป็นทะเลมากขึ้นทุกปี และยังขาดแนวป้องกันการกัดเซาะรุนแรงสำหรับจังหวัดเพชรบุรีและจังหวัดประจวบคีรีขันธ์

ตารางที่ 2.33 การกัดเซาะชายฝั่งทะเลของพื้นที่กลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2

จังหวัด	ชายฝั่งทะเลทั้งสิ้น (กม.)	ชายฝั่งทะเลกัดเซาะรุนแรง		ชายฝั่งทะเลกัดเซาะปานกลาง		ชายฝั่งทะเลคงสภาพ (กม.)	ชายฝั่งทะเลสะสมตัว (กม.)
		ถูกกัดเซาะยาว (กม.)	มีสิ่งก่อสร้างป้องกันยาว (กม.)	ถูกกัดเซาะยาว (กม.)	มีสิ่งก่อสร้างป้องกันยาว (กม.)		
สมุทรสาคร	36	-	-	31	2	5	-
สมุทรสงคราม	20	-	-	6.5	1	13.5	-
เพชรบุรี	75	6.5	-	30	11.5	32.5	6
ประจวบคีรีขันธ์	190	1	-	42	7.7	143.6	3.4
ภาคกลางตอนล่าง 2	321	7.5	0	109.5	22.2	194.6	9.4

ที่มา: กรมทรัพยากรธรณี กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม, 2550

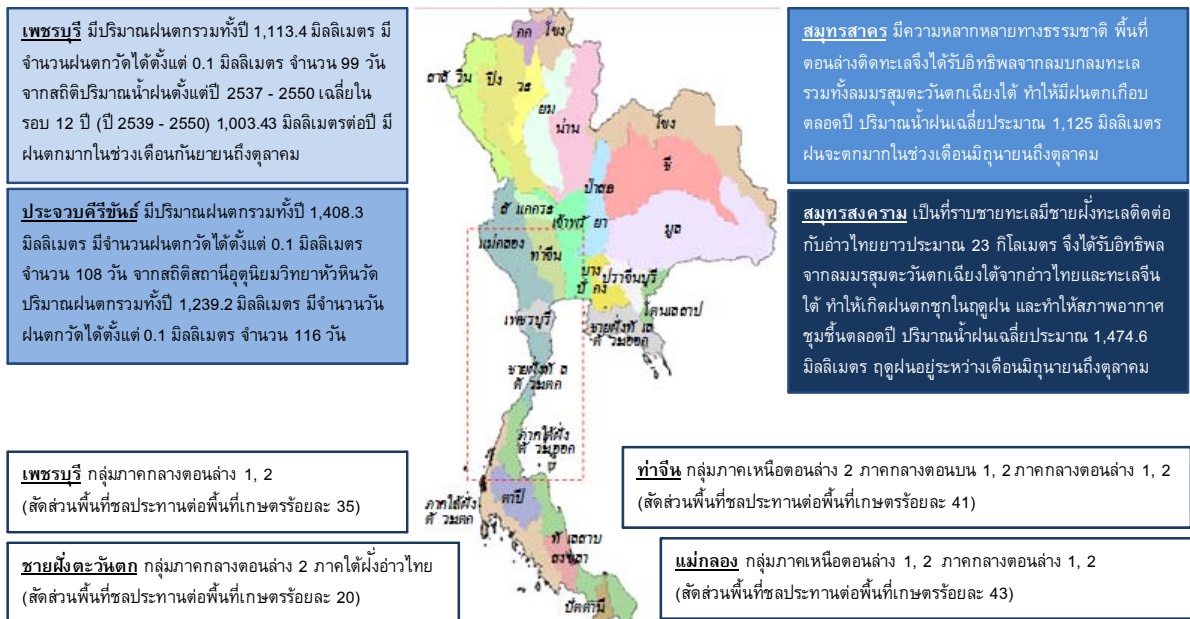
แผนภาพที่ 2.17 แผนที่แสดงพื้นที่ที่ถูกกัดเซาะชายฝั่งอ่าวไทยในบริเวณพื้นที่กลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2

การกัดเซาะชายฝั่งทะเลด้านอ่าวไทย เกิดขึ้นในพื้นที่ราบน้ำขึ้นถึงบริเวณป่าชายเลน สำหรับบริเวณหาดทรายส่วนใหญ่จะเกิดขึ้นในพื้นที่แหล่งท่องเที่ยว เขตอุตสาหกรรม และที่อยู่อาศัย จากการสำรวจพบว่าการกัดเซาะชายฝั่งทะเลเกิดขึ้นในทุกจังหวัดรอบอ่าวไทยโดยมีอัตราการกัดเซาะรุนแรงเฉลี่ยมากกว่า 5.0 เมตรต่อปี (ซึ่งจัดเป็นพื้นที่วิกฤติหรือพื้นที่เร่งด่วน) เกิดขึ้นในพื้นที่ชายฝั่ง 12 จังหวัด คือ จันทบุรี ระยอง ฉะเชิงเทรา สมุทรปราการ กรุงเทพมหานคร เพชรบุรี ประจวบคีรีขันธ์ สุราษฎร์ธานี นครศรีธรรมราช สงขลา ปัตตานี และนราธิวาส ระยะทางรวม 180.9 กิโลเมตร หรือประมาณร้อยละ 10.9 ของแนวชายฝั่งทะเลอ่าวไทย

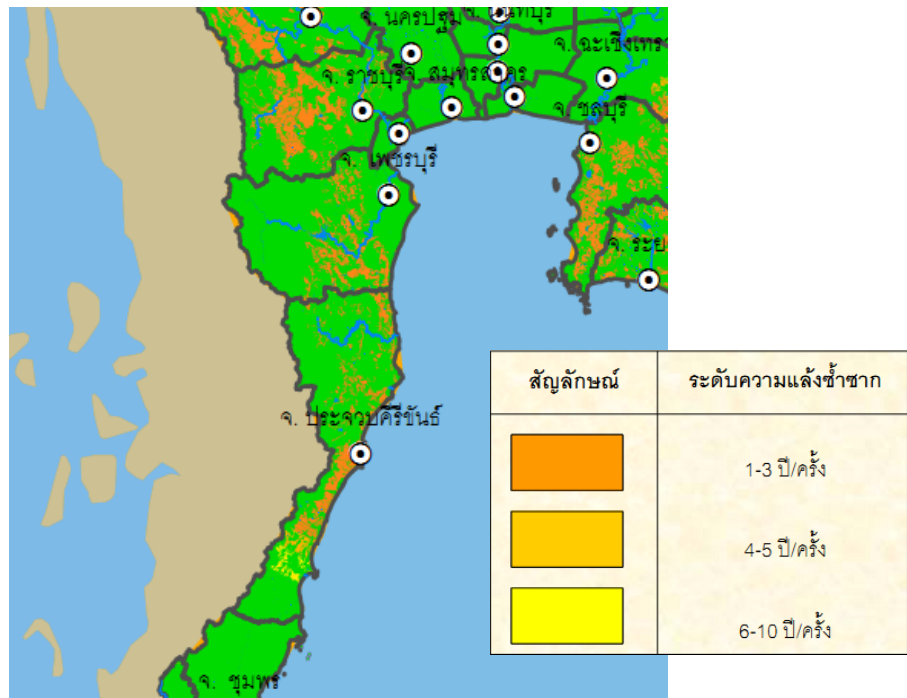
นอกจากนี้ยังพบว่ามี การกัดเซาะระดับปานกลางอัตราเฉลี่ย 1.0-5.0 เมตรต่อปี (ถือเป็นพื้นที่เสี่ยง) ใน 14 จังหวัด คือ ตราด จันทบุรี ชลบุรี ระยอง สมุทรสาคร สมุทรสงคราม เพชรบุรี ประจวบคีรีขันธ์ ชุมพร สุราษฎร์ธานี นครศรีธรรมราช สงขลา ปัตตานี และนราธิวาส ระยะทางรวม 305.1 กิโลเมตร หรือประมาณร้อยละ 18.4 ของ แนวชายฝั่งทะเลอ่าวไทย ทั้งนี้ชายฝั่งทะเลบริเวณอ่าวไทยตอนบนตั้งแต่ปากแม่น้ำบางปะกง จังหวัดฉะเชิงเทรา จนถึง ปากแม่น้ำท่าจีน จังหวัดสมุทรสาคร เป็นพื้นที่ที่มีความอ่อนไหวและมีการกัดเซาะขั้นรุนแรงมากที่สุด บางพื้นที่มี อัตราการกัดเซาะชายฝั่งมากกว่า 25 เมตรต่อปี

4.4) สิ่งแวดล้อม

สภาพแวดล้อมของกลุ่มจังหวัดเกิดการเสื่อมโทรมจากการประกอบการอุตสาหกรรม โดยปัญหา สิ่งแวดล้อมที่สำคัญ คือ ปัญหาน้ำเสีย และการกำจัดขยะมูลฝอยแหล่งน้ำสำคัญที่ใช้ในการทำการเกษตรกรรมมี กลุ่มน้ำสำคัญ 5 แห่ง ประกอบด้วย กลุ่มน้ำแม่กลอง กลุ่มน้ำท่าจีน กลุ่มน้ำเพชรบุรี กลุ่มน้ำชายฝั่งตะวันตก กลุ่มน้ำภาคใต้ ฝั่งตะวันออก ทั้งนี้จากรายงานสรุปสถานการณ์มลพิษของประเทศไทยปี พ.ศ. 2551 โดยกรมควบคุมมลพิษ กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม พบว่า กลุ่มน้ำท่าจีน และกลุ่มน้ำเพชรบุรี อยู่ในเกณฑ์คุณภาพเสื่อมโทรม

แผนภาพที่ 2.18 แหล่งน้ำเพื่อการเกษตรกรรมของกลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2

ที่มา: สำนักบริหารและพัฒนาการใช้ที่ดิน กรมพัฒนาที่ดิน กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
 แผนภาพที่ 2.19 พื้นที่แล้งซ้ำซากของกลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2

เกณฑ์ คุณภาพน้ำ	แหล่งน้ำจืดในภาคต่างๆ ของประเทศ					ร้อยละ ของ แหล่งน้ำ
	ภาคเหนือ	ภาคกลาง	ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	ภาคตะวันออก	ภาคใต้	
 ดี	ปิง* วัง*	แควน้อย กุยบุรี* ปราณบุรี*	มูลเสียว* ลำตะคองตอนบน ลำชี* ชี*	ตราด* เวฬุ พังงาตอนล่าง จันทบุรี* ประแสร์*	ตาปัดตอนบน ตาปัดตอนล่าง* พุมดวง ตรัง หลังสวน	31
 พอใช้	แม่จาง* กก ยม น่าน ลี อิง*	เจ้าพระยาตอนบน เจ้าพระยาตอนกลาง เพชรบุรีตอนบน* น้อย แควใหญ่* แม่กลอง	พอง* ลำปาว* หนองหาน	บางปะกง ระยองตอนบน	ปัตตานีตอนบน* ปัตตานีตอนล่าง* ปากพนัง สายบุรี ชุมพร ทะเลสาบสงขลา*	36
 เสื่อมโทรม	กวัง บึงบอระเพ็ด* กวีานพะเยา	ป่าสัก* เจ้าพระยาตอนล่าง ท่าจีนตอนบน* ท่าจีนตอนล่าง ท่าจีนตอนกลาง ลพบุรี เพชรบุรีตอนล่าง สะแกกรัง	อุน* สงคราม* เลย* ลำตะคองตอนล่าง	ปราจีนบุรี* นครนายก* ระยองตอนล่าง พังงาตอนบน	ทะเลน้อย ทะเลหลวง	33
 เสื่อมโทรมมาก	-	-	-	-	-	-

หมายเหตุ : (+) คือ แหล่งน้ำที่มีคุณภาพน้ำ ดีขึ้น 1 ระดับ เมื่อเทียบกับปี 2551

(-) คือ แหล่งน้ำที่มีคุณภาพน้ำ ลดลง 1 ระดับ เมื่อเทียบกับปี 2551

ที่มา: รายงานประจำปี สำนักจัดการคุณภาพน้ำ 2552, กรมควบคุมมลพิษ กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
 แผนภาพที่ 2.20 คุณภาพน้ำภูมิภาคต่างๆ ของประเทศ

แผนภาพที่ 2.21 ลักษณะคุณภาพน้ำชายฝั่งทะเล

แขวนลอย ตรวจวัดได้ในระดับสูง โดยเฉพาะบริเวณปากแม่น้ำเจ้าพระยาด้านทิศตะวันตกของปากแม่น้ำ ช่วงฤดูแล้ง ตรวจวัดได้ถึง 2,280 มก./ล ในขณะที่คุณภาพน้ำในจังหวัดเพชรบุรี และประจวบคีรีขันธ์อยู่ในลักษณะดี ปริมาณของเสียพบมากที่สุดในจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ รองลงมาเป็นจังหวัดสมุทรสาคร โดยมาจากภาคเกษตรกรรม และการแปรรูปอาหารต่าง ๆ

ปัญหาคุณภาพน้ำที่ไม่เหมาะสมในพื้นที่ชายฝั่งทะเลของจังหวัดสมุทรสงคราม จังหวัดสมุทรสาครมีการพัฒนาและการขยายตัวทางเศรษฐกิจอย่างรวดเร็วและเป็นเมืองท่าที่สำคัญ จึงเกิดได้รับความสกปรกจากแม่น้ำสายหลักที่ไหลผ่านแหล่งชุมชน แหล่งอุตสาหกรรมและพื้นที่การเกษตรทำให้คุณภาพน้ำบริเวณปากแม่น้ำบางปะกง เจ้าพระยาและปากแม่น้ำท่าจีน มีค่าไม่เหมาะสมต่อการใช้ประโยชน์เพื่อการเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำชายฝั่ง เนื่องจากมีค่าออกซิเจนละลายเฉลี่ย 1.5 มิลลิกรัมต่อลิตร ปริมาณการปนเปื้อนของแบคทีเรียกลุ่มโคลิฟอร์มทั้งหมดอยู่ในระดับที่สูงกว่าเกณฑ์กำหนดเพื่อการใช้ประโยชน์เพื่อการเพาะเลี้ยงทั้งสองฤดู (ค่าที่กำหนดต้องมีค่าไม่เกิน 1,000 หน่วย) ปริมาณตะกอน

ส่วนที่ 3

แนวคิดการเชื่อมโยงความร่วมมือและการพัฒนายุทธศาสตร์กลุ่มจังหวัด

กลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2 ได้จัดทำแผนพัฒนาภูมิภาคกลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2 พ.ศ.2553-2556 สำหรับปีงบประมาณ พ.ศ.2555 ด้วยกระบวนการบูรณาการและการมีส่วนร่วมของทุกภาคีการพัฒนาที่เกี่ยวข้อง ประกอบด้วย ภาครัฐ ทั้งส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค และท้องถิ่น ภาคธุรกิจเอกชน และ ภาคประชาสังคม โดยการนำแผนพัฒนาภูมิภาคฯ ที่ได้จัดทำไว้สำหรับปีงบประมาณ พ.ศ.2554 มาทำการทบทวนร่วมกัน พร้อมทั้งพิจารณาปัจจัยเชื่อมโยงทุกระดับที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาภูมิภาคกลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2 ทั้งในระดับชาติ ระดับภาค และรายสาขาการผลิต ซึ่งประกอบด้วย แนวนโยบายพื้นฐานแห่งรัฐตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ปีพุทธศักราช 2550 นโยบายรัฐบาล แผนบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ.2551-2554 แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 10 ทิศทางแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 11 ยุทธศาสตร์การพัฒนาภาคกลาง ยุทธศาสตร์การพัฒนาภาคเกษตร (พืชเศรษฐกิจ และการประมง) และยุทธศาสตร์การพัฒนาด้านการท่องเที่ยว เพื่อนำมาวิเคราะห์ร่วมกับศักยภาพและโอกาสในการพัฒนาภูมิภาคกลุ่มจังหวัดที่สอดคล้องกับภูมิสังคมและความต้องการของประชาชนในพื้นที่ รวมทั้งข้อเสนอเพื่อการปรับปรุงการจัดทำแผนพัฒนาภูมิภาคและแผนงาน/โครงการ ของคณะกรรมการนโยบายการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ (อ.ก.น.จ.) ด้านแผนและด้านงบประมาณ คณะที่ 4 และข้อคิดเห็นของกระทรวงมหาดไทย สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (สศช.) สำนักงบประมาณ และสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาระบบราชการ (ก.พ.ร.) คณะกรรมการนโยบายการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ (ก.น.จ.) เพื่อให้แผนพัฒนาภูมิภาคกลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2 พ.ศ.2553-2556 เกิดประสิทธิภาพและประสิทธิผล สามารถตอบสนองความต้องการของประชาชน และ รองรับต่อกระแสการเปลี่ยนแปลงในบริบทต่างๆ ได้อย่างยั่งยืนตามเจตนารมณ์ของพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ พ.ศ.2551 รวมทั้งหลักเกณฑ์และแนวทางของคณะกรรมการนโยบายการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ (ก.น.จ.) ดังนี้

1) ปัจจัยเชื่อมโยง

แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 10 ได้นำแนวโน้มแนวคิดของปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงมาเป็นแนวทางในการกำหนดเป้าประสงค์ของการพัฒนาประเทศ โดยให้ความสำคัญกับการพัฒนาประเทศอย่างสมดุลทั้งด้านเศรษฐกิจสังคม และทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ความสมดุลระหว่างภาค ระหว่างพื้นที่เมืองและชนบท ให้มีภูมิคุ้มกันพร้อมรับการเปลี่ยนแปลงและผลกระทบจากความผันผวนของกระแสโลกาภิวัตน์และแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 10 ยังให้ความสำคัญกับการพัฒนาแบบบูรณาการ ที่ยึดคน เป็นศูนย์กลางและกระบวนการพัฒนาแบบมีส่วนร่วมของประชาชนทุกภาคส่วนให้สังคม

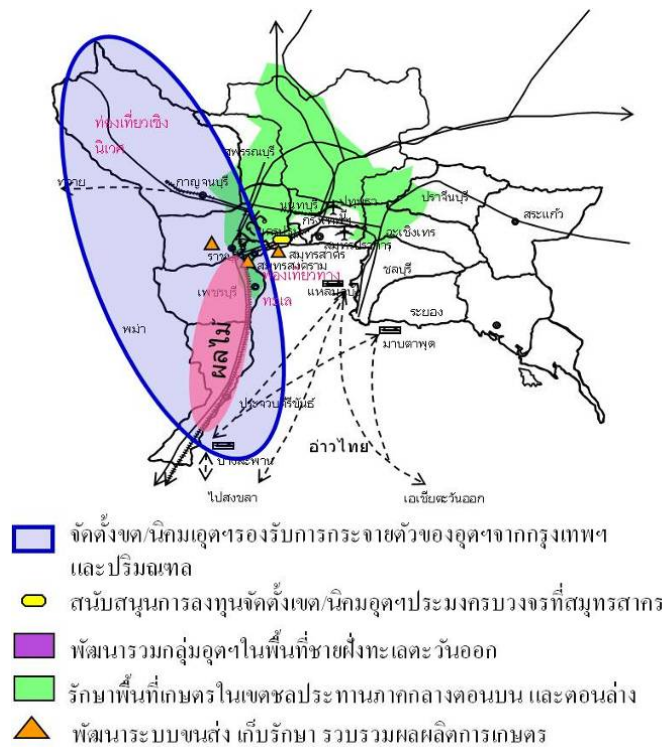
ภายใต้รัฐธรรมนูญฉบับปี พ.ศ. 2550 ได้กำหนดแนวนโยบายพื้นฐานแห่งรัฐ ให้มีการจัดทำแผนบริหารราชการแผ่นดินเป็นแนวทางในการปฏิบัติงาน และจัดระบบบริหารราชการแผ่นดิน ส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค และส่วนท้องถิ่น ให้มีขอบเขตอำนาจหน้าที่และความรับผิดชอบที่ชัดเจน และสนับสนุนให้จังหวัดมีแผนและงบประมาณเพื่อพัฒนาจังหวัด จากนโยบายพื้นฐานแห่งรัฐดังกล่าว รัฐได้ออก พรบ. ระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน (ฉบับที่7) พ.ศ.2550 ซึ่งกำหนดให้จังหวัด กลุ่มจังหวัดจัดทำแผนพัฒนาของตนเอง และยื่นของงบประมาณได้โดยตรงซึ่งการขับเคลื่อนแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 10 สู่การปฏิบัติในระดับพื้นที่อย่างเป็นทางการ สอดคล้องกับ

บทบัญญัติของรัฐธรรมนูญฯ พ.ศ.2550 และสนับสนุนแนวทางตาม พรบ. ระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน (ฉบับที่7) พ.ศ.2550

แนวคิดและหลักการการจัดทำกรอบยุทธศาสตร์นั้น ได้ยึดแนวคิดการพัฒนาตาม “การพัฒนาแบบองค์รวม” บูรณาการ เชื่อมโยงมิติการพัฒนาในทุกๆด้าน ให้สอดคล้องกับภูมิสังคมในแต่ละภูมิภาคและท้องถิ่น และสอดคล้องกับความต้องการของประชาชนในพื้นที่ รวมทั้งยึดหลัก “การมีส่วนร่วมของภาคีการพัฒนา” และหลัก “ธรรมาภิบาล” ตลอดจนหลักการความเชื่อมโยงทิศทางการพัฒนาให้สอดคล้องกับนโยบายรัฐบาล และแผนบริหารราชการแผ่นดิน

2) นโยบายรัฐบาลปี พ.ศ. 2550 – 2554 ที่เกี่ยวข้องกับทิศทางการพัฒนา กลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2

เมื่อวันที่ 6 ตุลาคม 2551 สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติได้เปิดเผยกรอบยุทธศาสตร์การพัฒนากภาค ภายใต้แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 10 (พ.ศ. 2550 – 2554) โดยมีสาระสำคัญที่เกี่ยวข้องกับทิศทางการพัฒนากลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2 ดังแผนภาพด้านล่างนี้

แผนภาพที่ 3.1 ทิศทางการพัฒนากลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2

โดยสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ในฐานะหน่วยงานระดับยุทธศาสตร์ในส่วนกลางได้กำหนดทิศทางการพัฒนากลุ่มจังหวัดภาคกลางในช่วงแผนพัฒนาฉบับที่ 10 ให้เป็นพื้นที่ที่มีความสำคัญกับการพัฒนาการเกษตรเพื่อนำอุตสาหกรรม และเน้นการสร้างรายได้ให้กับกลุ่มจังหวัดฯ ผ่านการสนับสนุนการท่องเที่ยวเชิงธรรมชาติ โดยครอบคลุมประเด็นที่เกี่ยวข้องต่างๆ ประกอบด้วย

ตารางที่ 3.1 ประเด็นและทิศทางการพัฒนาสำหรับกลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2

ประเด็นการพัฒนา	ทิศทางการพัฒนาสำหรับกลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2
ภาคเกษตรกรรม	<ul style="list-style-type: none"> - การพัฒนาปรับปรุงน้ำ ดิน โครงสร้างพื้นฐานการเกษตร - การพัฒนาระบบปลูกพืชไม้ผล (โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ผลไม้ ได้แก่ มะพร้าว สับปะรด มะนาว) และประมงให้เหมาะกับศักยภาพพื้นที่ - การพัฒนาคุณภาพ และมาตรฐานสินค้า สนับสนุนการวิจัยและพัฒนา (R&D) ภูมิปัญญาท้องถิ่น และยกระดับมาตรฐานระบบตรวจสอบรับรองคุณภาพ - การสนับสนุนการตลาด เงินทุน ความรู้การบริหารจัดการธุรกิจเกษตร - การพัฒนาระบบการขนส่ง ระบบการเก็บรักษา และรวบรวมผลผลิต
ภาคอุตสาหกรรม	<ul style="list-style-type: none"> - การจัดตั้งเขตนิคมอุตสาหกรรมรองรับการกระจายตัวของภาคอุตสาหกรรมจาก กรุงเทพฯ และปริมณฑล - การสนับสนุนการลงทุนจัดตั้งเขตนิคมอุตสาหกรรมประมงครบวงจรที่จังหวัดสมุทรสาคร
ภาคการท่องเที่ยว	<ul style="list-style-type: none"> - การให้ความสำคัญกับการท่องเที่ยวทางทะเล และท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

3) ยุทธศาสตร์การพัฒนากลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2

ภายใต้แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 10 (พ.ศ. 2550 – 2554)

กลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2 ได้พิจารณากรอบยุทธศาสตร์การพัฒนากลุ่มจังหวัดภาคกลางที่สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (สศช.) ได้จัดทำตามภูมิสังคมของภาคกลาง เพื่อขับเคลื่อนแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 10 สู่การปฏิบัติ และเพื่อเชื่อมโยงยุทธศาสตร์ระดับชาติสู่ระดับจังหวัดและกลุ่มจังหวัด ตลอดจนได้เชื่อมโยงทิศทางการพัฒนาพื้นที่ที่สอดคล้องกับแนวนโยบายพื้นฐานของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยปีพุทธศักราช 2550 นโยบายรัฐบาล แผนบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ.2552-2554 และแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 10 รวมทั้งได้นำบริบทการเปลี่ยนแปลงของโลกและประเทศ และศักยภาพภูมิสังคมของแต่ละพื้นที่มาใช้ประกอบการพิจารณา ในการกำหนดแนวทางการพัฒนาของภาค และกลุ่มจังหวัดซึ่งคณะรัฐมนตรีได้มีมติเห็นชอบ เมื่อวันที่ 6 พฤษภาคม 2551 เพื่อเป็นแนวทางชี้้นำการพัฒนาของกลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2 และพบว่าประเด็นที่สำคัญต่อการกำหนดยุทธศาสตร์การพัฒนากลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2 ดังนี้

ภาคกลางเป็นพื้นที่ที่มีการพัฒนาทางเศรษฐกิจสูง เนื่องจากมีศักยภาพการพัฒนาทั้งด้านอุตสาหกรรม การค้า/การค้าชายแดน การท่องเที่ยว และการเกษตร โดยมีความพร้อมของโครงข่ายประเทศที่หลากหลาย ทั้งภูเขา ป่าไม้ ทะเล เกาะแก่ง และที่ราบลุ่มแม่น้ำ มีแหล่งน้ำและระบบชลประทาน และมีพื้นที่ชายแดนติดกับประเทศกัมพูชาและสหภาพพม่า อย่างไรก็ตาม การพัฒนาพื้นที่ตามแรงผลักดันทางเศรษฐกิจได้ก่อให้เกิดการพัฒนาที่ไร้ระเบียบและไม่เป็นธรรม มีการนำทรัพยากรธรรมชาติมาใช้เพื่อการผลิตจำนวนมากจนเสื่อมโทรม และขาดความสมดุลในระบบนิเวศ เกิดปัญหาสิ่งแวดล้อมและปัญหาทางสังคมตามมา ทำให้เกิดความไม่สมดุลในการพัฒนาระหว่างเศรษฐกิจ สังคม และทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ดังนั้นเพื่อให้ภาคกลางเป็นฐานเศรษฐกิจหลักของประเทศที่เติบโตต่อไปอย่างยั่งยืนจึงได้กำหนดเน้นยุทธศาสตร์การพัฒนา ดังนี้

- 3.1) พัฒนาเศรษฐกิจหลักของประเทศให้มีการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง เพื่อรักษาเสถียรภาพการพัฒนา อุตสาหกรรม เกษตร การบริการ การลงทุนให้มีความมั่นคงและเพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศไทย

- (1) ส่งเสริมการพัฒนาอุตสาหกรรมขนาดกลางและขนาดย่อมโดยการสนับสนุนด้านการตลาด เงินทุนและความรู้การบริหารจัดการแก่อุตสาหกรรมขนาดกลางขนาดย่อม
 - (2) ส่งเสริมการพัฒนาการเกษตรเพื่อการเพิ่มมูลค่าสินค้าเกษตรรวมถึงพัฒนาและปรับปรุง ระบบการปลูกพืช การปศุสัตว์และการประมงโดยการพัฒนาคุณภาพและมาตรฐานสินค้า เกษตรโดยเน้นพื้นที่ ชัยนาท ลพบุรี สิงห์บุรี อ่างทอง สุพรรณบุรี สมุทรสงคราม
 - (3) พัฒนาและบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยวโดยส่งเสริมให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการจัดการ แหล่งท่องเที่ยวของท้องถิ่นเพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการให้บริการระดับนานาชาติ รวมถึงเร่งรัดพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวก เช่น ถนน น้ำประปา การกำจัดขยะมูลฝอย โดยเน้นแหล่งท่องเที่ยวระดับนานาชาติ เช่น ชะอำ หัวหิน พัทยา เกาะช้าง เป็นต้น
 - (4) สร้าง Value Chain และพัฒนาธุรกิจการค้ำรูปแบบใหม่ โดยขยายบริการที่มีศักยภาพใน การแข่งขัน เช่น การบริการด้านการศึกษา สุขภาพ (โรงพยาบาล/Spa) โดยเฉพาะในพื้นที่ นนทบุรี สมุทรปราการ สมุทรสาคร นครปฐม ราชบุรี ชลบุรี ระยอง เพชรบุรี
- 3.2) พัฒนาศักยภาพคน ครอบครัว ชุมชนและสังคมให้มีคุณภาพ มีธรรมาภิบาล เพื่อพร้อมรับการ เปลี่ยนแปลงเศรษฐกิจโลกควบคู่กับการยกระดับคุณภาพชีวิตของประชาชนให้ดีขึ้น
- (1) โดยส่งเสริมการพัฒนาอุตสาหกรรมขนาดกลางและขนาดย่อมโดยการสนับสนุนด้านการตลาด เงินทุนและความรู้การบริหารจัดการแก่อุตสาหกรรมขนาดกลางขนาดย่อม
 - (2) สนับสนุนสถาบันอาชีวศึกษาในการจัดการเรียนการสอนวิชาชีพที่เป็นจุดเด่นของพื้นที่ เช่น การต่อเรือ อุตสาหกรรมปิโตรเคมี อุตสาหกรรมด้านอิเล็กทรอนิกส์ อุตสาหกรรมยานยนต์ โดยเฉพาะพื้นที่ชลบุรี ระยอง สมุทรสาคร ปทุมธานี พระนครศรีอยุธยา
 - (3) ส่งเสริมการศึกษาวิจัยและพัฒนาโดยเฉพาะด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีและการต่อยอดภูมิปัญญาท้องถิ่น เพื่อให้สามารถนำไปสู่การพัฒนาเชิงพาณิชย์และสร้าง ประสพการณ์ให้กับบุคลากร โดยเน้นพื้นที่ พระนครศรีอยุธยา ปทุมธานี ชลบุรี ระยอง เพชรบุรี ราชบุรี
 - (4) ส่งเสริมบทบาทของครอบครัว ชุมชน และภาคประชาสังคมในการสร้างวัฒนธรรมในการ ดูแลสุขภาพ สนับสนุนงานอาสาสมัครกลุ่มสุขภาพ และเสริมสร้างความรู้ให้กับคนเกี่ยวกับ ทักษะการดำรงชีวิตบนพื้นฐานของหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง และสร้างจิตสำนึก ของพลเมืองที่ดี
 - (5) เสริมสร้างความมั่นคงปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน และความสมานฉันท์ในสังคม
- 3.3) อนุรักษ์ พัฒนาทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมให้มีความสมดุลต่อระบบนิเวศ เพื่อ การสนับสนุนการพัฒนาฐานเศรษฐกิจหลักของประเทศ
- (1) โดยเร่งแก้ไขปัญหามลพิษทางอากาศและน้ำ โดยเฉพาะพื้นที่สมุทรปราการ สมุทรสาคร สมุทรสงคราม ฉะเชิงเทรา ระยอง และเพชรบุรี
 - (2) ป้องกันปัญหาสิ่งแวดล้อมจากการพัฒนาเมืองและชุมชนที่จะส่งผลกระทบต่อพื้นที่ชนบท โดยการรณรงค์การลดขยะมูลฝอยทั้งการนำกลับมาใช้ใหม่และการกำจัดอย่างถูกหลัก สุขภาพการปรับปรุงและขยายระบบบำบัดน้ำเสียชุมชน การเตือนภัยจากมลพิษต่างๆ เช่นอากาศพิษอันตราย โดยเน้น จังหวัดสมุทรปราการ สมุทรสาคร ฉะเชิงเทรา ชลบุรี ระยอง เพชรบุรี

- (3) ส่งเสริมการมีส่วนร่วมของภาคีการพัฒนาในการอนุรักษ์และรักษาทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมโดยยรณรงค์สร้างจิตสำนึกและเปิดโอกาสให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม รวมถึงการจัดทำฐานข้อมูลทรัพยากร
- 3.4) เสริมสร้างศักยภาพการพัฒนาเมืองและพื้นที่ชายแดนตามแนวเศรษฐกิจกับประเทศเพื่อนบ้านทั้งแนวเหนือ-ใต้ และแนวตะวันออก-ตะวันตก เพื่อเป็นประตูการค้าเชื่อมโยงประเทศเพื่อนบ้านและนานาชาติ โดย
 - (1) สนับสนุนการสร้างแหล่งงานในพื้นที่ชายแดน contract farming และพัฒนาขีดความสามารถของผู้ประกอบการที่เกี่ยวข้องในพื้นที่ชายแดนจังหวัดกาญจนบุรี สระแก้ว จันทบุรี ตราดและประจวบคีรีขันธ์
 - (2) พัฒนาการท่องเที่ยวเชื่อมโยงกับประเทศเพื่อนบ้าน ส่งเสริมความสัมพันธ์และความร่วมมือกับประเทศเพื่อนบ้านในด้านประเพณี วัฒนธรรม การกีฬา และความร่วมมือทางวิชาการ
- 3.5) บริหารจัดการพัฒนาพื้นที่เมืองและชนบทอย่างมีส่วนร่วมและเกื้อกูลกัน เพื่อให้มีการจัดระเบียบรูปแบบการพัฒนาเมืองชุมชนได้สอดคล้องกับการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและความต้องการของชุมชน โดยสนับสนุนให้ท้องถิ่นและชุมชนในพื้นที่ชนบทวางแผนพัฒนาชุมชนเพื่อเตรียมการรองรับการพัฒนาที่ขยายตัวจากพื้นที่เมืองและกิจกรรมทางเศรษฐกิจ เช่นอุตสาหกรรมแปรรูปเกษตร นิคมอุตสาหกรรมใหม่ โดยเน้นพื้นที่ ฉะเชิงเทรา ชลบุรี ระยอง กาญจนบุรี เพชรบุรี ประจวบคีรีขันธ์

ผลการดำเนินงานโครงการสำคัญตามกรอบยุทธศาสตร์การพัฒนาภาคกลาง ภายใต้แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 10 (พ.ศ. 2550 – 2554)

สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ในฐานะหน่วยงานระดับยุทธศาสตร์ในส่วนกลางได้ประเมินผลการพัฒนาตามยุทธศาสตร์การพัฒนาระดับภูมิภาค (ยุทธศาสตร์การพัฒนาภาคกลาง) เพื่อการพัฒนาพื้นที่ที่เปรียบเสมือนฐานทางเศรษฐกิจหลักของประเทศให้มีการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง เพื่อรักษาเสถียรภาพการพัฒนาอุตสาหกรรม เกษตร การบริการ การลงทุนให้มีความมั่นคง และเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศในองค์รวม ทั้งนี้ ผลการพัฒนาดังกล่าวเกิดจากการผลักดันการปฏิบัติอย่างต่อเนื่องภายใต้แผนและยุทธศาสตร์การพัฒนาระดับต่างๆ จากระดับประเทศ เชื่อมโยงลงสู่ระดับภาค กลุ่มจังหวัด และจังหวัดในปัจจุบัน ซึ่งส่งผลให้การดำเนินงานพัฒนาพื้นที่ที่มีความก้าวหน้าอย่างต่อเนื่อง สรุปลงสาระสำคัญที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินงานในพื้นที่กลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2 ได้ ดังนี้¹

ตารางที่ 3.2 โครงการและผลการดำเนินงานสำหรับกลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2

โครงการ	ผลการดำเนินงานสำหรับกลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2
โครงการพัฒนาพื้นที่ท่องเที่ยวชายฝั่งทะเลตะวันตก(Royal Coast)	คณะรัฐมนตรีมีมติเมื่อวันที่ 26 ส.ค. 2551 อนุมัติหลักการการดำเนินงานการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวชายฝั่งทะเลอ่าวไทย (Royal Coast หรือ Thailand Riviera) และในปีงบประมาณ 2553 กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา ได้รับงบประมาณจัดทำโครงการศึกษาและสำรวจออกแบบการพัฒนาพื้นที่ท่องเที่ยว Royal Coast กรณีท่าเรือท่องเที่ยวจังหวัดเพชรบุรี และประจวบคีรีขันธ์ จำนวน 30.0 ล้านบาท ซึ่งปัจจุบันอยู่ระหว่างขั้นตอนการขออนุมัติจัดจ้าง

¹ สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. *ผลการพัฒนาภาคกลางและประเด็นการพัฒนาในระยะแผนฯ 11*. หน้า 5 -15.

โครงการ	ผลการดำเนินงานสำหรับกลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2
<p>โครงการพัฒนาจังหวัดสมุทรสาครให้เป็นศูนย์กลางประมงและอุตสาหกรรมต่อเนื่อง</p>	<p>ซึ่งจังหวัดสมุทรสาคร ปีงบประมาณ 2552 ได้รับงบประมาณสนับสนุนโครงการปลาสดครบวงจร โครงการส่งเสริมจัดสร้างโรงผลิตอาหารและแปรรูปเพื่อเพิ่มมูลค่าผลิตภัณฑ์จากเคยสำหรับปีงบประมาณ 2553 แผนพัฒนาจังหวัดสมุทรสาครได้กำหนดยุทธศาสตร์ที่ 1 การเป็นครัวโลกในด้านอาหารทะเลและการเกษตร ซึ่งเป็น การสนับสนุนศักยภาพการเป็นศูนย์กลางการประมงและอุตสาหกรรมต่อเนื่องด้วยเช่นกัน</p>
<p>การอนุรักษ์ ป่าไม้ และ พัฒนาศูนย์พักพิงและ สิ่งแวดล้อมให้มีความ สมดุลต่อระบบนิเวศ</p>	<p>มีความก้าวหน้าในการดำเนินงานทำให้ภาคกลางมีพื้นที่ป่าไม้เพิ่มขึ้น (กลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2 มีพื้นที่ป่าไม้ในปี พ.ศ. 2551 เปรียบเทียบกับปี พ.ศ. 2548 เพิ่มขึ้นร้อยละ 5.5) มีทรัพยากรน้ำค่อนข้างดี ส่วนในด้านการใช้ประโยชน์ที่ดิน พบว่าภาคกลางมีพื้นที่เกษตรกรรมลดลง แต่พื้นที่ชุมชนและนิคมอุตสาหกรรมหรือโรงงานเพิ่มขึ้น ขณะที่ปัญหามลพิษทางอากาศ และการกัดเซาะชายฝั่งยังคงมีอย่างต่อเนื่อง สำหรับความก้าวหน้าการดำเนินงานตามโครงการที่สำคัญ (Flagship Project) มีดังนี้</p> <ul style="list-style-type: none"> - โครงการป้องกันและแก้ไขปัญหการกัดเซาะชายฝั่งทะเลอ่าวไทย: พื้นที่จังหวัดสมุทรสาคร และสมุทรสงคราม ดำเนินการป้องกันและแก้ไขปัญหโดยวิธีปักไม้ไผ่ชะลอคลื่น พร้อมทั้งปลูกป่าชายเลน ซึ่งประสบผลสำเร็จสามารถทำให้ป่าชายเลน และระบบนิเวศฟื้นคืนกลับมา พื้นที่จังหวัดเพชรบุรี และประจวบคีรีขันธ์ ส่วนใหญ่จะดำเนินการก่อสร้างเขื่อนกันคลื่น เขื่อนดักทราย เขื่อนหินทิ้ง และแนวหินทิ้ง ซึ่งจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ได้ดำเนินการโครงการป้องกันตลิ่งบริเวณอ่าวประจวบคีรีขันธ์ โดยช่วงที่ 1 ก่อสร้างเขื่อนป้องกันตลิ่งแบบผนังคอนกรีต (Seawall) ความยาว 2,430 เมตร ในปี พ.ศ. 2547 -2548 โดยกรมโยธาธิการ และผังเมือง งบประมาณ 80.0 ล้านบาท ปัจจุบันใช้งานได้ดี ช่วงที่ 2 ตั้งแต่ปากคลองบางนางรม จนถึงชุมชนตาม่องล่าย ความยาว 4,575 เมตร ได้ก่อสร้างเขื่อนป้องกันตลิ่งไปแล้ว ในปี พ.ศ. 2550 ความยาว 500 เมตร งบประมาณ 19.0 ล้านบาท ส่วนอีก 3,675 เมตรยังไม่ได้ก่อสร้าง ชายหาดคลองวาฬ เป็นเขื่อนหินทิ้งในทะเล (ขนานชายฝั่ง) ระยะทางประมาณ 1.2 กม. ก่อสร้างในปี พ.ศ. 2549 – 2551 โดยกรมขนส่งทางน้ำและพาณิชยนาวี เนื่องจากบริเวณนี้มีการก่อสร้างท่าเทียบเรือเอกชนประสงค์ด้วย - แผนพัฒนาภูมิภาคลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2 ได้เสนอโครงการป้องกันแก้ไขปัญหการกัดเซาะชายฝั่งทะเลอ่าวไทยฝั่งตะวันตก โดยได้รับงบประมาณในปี พ.ศ. 2554 จำนวน 146.0 ล้านบาท: ดำเนินการใน 4 จังหวัด ได้แก่ จ.สมุทรสาคร ดำเนินการปักไม้ไผ่ชะลอคลื่น และสร้างสะพานทางเดิน คสล. ความยาว 4 กม. จ.สมุทรสงคราม ดำเนินการปักเสาเข็มและปักไม้ไผ่ชะลอคลื่น ความยาว 2 กม. จ.เพชรบุรี ดำเนินการถมเสริมชายหาด 1.12 กม. และ จ.ประจวบคีรีขันธ์ ก่อสร้างเขื่อนป้องกันการกัดเซาะแบบเรียงหินใหญ่ 0.8 กม. นอกจากนี้ ยังมีโครงการปลูกป่าชายเลนเพื่อยึดดินชายฝั่ง งบประมาณ 400,000 บาท โดยปลูกป่าชายเลนจำนวน 40 ไร่

4) ทิศทางของแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 11

หลักการของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 11 มุ่งพัฒนาภายใต้หลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง และขับเคลื่อนให้บังเกิดผลในทางปฏิบัติที่ชัดเจนยิ่งขึ้นในทุกๆ ระดับ ยึดคนเป็นศูนย์กลางของการพัฒนา ให้ความสำคัญกับการสร้างกระบวนการมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วนในสังคม พัฒนาประเทศสู่ความสมดุลในทุกมิติ อย่างบูรณาการ และเป็นองค์รวม และยึดวิสัยทัศน์ปี พ.ศ. 2570 ดังนี้

“คนไทยภาคภูมิใจในความเป็นไทย มีมิตรไมตรีบนวิถีชีวิตแห่งความพอเพียง ยึดมั่นในวัฒนธรรมประชาธิปไตย และหลักธรรมาภิบาล การบริการสาธารณะขั้นพื้นฐานที่ทั่วถึง มีคุณภาพ สังคมมีความปลอดภัยและมั่นคง อยู่ในสภาวะแวดล้อมที่ดี เกื้อกูลและเอื้ออาทรซึ่งกันและกัน ระบบการผลิตเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม มีความมั่นคงด้านอาหารและพลังงาน อยู่บนฐานทางเศรษฐกิจที่พึ่งตนเองและแข่งขันได้ในเวทีโลก สามารถอยู่ในประชาคมภูมิภาคและโลกได้อย่างมีศักดิ์ศรี”

4.1) วิสัยทัศน์แผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 11 (พ.ศ. 2555 - 2559) และพันธกิจ

การจัดทำเป็นแผนพัฒนาฯ ในระยะ 5 ปี ที่สอดคล้องกับวิสัยทัศน์ระยะยาวดังกล่าว จำเป็นต้องมีการกำหนดวิสัยทัศน์ พันธกิจ วัตถุประสงค์ ยุทธศาสตร์ และแนวทางการพัฒนาที่มีลำดับความสำคัญสูงในช่วงระยะ 5 ปี กรอบทิศทางของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 11 จึงประกอบด้วยวิสัยทัศน์และพันธกิจ ดังนี้

5.1.1) วิสัยทัศน์

“สังคมอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข ด้วยความเสมอภาค เป็นธรรม และมีภูมิคุ้มกันต่อการเปลี่ยนแปลง”

5.1.2) พันธกิจ

- (1) สร้างความเป็นธรรมในการกระจายรายได้ ควบคู่กับการสร้างสังคมคุณธรรม เพื่อให้คนกินดีอยู่ดี มีคุณภาพชีวิตที่ดี ปลอดภัยจากอาชญากรรม อุบัติเหตุ ยาเสพติดและอบายมุข คนในสังคมอยู่ร่วมกันอย่างสันติสุข มีวัฒนธรรมประชาธิปไตย และธรรมาภิบาล
- (2) พัฒนาระบบการผลิตและบริการให้เข้มแข็งและมีเสถียรภาพบนฐานความรู้และการสร้างสรรค์ของคนไทย ขยายหลักประกันทางสังคมให้ครอบคลุมประชาชนทุกคน สร้างความมั่นคงด้านอาหารและพลังงาน รวมทั้งยารักษาโรคจากสมุนไพรบนฐานทรัพยากรและความหลากหลายทางชีวภาพ พร้อมทั้งปรับโครงสร้างสาขาการผลิตและการบริโภคของประเทศให้เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม
- (3) สร้างภูมิคุ้มกันให้เข้มแข็งสามารถป้องกันและรองรับผลกระทบและความเสี่ยงจากวิกฤตเศรษฐกิจที่จะเกิดขึ้นในอนาคต พัฒนาทรัพยากรมนุษย์ให้มีความรู้ และทักษะ สามารถรู้เท่าทันการเปลี่ยนแปลงอย่างมีเหตุผล

4.2) วัตถุประสงค์

5.2.1) คนในสังคมอยู่ร่วมกันอย่างสันติ เกิดความเป็นธรรม และมีธรรมาภิบาล

5.2.2) ประชาชนได้รับการพัฒนาทั้งทางกาย ใจ สติปัญญา มีคุณธรรม จริยธรรม และสถาบันทางสังคมมีบทบาทหลักในการพัฒนาคน

5.2.3) เศรษฐกิจเติบโตอย่างมีคุณภาพ และมีเสถียรภาพ ประเทศไทยเป็นศูนย์กลางการผลิตสินค้าและบริการในภูมิภาค มีความมั่นคงทางอาหารและพลังงาน การผลิตและการบริโภคเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม

5.2.4) ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมมีเพียงพอต่อการรักษาสมดุลของระบบนิเวศ และชุมชนมีส่วนร่วมในการดูแล รักษาและใช้ประโยชน์

4.3) เป้าหมายหลัก

5.3.1) ความสงบสุขของสังคมไทยเพิ่มขึ้น ลดความเหลื่อมล้ำด้านรายได้ การประกอบอาชีพ การเข้าถึงแหล่งทรัพยากร และกระบวนการยุติธรรม ลดความขัดแย้งระหว่างภาครัฐกับประชาชน เพิ่มคะแนนภาพลักษณ์การทุจริตคอร์รัปชันให้ไม่ต่ำกว่า 5.0 คะแนน

5.3.2) ลดอัตราการเจ็บป่วยด้วยโรคที่ป้องกันได้ ลดอัตราการฆ่าตัวตายสำเร็จ เพิ่มจำนวนปีการศึกษาเฉลี่ยของคนไทย ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาหลักทุกระดับสูงกว่าร้อยละ 50 และความอบอุ่นของครอบครัวเพิ่มขึ้น

5.3.3) เศรษฐกิจเติบโตเฉลี่ยร้อยละ 5 ต่อปี อัตราเงินเฟ้ออยู่ในกรอบเป้าหมาย ผลิตภาพการผลิตรวมสูงขึ้นไม่ต่ำกว่าร้อยละ 3 ต่อปี เพิ่มขีดความสามารถในการประกอบธุรกิจ รักษาปริมาณการผลิตสินค้าเกษตรและอาหารให้พอเพียงต่อความต้องการของผู้บริโภค และลดปริมาณการปล่อยก๊าซเรือนกระจก

5.3.4) รักษาสัดส่วนพื้นที่ป่าไม้ไว้ไม่ต่ำกว่าร้อยละ 33.5 ของพื้นที่ประเทศ ชุมชนมีส่วนร่วมในการดูแลรักษาทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมเพิ่มขึ้น

4.4) ตัวชี้วัด

- เป้าหมายที่ 1 ประกอบด้วย ดัชนีความสงบสุข สัดส่วนรายได้ระหว่างกลุ่มประชากรที่มีรายได้สูงสุดร้อยละ 10 กับกลุ่มที่มีรายได้น้อยร้อยละ 10 สัดส่วนแรงงานนอกระบบที่สามารถเข้าถึงการคุ้มครองทางสังคม การถือครองที่ดินของกลุ่มคนต่างๆ คดีความขัดแย้งกับเจ้าหน้าที่รัฐต่อ 10,000 ครอบครัว คดีในศาลปกครองต่อ 10,000 ครอบครัว และดัชนีภาพลักษณ์การทุจริตประพฤติมิชอบ
- เป้าหมายที่ 2 ประกอบด้วย อัตราการเจ็บป่วยด้วยโรคที่ป้องกันได้ อัตราการฆ่าตัวตายสำเร็จ จำนวนปีการศึกษาเฉลี่ยของคนไทย ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาหลักทุกระดับ ดัชนีความอบอุ่นของครอบครัว
- เป้าหมายที่ 3 ประกอบด้วย อัตราการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ อัตราเงินเฟ้อ ผลิตภาพการผลิตรวม อันดับความสามารถในการประกอบธุรกิจ ปริมาณการปล่อยก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์
- เป้าหมายที่ 4 ประกอบด้วย ร้อยละของพื้นที่ป่าไม้ต่อพื้นที่ประเทศ ร้อยละขององค์กรชุมชนที่ดำเนินงานด้านการพัฒนาทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมต่อองค์กรชุมชนทั้งหมด

4.5) ยุทธศาสตร์การพัฒนา

การพัฒนาประเทศให้เศรษฐกิจก้าวหน้ามั่นคง สังคมสงบสันติ และประชาชนดำรงชีวิตอย่างมีความสุข ภายใต้กระแสการเปลี่ยนแปลงทั้งภายในและภายนอกที่คาดการณ์ได้ยากและมีแนวโน้มรุนแรงทั้งการเมืองในประเทศและวิกฤติเศรษฐกิจที่เกิดขึ้นบ่อยครั้งและส่งผลกระทบต่อวงกว้าง ทิศทางการพัฒนาประเทศในระยะแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 11 จึงต้องเร่งสร้างภูมิคุ้มกันเพื่อป้องกันปัจจัยเสี่ยง และเสริมรากฐานของประเทศด้านต่างๆ ให้เข้มแข็ง ควบคู่กับการให้ความสำคัญกับการพัฒนาคนไทยให้มีศักยภาพและคุณภาพชีวิตที่ดี ก้าวทันต่อการเปลี่ยนแปลง มีโอกาสได้รับประโยชน์จากการพัฒนาเศรษฐกิจจากการพัฒนาอย่างเป็นธรรม รวมทั้งสร้างโอกาสทางเศรษฐกิจด้วยฐานความรู้และความคิดสร้างสรรค์ให้ประเทศสามารถเจริญก้าวหน้าต่อไป โดยให้ความสำคัญกับยุทธศาสตร์ที่มีลำดับความสำคัญสูง 6 ยุทธศาสตร์ ดังนี้

5.5.1) ยุทธศาสตร์การสร้างความเป็นธรรมในสังคม มุ่งสร้างโอกาสให้ทุกคนในสังคมไทยเข้าถึงบริการทางสังคมที่มีคุณภาพและสามารถดำรงชีวิตอยู่ได้อย่างมีศักดิ์ศรี โดยเฉพาะกลุ่มคนยากจน คนด้อยโอกาส แรงงานนอกระบบ แรงงานต่างด้าว รวมทั้งชนกลุ่มน้อยและต่างชาติพันธุ์ สร้างโอกาสการเข้าถึงแหล่งทุน ปัจจัยโครงสร้างพื้นฐานและทรัพยากรที่จะเป็นฐานการประกอบอาชีพที่มั่นคง ยกระดับรายได้ สร้างความมั่นคงทางเศรษฐกิจและสังคมและยกระดับคุณภาพชีวิตให้ทุกคนในสังคมไทย สนับสนุนให้ประชาชนทุกคนได้รับการคุ้มครองสิทธิพื้นฐานอันพึงมีพึงได้ เข้าถึงกระบวนการยุติธรรมอย่างเสมอภาค การทำและบังคับใช้กฎหมายให้เกิดประโยชน์ต่อทุกคน สร้างความโปร่งใสในกระบวนการตัดสินใจของระบบบริหารราชการแผ่นดินบนพื้นฐานของการใช้หลักนิติธรรม หลักคุณธรรมและจริยธรรม และหลักผลประโยชน์ส่วนรวมของประเทศ รวมทั้งยึดหลักความมีอิสระและศักดิ์ศรีของความเป็นมนุษย์ และสนับสนุนให้ภาคีการพัฒนาทุกภาคส่วนมีส่วนร่วมแก้ไข มีแนวทางสำคัญ ดังนี้

- สร้างความมั่นคงทางเศรษฐกิจและสังคมให้ทุกคนในสังคมไทยสามารถจัดการความเสี่ยงและสร้างโอกาสในชีวิตให้แก่ตนเอง
- จัดบริการทางสังคมให้ทุกคนตามสิทธิพึงมีพึงได้ เน้นการสร้างภูมิคุ้มกันระดับปัจเจก และสร้างการมีส่วนร่วมในกระบวนการตัดสินใจในการพัฒนาประเทศ
- เสริมสร้างพลังให้ทุกภาคส่วนสามารถเพิ่มทางเลือกการใช้ชีวิตในสังคมและสร้างการมีส่วนร่วมในเชิงเศรษฐกิจ สังคม และการเมืองได้อย่างมีคุณค่าและศักดิ์ศรี
- เสริมสร้างความสัมพันธ์ของคนในสังคมให้แน่นแฟ้นเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน

5.5.2) ยุทธศาสตร์การพัฒนาคนสู่สังคมแห่งการเรียนรู้ตลอดชีวิตอย่างยั่งยืน มุ่งพัฒนาคุณภาพคนไทยทุกกลุ่มวัยให้มีความพร้อมทั้งกาย ใจ สติปัญญา มีจิตสำนึกวัฒนธรรมที่ดีงามและรู้คุณค่าความเป็นไทย มีโอกาสและสามารถเรียนรู้ตลอดชีวิต มีภูมิคุ้มกันต่อการเปลี่ยนแปลง และเป็นพลังทางสังคมในการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของประเทศ ยกย่องการพัฒนาคุณภาพการศึกษาไทยให้ได้มาตรฐานสากล และเพิ่มโอกาสทางการศึกษาและการเรียนรู้ในรูปแบบที่หลากหลาย และเสริมสร้างสภาพแวดล้อมทางครอบครัว ชุมชน และสังคมให้มั่นคงและเอื้อต่อการพัฒนาอย่างสอดคล้องกับบริบทการเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจและสังคมในอนาคต มีแนวทางสำคัญ ดังนี้

- การส่งเสริมคนไทยที่มีศักยภาพและความพร้อมให้มีบุตรเพิ่มขึ้น และมีการกระจายตัวประชากรที่สอดคล้องกับศักยภาพและโอกาสของพื้นที่

- พัฒนาคุณภาพคนไทยให้มีภูมิคุ้มกันต่อการเปลี่ยนแปลงและการพัฒนาประเทศในอนาคต
- ส่งเสริมการเรียนรู้ตลอดชีวิต
- เสริมสร้างค่านิยมและวัฒนธรรมที่พึงงามของไทยมาขับเคลื่อนกระบวนการการพัฒนาทางเศรษฐกิจและสังคมของประเทศ

5.5.3) ยุทธศาสตร์การสร้างความปลอดภัยและมั่นคงของอาหารและพลังงาน มุ่งพัฒนาให้ภาคเกษตรเป็นฐานการผลิตอาหารและพลังงานที่มีความปลอดภัย มั่นคงและมีประสิทธิภาพ สามารถผลิตสินค้าเกษตรและอาหารที่มีคุณภาพมาตรฐานและมีปริมาณเพียงพอกับความต้องการของตลาด และมีราคาที่เหมาะสม เป็นธรรม พัฒนาคุณภาพชีวิตและเสริมสร้างความมั่นคงในอาชีพและรายได้เกษตรกรให้มีความเข้มแข็งและยั่งยืน รวมทั้งสนับสนุนครัวเรือนและองค์กรเกษตรกรให้มีความเข้มแข็งและสามารถพึ่งพาตนเองได้อย่างยั่งยืน และสร้างให้ครัวเรือนและชุมชนมีความมั่นคงด้านอาหารและพลังงานสามารถพึ่งพาตนเองได้ มีแนวทางสำคัญ ดังนี้

- พัฒนาศักยภาพเกษตรกรชาติที่เป็นฐานการผลิตภาคเกษตรให้เข้มแข็งและยั่งยืน
- เพิ่มประสิทธิภาพการผลิตภาคเกษตรและสร้างมูลค่า
- สร้างความมั่นคงในอาชีพและรายได้ให้แก่เกษตรกร
- สร้างความมั่นคงด้านอาหารและพลังงานชีวภาพและชีวมวลในระดับครัวเรือนและชุมชน
- สร้างความมั่นคงด้านพลังงานเพื่อสนับสนุนการพัฒนาประเทศและความเข้มแข็งภาคเกษตร
- ปรับระบบบริหารจัดการภาครัฐเพื่อเสริมสร้างความสมดุลด้านอาหารและพลังงาน

5.5.4) ยุทธศาสตร์การสร้างเศรษฐกิจที่มีเสถียรภาพบนฐานความรู้ มุ่งปรับโครงสร้างเศรษฐกิจให้เจริญเติบโตอย่างยั่งยืน มั่นคง มีคุณภาพ โดยคำนึงถึงการมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วน ลดความเหลื่อมล้ำ และกระจายผลประโยชน์จากการพัฒนาอย่างเป็นธรรม รักษาเสถียรภาพทางเศรษฐกิจและสร้างระบบการแข่งขันเสรี และเป็นธรรม ที่เอื้อต่อการขยายตัวทางเศรษฐกิจอย่างยั่งยืนและเป็นธรรม และให้ไทยเป็นศูนย์กลางการผลิตสินค้าและบริการในภูมิภาคอาเซียนบนฐานปัญญา นวัตกรรม ความคิดสร้างสรรค์ และเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม มีแนวทางสำคัญ ดังนี้

- ปรับโครงสร้างเศรษฐกิจบนฐานความรู้ให้เติบโตอย่างมีคุณภาพ โดยปรับโครงสร้างการค้าและการลงทุน
- ปรับระบบการแข่งขัน
- บริหารจัดการเศรษฐกิจส่วนรวมให้มีเสถียรภาพ โดยการบริหารจัดการด้านการเงิน

5.5.5) ยุทธศาสตร์การสร้างเชื่อมโยงทางเศรษฐกิจและความมั่นคงในภูมิภาค มุ่งเสริมสร้างความได้เปรียบเชิงเศรษฐกิจจากศักยภาพที่ตั้งเชิงยุทธศาสตร์ทางภูมิศาสตร์เศรษฐกิจของประเทศที่เป็นจุดศูนย์กลางของภูมิภาคอาเซียนและเอเชียแปซิฟิกให้สามารถใช้ประโยชน์จากภูมิภาคได้อย่างสูงสุด เตรียมพร้อมและปรับตัวเข้าสู่บริบทโลกและภูมิภาคที่เปลี่ยนแปลงไปเพื่อเสริมสร้างประโยชน์ของไทยในด้านการค้า การลงทุน การเงินและโอกาสด้านการตลาดระหว่างประเทศ เสริมสร้างบทบาทของไทยเพื่อให้ไทยเป็นส่วนสำคัญของการพัฒนาเศรษฐกิจในระดับภูมิภาคต่อภูมิภาค โดยเฉพาะในกลุ่มอาเซียนและพันธมิตร และเอเชียแปซิฟิก ส่งเสริมบทบาทของไทยในกรอบความร่วมมือกับประเทศเพื่อนบ้านที่

นำไปสู่การพัฒนาาร่วมกันที่ยั่งยืนบนพื้นฐานของความเท่าเทียมและความไว้วางใจ และเสริมสร้างความสามารถในการแก้ไขผลกระทบเชิงลบและประเด็นปัญหาความร่วมมือระหว่างประเทศที่เป็นประเด็นสำคัญ การพัฒนาทางเศรษฐกิจที่ยั่งยืน มีแนวทางสำคัญ ดังนี้

- พัฒนาความเชื่อมโยงด้านการขนส่งและระบบโลจิสติกส์ภายใต้กรอบความร่วมมือในอนุภูมิภาคต่างๆ
- พัฒนาฐานลงทุนโดยเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันในอนุภูมิภาค
- สร้างความพร้อมในการเข้าสู่ประชาคมอาเซียน
- เข้าร่วมเป็นภาคีความร่วมมือระหว่างประเทศระหว่างภูมิภาคโดยมีบทบาทที่สร้างสรรค์ เพื่อเป็นทางเลือกในการดำเนินนโยบายระหว่างประเทศในเวทีโลก
- สร้างความเป็นหุ้นส่วนทางเศรษฐกิจในภูมิภาคด้านการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ การเคลื่อนย้ายแรงงาน และการส่งเสริมแรงงานไทยในต่างประเทศ
- ป้องกันภัยจากการก่อการร้ายและอาชญากรรม ยาเสพติด ภัยพิบัติ และการแพร่ระบาดของโรคภัย
- เสริมสร้างความร่วมมือที่ดีระหว่างประเทศในการสนับสนุนการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจอย่างมีจริยธรรมไม่ส่งผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม
- สนับสนุนการเปิดการค้าเสรีและกำหนดแนวทางป้องกันผลเสียที่จะเกิดขึ้น
- ปรับปรุงและเสริมสร้างความเข้มแข็งของภาคีการพัฒนาภายในประเทศตั้งแต่ระดับชุมชนท้องถิ่น

5.5.6) ยุทธศาสตร์การจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอย่างยั่งยืน มุ่งอนุรักษ์และฟื้นฟูทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมให้เพียงพอต่อการรักษาสมดุลของระบบนิเวศ และเป็นฐานที่มั่นคงของการพัฒนาประเทศ ขับเคลื่อนการผลิตและบริการของประเทศไปสู่การเป็นสังคมคาร์บอนต่ำที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม สร้างภูมิคุ้มกัน และเตรียมความพร้อมในการรองรับและปรับตัวต่อผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ และประเด็นสิ่งแวดล้อมโลก พัฒนาประสิทธิภาพการบริหารจัดการและสร้างสังคมและชุมชนที่อยู่ร่วมกับธรรมชาติอย่างเกื้อกูล และสร้างความเป็นธรรมในการเข้าถึงและใช้ประโยชน์ทรัพยากรธรรมชาติ และมีการคุ้มครองรักษาผลประโยชน์ของประเทศจากข้อตกลงและพันธกรณีระหว่างประเทศ มีแนวทางสำคัญ ดังนี้

- อนุรักษ์ ฟื้นฟู และสร้างความมั่นคงของฐานทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
- ปรับกระบวนการพัฒนาและขับเคลื่อนประเทศไปสู่การเป็นเศรษฐกิจและสังคมคาร์บอนต่ำและเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม
- ยกกระดับขีดความสามารถในการปรับตัวรับมือกับการเปลี่ยนแปลงภูมิอากาศ เพื่อให้สังคมมีความยืดหยุ่นและมีภูมิคุ้มกัน
- สร้างภูมิคุ้มกันด้านการค้าจากเงื่อนไขด้านสิ่งแวดล้อมและวิกฤติภาวะโลกร้อน
- เพิ่มบทบาทประเทศไทยในเวทีประชาคมโลกที่เกี่ยวข้องกับกรอบความตกลงและพันธกรณีด้านสิ่งแวดล้อมระหว่างประเทศ
- ควบคุมและลดมลพิษ

- การพัฒนาระบบการบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมให้มีประสิทธิภาพ โปร่งใสและเป็นธรรม

5) ยุทธศาสตร์การพัฒนาเชิงพื้นที่ภาคกลาง

จากการวิเคราะห์สภาพแวดล้อมและศักยภาพ ภาคกลางได้ถูกกำหนดบทบาทที่สำคัญ เช่น

1. ฐานอุตสาหกรรมหลักและแหล่งผลิตอาหาร Ready to cook Ready to eat ของประเทศที่เติบโตอย่างมีคุณภาพและมีความยั่งยืน
2. ศูนย์กลางการค้า การขนส่งและสื่อสารเชื่อมโยงประเทศเพื่อนบ้าน
3. ฐานการเรียนรู้และวิจัย พัฒนาทรัพยากรมนุษย์

โดยมียุทธศาสตร์การพัฒนาพื้นที่ภาคกลาง ดังนี้

ยุทธศาสตร์ที่ 1 พัฒนาฐานเศรษฐกิจหลักของประเทศให้มีการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง โดยมีแนวทางในการพัฒนาทั้งทางด้านอุตสาหกรรม เกษตร ท่องเที่ยว การค้าการลงทุน และการบริการ และการพัฒนาระบบ Logistics และโครงสร้างพื้นฐานให้มีประสิทธิภาพ

ยุทธศาสตร์ที่ 2 พัฒนาศักยภาพคน สังคม และชุมชนให้มีคุณภาพ มีธรรมาภิบาล โดยมีแนวทางในการพัฒนาทั้งทางการศึกษา สุขภาวะ สถาบันครอบครัว ชุมชน และสังคม และพัฒนาศักยภาพของชุมชนและท้องถิ่น

ยุทธศาสตร์ที่ 3 อนุรักษ์ ป่าไม้ และพัฒนาทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมให้มีความสมดุลต่อระบบนิเวศ

ยุทธศาสตร์ที่ 4 เสริมสร้างศักยภาพการพัฒนาเมืองและพื้นที่ชายแดนตามแนวเส้นทาง เชื่อมโยงทางเศรษฐกิจกับประเทศเพื่อนบ้านทั้งแนวเหนือ-ใต้ และตะวันออก-ตะวันตก

ยุทธศาสตร์ที่ 5 บริหารจัดการพัฒนาพื้นที่เมืองและชนบทอย่างมีส่วนร่วมและเกื้อกูลกัน

ส่วนที่ 4

สรุปทิศทาง ประเด็นการพัฒนาของกลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2 และเป้าหมายที่จังหวัดต้องการบรรลุ

เมื่อวิเคราะห์จากศักยภาพทางด้านเศรษฐกิจ สังคม สิ่งแวดล้อม ของกลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2 พบว่ากลุ่มจังหวัดมีสภาพโดยรวมทางเศรษฐกิจและสังคมดี มีค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมเป็นลำดับที่ 4 ของประเทศ โดยเฉพาะมีความโดดเด่นด้านท่องเที่ยวและการเกษตรกล่าวคือ เป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงธรรมชาติอันดับต้นๆ ของประเทศ เป็นกลุ่มจังหวัดที่มีศักยภาพในการผลิตสินค้าเกษตรที่สำคัญ เช่น มะนาว สับปะรด เป็นแหล่งอุตสาหกรรมที่มีการลงทุนมากขึ้นและมีร้อยละของการเติบโตมากกว่าค่าเฉลี่ยของประเทศ มีเรื่องราวความเป็นมาทางด้านประวัติศาสตร์และวัฒนธรรม มีกิจกรรมนันทนาการและกีฬาสำหรับครอบครัว และเป็นแหล่งซื้อของฝากของที่ระลึกที่มีชื่อเสียง ซึ่งสามารถดึงดูดนักท่องเที่ยวทั้งในและต่างประเทศเข้ามาในกลุ่มจังหวัดได้จำนวนมาก ในด้านการเกษตรจังหวัดมีศักยภาพในการขยายโอกาสสำหรับการเพาะปลูกพืชผัก ผลไม้ได้ในอนาคต

ในการจัดทำแผนพัฒนาฯ กลุ่มจังหวัดนอกจากการพิจารณาถึงศักยภาพหลักของกลุ่มจังหวัดด้านต่างๆ ข้างต้นแล้ว ปัจจุบันเมื่อโลกก้าวเข้าสู่ยุคโลกาภิวัตน์ยังควรพิจารณาถึงสถานการณ์ภายนอกและแนวโน้มหลักที่ประเทศไทยและโลกอาจต้องเผชิญ แม้ว่าในปัจจุบันสถานะเศรษฐกิจของโลกจะเริ่มฟื้นตัวและขยายตัวมากขึ้น หลังจากวิกฤติการณ์ทางการเงินและเศรษฐกิจ พ.ศ. 2551 – 2552 ซึ่งส่งผลกระทบต่ออย่างรุนแรง ต่อเศรษฐกิจและการเงินโลก ซึ่งสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติได้ประเมินแนวโน้มหลักที่ประเทศไทยและโลกอาจต้องเผชิญใน 20 ปีข้างหน้าไว้ 7 ประการ ได้แก่ 1) การรวมตัวทางเศรษฐกิจในภูมิภาคซึ่งส่งผลให้มีความเชื่อมโยงทางเศรษฐกิจระหว่างประเทศในอนุภูมิภาคเพิ่มมากขึ้นและทำให้เศรษฐกิจในภูมิภาคเอเชียมีแนวโน้มที่จะขยายตัวอย่างรวดเร็ว 2) เศรษฐกิจโลกจะเปลี่ยนศูนย์กลางอำนาจมาอยู่ที่ประเทศแถบเอเชียมากขึ้น 3) การเปลี่ยนแปลงด้านการเงินโลกซึ่งจะมีความผันผวนและความเสี่ยงมากขึ้น 4) ประชากรสูงอายุของโลกเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว ซึ่งจะเป็นปัญหาใหญ่ของประเทศที่พัฒนาแล้วทั้งทางด้านเศรษฐกิจ สังคมและการเมือง แต่จะเป็นโอกาสของประเทศไทยในการให้บริการผู้สูงอายุ 5) ความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีกับการดำรงชีวิตของมนุษย์ ซึ่งประเทศไทยต้องเตรียมความพร้อม 6) แนวโน้มปัญหาด้านพลังงานซึ่งจะมีผลกระทบต่อภาวะเศรษฐกิจและสังคมของโลก 7) ปัญหาภัยคุกคามจากภาวะโลกร้อนซึ่งส่งผลกระทบต่อธรรมชาติ เศรษฐกิจ และคุณภาพชีวิต นอกจากนี้ยังพบว่าปัจจุบันเศรษฐกิจโลกอยู่ท่ามกลางภาวะไม่สมดุลซึ่งก่อให้เกิดความเสียหายที่เศรษฐกิจโลกจะได้รับผลกระทบจากภาวะวิกฤตสำคัญ 3 ประการคือ 1) วิกฤติการณ์ที่เกิดจากการเปลี่ยนแปลงในสภาพภูมิอากาศของโลก 2) วิกฤติการณ์น้ำมันและพลังงาน 3) วิกฤติการณ์ทางด้านอาหารและความหิวโหย ซึ่งภาวะวิกฤตดังกล่าวมีนัยสำคัญต่อแนวโน้มการเปลี่ยนแปลงของโลกซึ่งจะส่งผลกระทบต่อเงื่อนไขการพัฒนาประเทศไทยในอนาคต

ประเด็นเกี่ยวกับทิศทางแนวโน้มต่าง ๆ กลุ่มจังหวัดอาจนำมาประกอบการพิจารณาจัดทำแผนพัฒนาฯ กลุ่มจังหวัดได้ โดยที่บางประเด็นอาจจะเป็นการเอื้อต่อการพัฒนาฯ กลุ่มจังหวัดได้ เช่น การรวมตัวทางเศรษฐกิจในภูมิภาคเอเชียเอื้อต่อการส่งออกสินค้าเกษตร ประชากรสูงอายุของโลกเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว อาจจะเป็นโอกาสของกลุ่มจังหวัดในการขยายกลุ่มเป้าหมายนักท่องเที่ยวไปยังผู้สูงอายุให้มากขึ้น นอกจากนี้ยังต้องพิจารณาประเด็นที่เกี่ยวกับวิกฤติการณ์ต่าง ๆ ทั้งนี้เพื่อเตรียมพร้อมกับสถานการณ์บางอย่างที่อาจเกิดขึ้น เช่น วิกฤติการณ์ที่เกิดจากการเปลี่ยนแปลงในสภาพภูมิอากาศของโลก เป็นต้น ในส่วนต่อไปนี้จะเป็นการนำเสนอผลการวิเคราะห์จุดแข็ง จุดอ่อน โอกาส และภัยคุกคาม ของกลุ่มจังหวัด เพื่อเป็นข้อมูลในการพิจารณากำหนดทิศทางและประเด็นการพัฒนาฯ กลุ่มจังหวัด

1) ศักยภาพของกลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2

จากการวิเคราะห์ศักยภาพ สถานการณ์ ทิศทางแนวโน้มทางด้านเศรษฐกิจ สิ่งแวดล้อม และสังคมของกลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2 แล้วสามารถสรุปจุดแข็ง จุดอ่อน โอกาส และภัยคุกคาม เพื่อกำหนดทิศทางและเป้าหมายการพัฒนาภูมิภาคนี้ได้ดังนี้ คือ

1.1) จุดแข็งและจุดอ่อน (ปัจจัยภายใน)

การวิเคราะห์ปัจจัยภายในเป็นการวิเคราะห์ศักยภาพของกลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2 ทั้งในด้านเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อม เพื่อพิจารณา “ต้นทุน” ที่กลุ่มจังหวัดมีอยู่ในปัจจุบัน และเป็นแนวทางในการกำหนดยุทธศาสตร์การพัฒนาภูมิภาคว่า กลุ่มจังหวัดมีสิ่งใดเป็นปัญหาสำคัญที่ควรจะต้องแก้ไขก่อน และมีสิ่งใดเป็นจุดเด่นสำคัญที่ควรได้รับการสนับสนุนและพัฒนาอย่างต่อเนื่อง

จากการวิเคราะห์ สามารถสรุปจุดแข็งและจุดอ่อนของกลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2 ได้ ดังนี้

ตารางที่ 4.1 จุดแข็งของกลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2

จุดแข็งร่วมทุกด้าน			
<ul style="list-style-type: none"> • มีชายฝั่งทะเลยาวติดต่อกัน 359 กม. และมีถนนเลียบริมชายฝั่งทะเลตลอดทั้ง 4 จังหวัด สนับสนุนการทั้งด้านเศรษฐกิจและการท่องเที่ยวของกลุ่มจังหวัด • ทรัพยากรทางการประมง ป่าอุทยาน และป่าชายเลนอุดมสมบูรณ์ • มีทุนทางวัฒนธรรมสูง สามารถพัฒนาเป็นแหล่งท่องเที่ยวหรือพัฒนาอาชีพของประชาชนในท้องถิ่นได้ • อยู่ใกล้กรุงเทพฯ การคมนาคมระหว่างกลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2 ถึงกรุงเทพฯ สะดวกสบาย ปลอดภัย • เป็นประตูสู่ภาคใต้ • ภาคอุตสาหกรรมของจังหวัดมีความโดดเด่นและมีศักยภาพสูง โดยเฉพาะอุตสาหกรรมอาหาร และโลหะ 			
จุดแข็งด้านเศรษฐกิจ		จุดแข็งด้านสิ่งแวดล้อม	จุดแข็งด้านสังคม
การเกษตร	การท่องเที่ยว		
<ul style="list-style-type: none"> • พื้นที่ที่มีความอุดมสมบูรณ์สามารถเพาะปลูกพืชได้หลายชนิด • เป็นแหล่งผลิตและแปรรูปสินค้าส่งออกด้านการประมงและเกษตรที่สำคัญโดยผลผลิตการเกษตรส่วนใหญ่มาจากเพชรบุรีและประจวบคีรีขันธ์ ในขณะที่สมุทรสงครามและสมุทรสาครเป็นแหล่งแปรรูป 	<ul style="list-style-type: none"> • มีสถานที่ท่องเที่ยวที่โดดเด่นและมีความหลากหลาย โดยเฉพาะสถานที่ท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ประวัติศาสตร์ วัฒนธรรม ซึ่งแสดงถึงวิถีชีวิตของชุมชน • มีกิจกรรมหลากหลายรองรับความต้องการของนักท่องเที่ยว โดยเฉพาะกิจกรรมทางน้ำ • กลุ่มจังหวัดพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างต่อเนื่อง 	<ul style="list-style-type: none"> • มีสัดส่วนพื้นที่ป่าสูงกว่า 40% ของพื้นที่ทั้งหมดของกลุ่มจังหวัด 	<ul style="list-style-type: none"> • มีสถาบันการศึกษากระจายอยู่ทั่วไปทั้งสายสามัญและสายอาชีพในพื้นที่ • ประชาชนมีอาชีพและมีรายได้

กลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2 มีความโดดเด่นในด้านตำแหน่งที่ตั้ง โดยเป็นกลุ่มจังหวัดที่อยู่ใกล้กับเมืองหลวงของประเทศไทย มีเส้นทางคมนาคมทางถนนที่สะดวกสบายและใช้เวลาเดินทางไม่นานจากกรุงเทพฯ นอกจากนี้ กลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2 เป็นการรวมตัวของจังหวัดที่มีทุนทางวัฒนธรรมและทุนทรัพยากรธรรมชาติสูง สามารถนำมาพัฒนาต่อยอดทางเศรษฐกิจได้ทั้งด้านการท่องเที่ยวและด้านการเกษตร

การเกษตร

พื้นที่ของกลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2 มีความอุดมสมบูรณ์ สามารถเพาะปลูกพืชทางการเกษตรได้หลากหลายชนิด ทั้งพืชอาหารและพืชพลังงาน มีโรงงานอุตสาหกรรมแปรรูปสินค้าเกษตรในพื้นที่กลุ่มจังหวัด ทำให้มีต้นทุนการขนส่งสินค้าการเกษตรต่ำ เพิ่มมูลค่าให้กับสินค้าของกลุ่มจังหวัดและเพิ่มรายได้ให้กับกลุ่มจังหวัด

การท่องเที่ยว

พื้นที่ของกลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2 มีทุนทางวัฒนธรรมและทรัพยากรธรรมชาติสูง กลุ่มจังหวัดและจังหวัดได้ร่วมมือพัฒนาสถานที่ท่องเที่ยวเกี่ยวกันมาอย่างต่อเนื่อง ทำให้เป็นที่นิยมของนักท่องเที่ยวจากกรุงเทพฯ ประกอบกับระยะทางระหว่างกรุงเทพฯ และกลุ่มจังหวัดสามารถเดินทางได้ในเวลาไม่นานนัก

ด้านสังคม

จากการพัฒนาทางเศรษฐกิจของกลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2 ทำให้ประชาชนในพื้นที่มีรายได้จากการเกษตร อุตสาหกรรม และการท่องเที่ยว ประกอบกับในพื้นที่มีสถาบันการศึกษากระจายอยู่ทั่วทุกจังหวัดในกลุ่มจังหวัด ทั้งสถาบันการศึกษาขั้นอุดมศึกษาและสายอาชีพ

ตารางที่ 4.2 จุดอ่อนของกลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2

จุดอ่อนร่วมทุกด้าน			
<ul style="list-style-type: none"> • ขาดการบูรณาการและจัดระเบียบเส้นทางคมนาคมหลักของกลุ่มจังหวัด • ปัญหาแหล่งน้ำเสื่อมโทรมและมลพิษจากภาคอุตสาหกรรม โดยเฉพาะสมุทรสาครและสมุทรสงคราม 			
จุดอ่อนด้านเศรษฐกิจ		จุดอ่อนด้านสิ่งแวดล้อม	จุดอ่อนด้านสังคม
การเกษตร	การท่องเที่ยว		
<ul style="list-style-type: none"> • ปริมาณผลผลิตต่อไร่ค่อนข้างต่ำ โดยเฉพาะข้าว และมีแนวโน้มลดลงเรื่อย ๆ 	<ul style="list-style-type: none"> • เส้นทางคมนาคมสู่แหล่งท่องเที่ยวยังไม่สะดวก • ขาดการให้ความรู้ด้านวัฒนธรรมแก่ประชาชนในท้องถิ่น • ขาดการศึกษาวิจัยเพื่อสร้างองค์ความรู้ของท้องถิ่น • นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่มาจากกรุงเทพฯ และนิยมท่องเที่ยวไปเช้าเย็นกลับใช้เวลาเข้าพักในกลุ่มจังหวัดค่อนข้างน้อย 	<ul style="list-style-type: none"> • ปัญหาชายฝั่งทะเลถูกกัดเซาะอย่างรุนแรง • ทรัพยากรธรรมชาติเสื่อมโทรมอย่างรุนแรง • ขาดระบบและมาตรฐานการจัดการด้านสิ่งแวดล้อม • ปัญหาคารบูกูกพื้นที่ป่า ชายฝั่งทะเลและแม่น้ำ • ประชาชนและนักท่องเที่ยวบางส่วนยังขาดจิตสำนึกในการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม • ประชาชนขาดความรู้ในการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมและจัดการกับมลพิษระดับครัวเรือน 	<ul style="list-style-type: none"> • การพัฒนาสาธารณสุขค่อนข้างต่ำ ซึ่งมีดัชนีสุขภาพต่ำกว่าค่าเฉลี่ยของประเทศ • ปริมาณแรงงานต่างด้าวค่อนข้างสูงเนื่องจากเป็นเขตอุตสาหกรรมที่สำคัญรวมถึงอุตสาหกรรมประมง • แนวโน้มปัญหาอาชญากรรมและยาเสพติดเพิ่มขึ้น

แม้กลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2 จะมีเส้นทางคมนาคมทางถนนที่สะดวกสบายและใช้เวลาเดินทางไม่นานจากกรุงเทพฯ แต่ขาดการบูรณาการเส้นทางการคมนาคมระหว่างเส้นทางหลักของประเทศและเส้นทางภายในกลุ่มจังหวัด นอกจากนี้ กลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2 มีการเติบโตทางด้านอุตสาหกรรมค่อนข้างสูงทำให้เกิดปัญหาความเสื่อมโทรมของทรัพยากรและปัญหามลพิษในพื้นที่สูงขึ้น

การเกษตร

เกษตรกรส่วนใหญ่ยังเพาะปลูกด้วยวิธีการดั้งเดิม ขาดความรู้ความเข้าใจด้านเทคโนโลยี การวางแผนการผลิตและการตลาด ทำให้ต้นทุนการผลิตสูงและมีแนวโน้มที่จะได้ผลผลิตทางการเกษตรต่ำลงเรื่อย ๆ รวมถึงปัญหาความแห้งแล้ง น้ำเพื่อการเกษตรไม่เพียงพอและไม่ทั่วถึงในบางฤดูกาล

การท่องเที่ยว

นักท่องเที่ยวที่เข้ามาในกลุ่มจังหวัดส่วนใหญ่เป็นนักท่องเที่ยวจากกรุงเทพฯ ซึ่งใช้เวลาในการเดินทางระยะสั้น สามารถท่องเที่ยวแบบไปเช้าเย็นกลับได้ จึงมีแนวโน้มที่จะใช้เวลาเข้าพักในกลุ่มจังหวัดค่อนข้างน้อย นอกจากนี้กลุ่มจังหวัดยังขาดการพัฒนาเส้นทางคมนาคมเข้าสู่แหล่งท่องเที่ยว ทำให้การเดินทางไม่สะดวก

ด้านสิ่งแวดล้อม

สภาพแวดล้อมเกิดการเสื่อมโทรมจากการประกอบการอุตสาหกรรม โดยปัญหาสำคัญด้านสิ่งแวดล้อมที่เกิดจากภาคอุตสาหกรรม คือ ปัญหาน้ำเสีย และทำให้เกิดปัญหาต่อน้ำในการเกษตรและการเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำ

การกัดเซาะชายฝั่งทะเลด้านอ่าวไทย เกิดขึ้นในพื้นที่ราบน้ำขึ้นถึงบริเวณป่าชายเลน สำหรับบริเวณหาดทรายส่วนใหญ่เกิดขึ้นในพื้นที่แหล่งท่องเที่ยว เขตอุตสาหกรรม และที่อยู่อาศัย พบว่ามีการกัดเซาะระดับปานกลางในแนวชายฝั่งของกลุ่มจังหวัด

ด้านสังคม

เนื่องจากการพัฒนาทางเศรษฐกิจของกลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2 ส่งผลให้เกิดปัญหาประชากรแออัดในพื้นที่ของกลุ่มจังหวัด โดยเฉพาะจังหวัดสมุทรสาคร และแรงงานภาคอุตสาหกรรมส่วนหนึ่งเป็นแรงงานต่างด้าวที่ย้ายถิ่นเข้ามา จึงมีแนวโน้มที่จะเกิดปัญหาสังคมมากขึ้น โดยเฉพาะปัญหาด้านอาชญากรรมและยาเสพติด

1.2) โอกาสและภัยคุกคาม (ปัจจัยภายนอก)

การวิเคราะห์ปัจจัยภายนอกเป็นการวิเคราะห์สถานการณ์และความเปลี่ยนแปลงที่อยู่นอกเหนือการควบคุมและบริหารจัดการของกลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2 ซึ่งการเปลี่ยนแปลงจากภายนอกสามารถเป็นทั้งปัจจัยบวกหรือปัจจัยลบแก่กลุ่มจังหวัด

จากการวิเคราะห์ สามารถสรุปจุดโอกาสและภัยคุกคามของกลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2 ได้ ดังนี้

ตารางที่ 4.3 โอกาสของกลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2

โอกาสร่วมทุกด้าน			
<ul style="list-style-type: none"> • สภาวะเศรษฐกิจโลกมีแนวโน้มฟื้นตัวอย่างต่อเนื่อง ทำให้เกิดการบริโภคสินค้าต่าง ๆ เพิ่มมากขึ้น • นโยบายภาครัฐส่งเสริมการพัฒนาเศรษฐกิจสร้างสรรค์ควบคู่ไปกับการพัฒนาเศรษฐกิจฐานความรู้ • นโยบายภาครัฐสนับสนุนการพัฒนาความสามารถของผู้ประกอบการไทยในอุตสาหกรรมเชิงสร้างสรรค์ • การพัฒนาถนนเลียบชายฝั่งอ่าวไทย • อยู่ในเขตส่งเสริมการลงทุนเขตที่ 3 มีศักยภาพในการเป็นศูนย์กลางการพัฒนาอุตสาหกรรมภาคตะวันตก • กระแสการพัฒนาปรับโครงสร้างเศรษฐกิจสู่เศรษฐกิจสีเขียวที่เน้นความยั่งยืนและความสมดุล 			
โอกาสด้านเศรษฐกิจ		โอกาสด้านสิ่งแวดล้อม	โอกาสด้านสังคม
การเกษตร	การท่องเที่ยว		
<ul style="list-style-type: none"> • แนวโน้มความต้องการอาหารของตลาดโลกเพิ่มมากขึ้นเอื้อต่อการส่งออกสินค้าเกษตร • กระแสการบริโภคอาหารปลอดภัยอาหารเพื่อสุขภาพเปิดโอกาสในการพัฒนาการเกษตรและอาหารปลอดภัย • รัฐบาลให้ความสำคัญกับประเด็นด้านความสมดุลและมั่นคงด้านอาหารและพลังงาน เอื้อต่อการส่งเสริมการผลิตสินค้าเกษตรและอาหารที่มีคุณภาพและเพียงพอต่อความต้องการของตลาด • รัฐบาลมีนโยบายส่งเสริมให้ประเทศไทยเป็นครัวโลก • รัฐบาลมีนโยบายให้เกษตรกรเข้าถึงแหล่งทุนในระบบมากขึ้น 	<ul style="list-style-type: none"> • นโยบายภาครัฐสนับสนุนการท่องเที่ยวในประเทศ • นโยบายภาครัฐสนับสนุนการประชุม/สัมมนาในประเทศ 	<ul style="list-style-type: none"> • ประเทศไทยได้ร่วมลงนามและเข้าร่วมเป็นภาคีในกรอบอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ (UNFCCC) และลงนามรับรองพิธีสารเกียวโต เอื้อต่อการดำเนินการเพื่อรับมือกับภาวะโลกร้อน • แผนบูรณาการ งบประมาณ การจัดการป้องกันและแก้ไข ปัญหาการกัดเซาะชายฝั่งทะเล 23 จังหวัด ปีงบประมาณ พ.ศ. 2554 – 2559 โดยกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม 	<ul style="list-style-type: none"> • นโยบายภาครัฐส่งเสริมเพิ่มโอกาสทางการศึกษาและส่งเสริมการเรียนรู้ตลอดชีวิตเพื่อพัฒนาทุนมนุษย์ • นโยบายภาครัฐสนับสนุนให้เกิดความมั่นคงในอาชีพและรายได้ของประชาชน

สถานการณ์เศรษฐกิจโลกกำลังอยู่ในสภาวะฟื้นตัวจากวิกฤตเศรษฐกิจ ทำให้การบริโภคสินค้าและบริการต่าง ๆ มีแนวโน้มเพิ่มสูงขึ้น โดยเฉพาะความต้องการบริโภคสินค้าอาหาร รวมถึงการส่งเสริมอุตสาหกรรมเชิงสร้างสรรค์ของภาครัฐ กลุ่มจังหวัดก็สามารถอาศัยศักยภาพและทุนด้านประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมมาสร้างบริการและสถานที่ท่องเที่ยวใหม่ ๆ ให้เกิดมูลค่าเพิ่มเชิงความรู้ สติปัญญา และคุณค่าทางจิตใจเพื่อดึงดูดนักท่องเที่ยว

การเกษตร

แนวโน้มความต้องการอาหารมีเพิ่มสูงขึ้นเรื่อย ๆ ทั้งจากในและต่างประเทศ และผู้บริโภคจะให้ความสำคัญกับการบริโภคอาหารปลอดภัยได้มาตรฐานมากขึ้น ดังนั้นจึงเป็นโอกาสในการพัฒนาการเกษตรปลอดภัยและเกษตรอินทรีย์เพื่อสร้างความมั่นคงด้านอาหารแก่ประเทศและสามารถสร้างมูลค่าแก่สินค้าการเกษตรอีกทางหนึ่งด้วย

การท่องเที่ยว

กลุ่มจังหวัดสามารถอาศัยศักยภาพและทุนด้านประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมมาสร้างบริการและสถานที่ท่องเที่ยวใหม่ ๆ ให้เกิดมูลค่าเพิ่มเชิงความรู้ สติปัญญา และคุณค่าทางจิตใจเพื่อดึงดูดนักท่องเที่ยว และกลุ่มจังหวัดสามารถพัฒนาบริการด้านโรงแรมและการจัดประชุมเพื่อส่งเสริมธุรกิจการจัดประชุมและการท่องเที่ยวเป็นรางวัลได้

นอกจากนี้ เพื่อสนับสนุนนโยบายของภาครัฐในอุตสาหกรรมเชิงสร้างสรรค์ สามารถให้การพัฒนาต่อยอดและพัฒนาภูมิปัญญาท้องถิ่นอย่างเป็นระบบ เพื่อนำเอาภูมิปัญญาและศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นมาพัฒนาสินค้าและผลิตภัณฑ์ชุมชน เชื่อมโยงกับการท่องเที่ยว ที่สร้างเอกลักษณ์ความเป็นไทยให้มีความแตกต่างกับสินค้าอื่นๆ ในตลาดโลก พร้อมกันนี้ก็ให้มีการส่งเสริมความรู้ความเข้าใจให้แก่ผู้ผลิตเกี่ยวกับการสร้างและใช้ประโยชน์จากทรัพย์สินทางปัญญาในเชิงธุรกิจ

ด้านสิ่งแวดล้อม

นโยบายภาครัฐที่ต้องการปรับสมดุลระหว่างการพัฒนาอุตสาหกรรมและการรักษาทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม เพื่อการพัฒนาเศรษฐกิจที่ยั่งยืนของประเทศ รวมถึงการให้ความสำคัญกับการเร่งแก้ไขปัญหาการกัดเซาะชายฝั่งทะเลอ่าวไทยโดยเฉพาะพื้นที่สมุทรปราการ สมุทรสาคร สมุทรสงคราม ฉะเชิงเทรา ระยอง และเพชรบุรี

ด้านสังคม

ภาครัฐมีนโยบายในการยกระดับคุณภาพชีวิตของประชาชน ทั้งด้านรายได้และการเข้าบริการของรัฐอย่างทั่วถึงและเท่าเทียมกัน สร้างโอกาสการเข้าถึงแหล่งทุน โครงสร้างพื้นฐาน หรือทรัพยากรที่จำเป็นสำหรับการพัฒนาอาชีพที่มั่นคง

ผลกระทบต่อแรงงานไทยในภาคอุตสาหกรรม รวมถึงมีแนวโน้มที่จะเกิดปัญหาสังคมมากขึ้น โดยเฉพาะปัญหาด้านอาชญากรรมและยาเสพติด

2) ทิศทาง ประเด็นการพัฒนากลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2 และเป้าหมายที่จังหวัดต้องการบรรลุ

จากข้อมูลการวิเคราะห์ศักยภาพด้านเศรษฐกิจ สังคม ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมของกลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2 ประกอบกับการพิจารณาสภาพแวดล้อมทั้งภายในและภายนอกของจังหวัด (SWOT) สรุปผลข้อมูลจากการประชุมเชิงปฏิบัติการ การสัมภาษณ์เก็บข้อมูลจาก 3 ภาคส่วนในจังหวัดได้แก่ ภาคประชาชน ภาคธุรกิจเอกชน และภาครัฐ เพื่อทบทวนประเด็นยุทธศาสตร์หลักของกลุ่มจังหวัด โดยคำนึงถึงการเชื่อมโยงความร่วมมือและการพัฒนายุทธศาสตร์ตั้งแต่ยุทธศาสตร์ระดับชาติ ซึ่งพิจารณาได้จากร่างแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 11 (พ.ศ. 2555-2559) ยุทธศาสตร์การพัฒนาเชิงพื้นที่ภาคกลาง สรุปได้ว่ากลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2 ควรมุ่งเน้นและให้ความสำคัญในประเด็นการพัฒนากลุ่มจังหวัดใน 2 ประเด็นหลักที่สอดคล้องกับยุทธศาสตร์จังหวัดที่มีอยู่เดิม กล่าวคือ

2.1) ด้านเกษตรกรรม (การเพาะปลูกพืชเศรษฐกิจ และการประมง)

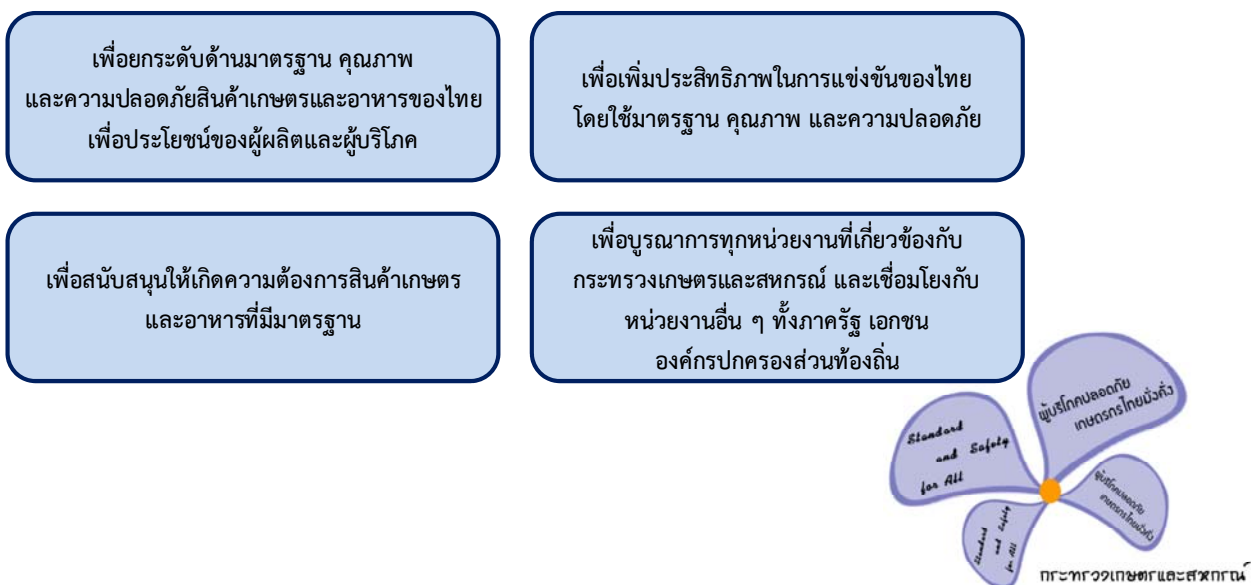
ในปี พ.ศ. 2550 – 2554 นั้น กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ได้กำหนดยุทธศาสตร์การพัฒนากิจกรรมเกษตร เน้นนโยบายให้เกษตรกรเป็นศูนย์กลางในการพัฒนา โดยใช้แนวคิดปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงทางสายกลาง ความไม่ประมาท ความมีเหตุผล การสร้างภูมิคุ้มกัน ตลอดจนการใช้ความรู้ และคุณธรรมเป็นพื้นฐานในการดำรงชีวิตและการประกอบอาชีพ โดยจะให้การดำเนินงานเป็นไปอย่างรอบคอบระมัดระวังอย่างเป็นขั้นตอน มีการกระจายความเสี่ยงหรือสร้างเครือข่าย เพื่อใช้ป้องกันให้รอดพ้นจากวิกฤต ดำรงอยู่ได้อย่างมั่นคงและยั่งยืน โดยเกษตรกรรายย่อยหรือเกษตรกรที่มีที่ดินทำกินน้อยจะส่งเสริมการเกษตรตามแนวทฤษฎีใหม่ ผลิตเพื่อเป็นฐานให้พึ่งตนเองได้ เกษตรกรขนาดกลางหรือเกษตรกรก้าวหน้าส่งเสริมการสร้างเครือข่าย ดำเนินการรวมพลังช่วยเหลือซึ่งกันและกันในรูปแบบวิสาหกิจชุมชน กลุ่มเกษตรกรหรือสหกรณ์ให้มีความสำคัญ กับการผลิตจากองค์ความรู้ และวิทยาการสมัยใหม่ที่ผสมผสานกับเทคโนโลยีพื้นฐานและภูมิปัญญาท้องถิ่นเป็นตัวขับเคลื่อนสำหรับเกษตรกรรายใหญ่หรือเกษตรกรพาณิชย์เน้นการอำนวยความสะดวกทางการค้า และพัฒนาการผลิตให้มีคุณภาพ ตรงกับความต้องการของผู้บริโภคปรับเปลี่ยนโครงสร้างการผลิต โดยพิจารณาตลอดทั้งห่วงโซ่การผลิต ตั้งแต่การผลิต การแปรรูปและการตลาด รวมทั้งการผลิตสินค้าที่ให้ผลตอบแทนสูงกว่าเดิม สามารถแข่งขันกับต่างประเทศได้ และเป็นผู้กำหนดราคาสินค้าเกษตรได้เอง โดยส่งเสริมให้ทำการเกษตรในพื้นที่เหมาะสม เพื่อสร้างรายได้ภาคการเกษตรให้สูงขึ้น ให้ความสำคัญกับการเพิ่มประสิทธิภาพการผลิต เน้นการลดต้นทุน การผลิต พัฒนาปรับปรุงระบบควบคุมคุณภาพ และตรวจสอบรับรองสินค้าเกษตรและอาหารให้ได้มาตรฐานสร้างความมั่นใจด้านความปลอดภัยให้แก่ผู้บริโภค เพื่อเป็นการผลักดันการขยายตลาดสินค้าเกษตรและเกษตรแปรรูปในต่างประเทศจึงได้กำหนดวิสัยทัศน์ในการพัฒนา คือ ดูแลเกษตรกรให้มีความเป็นอยู่อย่างพอเพียงและผาสุก² และเพื่อตอบโจทย์ของการพัฒนาตามทิศทางดังกล่าวนี้ กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ได้กำหนดยุทธศาสตร์ กลยุทธ์ และแนวทางในการปฏิบัติให้สอดคล้องกับเป้าหมายดังกล่าวนี้จะเห็นได้จากแผนภาพด้านล่างนี้

² คัดลอกจาก “แผนพัฒนาการเกษตรในช่วงแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 10 (พ.ศ. 2550 – 2554)” จัดทำโดย สำนักนโยบายและแผนพัฒนาการเกษตร สำนักงานเศรษฐกิจการเกษตร กระทรวงเกษตรและสหกรณ์.

แผนภาพที่ 4.1 แนวทางการดำเนินงานตามยุทธศาสตร์การพัฒนากิจกรรมเกษตร

อย่างไรก็ตาม เมื่อสถานการณ์ หรือบริบทด้านเศรษฐกิจและสังคมระดับโลกได้เปลี่ยนแปลงไป กระทรวงเกษตรและสหกรณ์จึงได้นำเสนอแนวทางในการปรับตัวสำหรับภาคการเกษตรในปี พ.ศ. 2553 – 2556 นี้ โดยให้ความสำคัญกับ “ความปลอดภัยด้านอาหาร” เพิ่มขึ้น ทั้งนี้ เนื่องจากกระทรวงเกษตรและสหกรณ์เล็งเห็นถึงศักยภาพพื้นฐานของภาคการเกษตรไทย ในฐานะผู้ผลิตและส่งออกสินค้าเกษตรและอาหารที่มีความหลากหลายสูง และผู้ประกอบการไทยมีประสบการณ์และความยืดหยุ่นสูง สามารถปรับตัวได้ค่อนข้างรวดเร็ว รวมถึงโอกาสด้านการตลาดสำหรับสินค้าคุณภาพที่กำลังขยายตัวในอัตราที่รวดเร็ว รวมถึงลดข้อจำกัดจากมาตรการกีดกันทางการค้ารูปแบบใหม่ๆ ที่กำหนดโดยประเทศผู้นำเข้ารายหลัก ดังนั้นกระทรวงฯ จึงได้นำเสนอ “ยุทธศาสตร์มาตรฐานความปลอดภัยสินค้าเกษตรและอาหารปี พ.ศ. 2553 – 2556” โดยมีวัตถุประสงค์หลัก ประเด็นยุทธศาสตร์ กลยุทธ์ และแผนการดำเนินงานโครงการปรักกฏตั้งแผนภาพที่ 4.2 และแผนภาพที่ 4.3

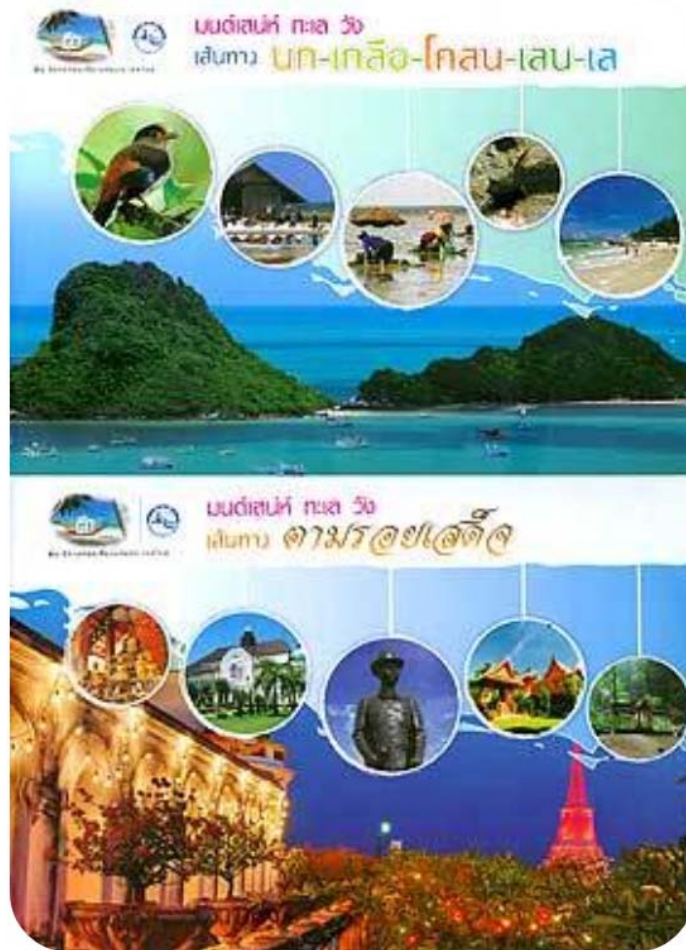
แผนภาพที่ 4.2 วัตถุประสงค์ของยุทธศาสตร์มาตรฐานความปลอดภัยสินค้าเกษตรและอาหารปี พ.ศ. 2553 – พ.ศ. 2556

แผนภาพที่ 4.3 ยุทธศาสตร์มาตรฐานความปลอดภัยสินค้าเกษตรและอาหารปี พ.ศ. 2553 – 2556

2.2) ด้านการท่องเที่ยว

การพัฒนาการท่องเที่ยวของกลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2 จัดได้ว่าเป็นนโยบายหลักอีกหนึ่งนโยบายในการยกระดับขีดความสามารถในการแข่งขันของกลุ่มจังหวัดฯ โดยยุทธศาสตร์การพัฒนาการท่องเที่ยวของกลุ่มจังหวัดฯ ได้รับการพัฒนาให้มีความเป็นรูปธรรมยิ่งขึ้นตั้งแต่ปี พ.ศ. 2551 โดยคณะรัฐมนตรี มีมติเมื่อวันที่ 26 ส.ค. 2551 อนุมัติหลักการการดำเนินงานการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวชายฝั่งทะเลอ่าวไทย (Royal Coast หรือ Thailand Riviera) และยังเป็นแนวนโยบายที่ได้รับการสนับสนุนจากหน่วยงานในส่วนกลางเรื่อยมาล่าสุดเมื่อวันที่ 27 มีนาคม 2553 การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (ททท.) จัดงานแถลงข่าวโครงการ “*The Charming of The Royal Coast : มนต์เสน่ห์ ทะเล วัง*” เพื่อส่งเสริมการเดินทางท่องเที่ยวเชื่อมโยงในแหล่งท่องเที่ยว ของจังหวัดสมุทรสาคร สมุทรสงคราม เพชรบุรี และประจวบคีรีขันธ์ นำเสนอเส้นทางท่องเที่ยว 2 เส้นทาง ได้แก่ “เส้นทางตามรอยเสด็จ” และ “เส้นทาง นก เกลือ โคลน เลน เล” หวังดึงดูดให้เกิดการท่องเที่ยวในภูมิภาคภาคกลางเพิ่มมากขึ้น

แผนภาพที่ 4.4 สื่อโครงการ “The Charming of The Royal Coast : มนต์เสน่ห์ ทะเล วัง”

ส่วนที่ 5

แผนพัฒนากลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2 พ.ศ. 2553 – พ.ศ. 2556

จากการวิเคราะห์ศักยภาพด้านเศรษฐกิจ สังคม ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมของกลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2 ประกอบกับการพิจารณาสภาพแวดล้อมทั้งภายในและภายนอกของกลุ่มจังหวัด (SWOT) จากการมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วนในกลุ่มจังหวัดได้แก่ ภาคประชาชน ภาคธุรกิจเอกชน และภาครัฐ โดยคำนึงถึงความเชื่อมโยงสอดคล้องกับแนวนโยบายของรัฐบาล ยุทธศาสตร์ตั้งแต่ยุทธศาสตร์ระดับชาติ ยุทธศาสตร์ระดับภาค สามารถจัดทำแผนพัฒนากลุ่มจังหวัด และกำหนดประเด็นยุทธศาสตร์ของกลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2 ได้ดังนี้

1) ยุทธศาสตร์กลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2

1.1) วิสัยทัศน์

“เป็นศูนย์กลางการผลิตและแปรรูปสินค้าประมง เกษตร และอุตสาหกรรม เพื่อการอุปโภคบริโภคและส่งออก เป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ท่ามกลางสภาพแวดล้อมที่ดีและยั่งยืน”

1.2) พันธกิจ

- (1) บูรณาการทุกภาคส่วนในการมีส่วนร่วมส่งเสริมและพัฒนาพื้นที่กลุ่มจังหวัด
- (2) พัฒนาโครงข่ายคมนาคมเพื่อสนับสนุนภาคการเกษตร การค้าและการท่องเที่ยว
- (3) พัฒนาและฟื้นฟูแหล่งท่องเที่ยวรวมถึงมาตรฐานการให้บริการการท่องเที่ยวสู่มาตรฐานสากล
- (4) ส่งเสริมการสร้างรายได้และการพัฒนาคุณภาพชีวิตประชาชนที่ดีขึ้น
- (5) ฟื้นฟู ดูแลและรักษาทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมสู่ความสมดุลของระบบนิเวศน์อย่างยั่งยืน

1.3) เป้าประสงค์

- (1) การผลิตสินค้าและการแปรรูปสินค้าประมง เกษตร และอุตสาหกรรมได้รับการพัฒนาคุณภาพระดับสากล
- (2) การเพิ่มขึ้นของรายได้ นักท่องเที่ยวจากบริการและการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ เกษตร ประวัติศาสตร์ วิถีชีวิตชุมชน
- (3) ระบบนิเวศและพื้นที่ชายฝั่งทะเลได้รับการอนุรักษ์และฟื้นฟู โดยการมีส่วนร่วมของชุมชน
- (4) ประชาชนที่อยู่ในพื้นที่ 4 จังหวัด ได้รับการพัฒนาคุณภาพชีวิตที่ดี

1.4) ตัวชี้วัด

- (1) ร้อยละของจำนวนแปลงที่ได้รับการรับรองมาตรฐาน GAP ต่อจำนวนแปลงที่ได้รับการตรวจจากกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ (ร้อยละ 100)
- (2) ร้อยละของจำนวนฟาร์มที่ได้รับการรับรองมาตรฐาน GAP สัตว์น้ำต่อจำนวนฟาร์มที่ได้รับการตรวจจากกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ (ร้อยละ 100)
- (3) ร้อยละที่เพิ่มขึ้นของจำนวนผู้เยี่ยมเยือนในกลุ่มจังหวัด (ร้อยละ 2.5)

- (4) ร้อยละที่เพิ่มขึ้นของรายได้จากการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัด (ร้อยละ 5)
- (5) จำนวนพื้นที่ชายฝั่งทะเลถูกกัดเซาะลดลง (31.43 กม.)
- (6) จำนวนพื้นที่ป่าชายเลนเพิ่มขึ้น (130 ไร่)

2) ประเด็นยุทธศาสตร์

จากแนวทางหลักของการพัฒนาของกลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2 ที่มุ่งเน้นการผลิตสินค้าเกษตร ส่งเสริมอุตสาหกรรมแปรรูปสินค้าประมงและเกษตรเพื่อการอุปโภคบริโภคและส่งออก และส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

แผนพัฒนากลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2 พ.ศ. 2553 – พ.ศ. 2556 ประกอบด้วยประเด็นยุทธศาสตร์ 3 ประเด็น ดังต่อไปนี้

ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 1: พัฒนากลุ่มจังหวัดให้เป็นศูนย์กลางการผลิตและแปรรูปสินค้าประมง เกษตร ผลิตภัณฑ์ชุมชน และอุตสาหกรรม

- กลยุทธ์ที่ 1.1 พัฒนาศักยภาพด้านการเกษตร และการแปรรูปสินค้าเกษตร
- กลยุทธ์ที่ 1.2 พัฒนาคุณภาพสินค้าให้ได้มาตรฐาน เพื่อการอุปโภคบริโภคภายในประเทศ และการส่งออก
- กลยุทธ์ที่ 1.3 พัฒนาส่งเสริมระบบการตลาด การบริหารจัดการสินค้า (Logistics) และการค้าชายแดนเชื่อมโยงกลุ่มจังหวัด
- กลยุทธ์ที่ 1.4 พัฒนาและส่งเสริมระบบการผลิตอุตสาหกรรมเหล็กต้นน้ำ และอุตสาหกรรมสนับสนุน

ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 2: พัฒนาแหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศ เกษตร ประวัติศาสตร์ และวิถีชีวิตชุมชน

- กลยุทธ์ที่ 2.1 พัฒนาระบบบริหารการท่องเที่ยว และปรับปรุงโครงสร้างพื้นฐานและสิ่งอำนวยความสะดวก
- กลยุทธ์ที่ 2.2 พัฒนามาตรฐานการบริการและเสริมสร้างระบบรักษาความปลอดภัย
- กลยุทธ์ที่ 2.3 ปรับปรุง/พัฒนาแหล่งท่องเที่ยวกลุ่มจังหวัด และส่งเสริมการท่องเที่ยวแบบเชื่อมโยงกลุ่มจังหวัด (Routing)
- กลยุทธ์ที่ 2.4 พัฒนาการตลาดและการประชาสัมพันธ์
- กลยุทธ์ที่ 2.5 พัฒนาศักยภาพบุคลากรภาคบริการท่องเที่ยว

ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 3: พัฒนาสภาพแวดล้อมทะเล - ชายฝั่งและปรับปรุงสิ่งแวดล้อมที่ดี

- กลยุทธ์ที่ 3.1 การป้องกันและแก้ไขปัญหาการกัดเซาะชายฝั่งทะเลแบบบูรณาการ
- กลยุทธ์ที่ 3.2 ส่งเสริมการมีส่วนร่วม และพัฒนาคุณภาพชีวิตของประชาชน
- กลยุทธ์ที่ 3.3 การพัฒนาระบบกำกับ ติดตามประเมินผล ตรวจสอบ และควบคุมการดำเนินงาน

แผนพัฒนากลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2 พ.ศ. 2553 – พ.ศ. 2556 สามารถสรุปได้ดังแผนภาพต่อไปนี้

วิสัยทัศน์
 “เป็นศูนย์กลางการผลิตและแปรรูปสินค้าประมง เกษตร และอุตสาหกรรม เพื่อการอุปโภคบริโภคและส่งออก เป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ท่ามกลางสภาพแวดล้อมที่ดีและยั่งยืน”

เศรษฐกิจท่องเที่ยว
 เป็นแหล่งท่องเที่ยวอันหลากหลาย มียุทธศาสตร์การพัฒนาการท่องเที่ยวที่เป็นรูปธรรม โดยมีเส้นทางท่องเที่ยว 2 เส้นทางได้แก่ “เส้นทางตามรอยเสด็จ” และ “เส้นทางนก เกือบ โคน เบน เล” เกษตรพื้นที่ของกลุ่มจังหวัดมีความอุดมสมบูรณ์ สามารถเป็นแหล่งเพาะปลูกพืชทางการเกษตรได้หลากหลาย ทั้งพืชอาหารและพืชพลังงาน อีกทั้งมีโรงงานแปรรูปสินค้าเกษตรลิแวนด้อม

พันธกิจ

1. บูรณาการทุกภาคส่วนในการมีส่วนร่วมส่งเสริมและพัฒนาพื้นที่กลุ่มจังหวัด
2. พัฒนาโครงสร้างพื้นฐานเพื่อสนับสนุนภาคการเกษตร การค้าและการท่องเที่ยว
3. พัฒนาและฟื้นฟูแหล่งท่องเที่ยวรวมถึงมาตรฐานการให้บริการท่องเที่ยวสู่มาตรฐานสากล
4. ส่งเสริมการสร้างรายได้และการพัฒนาคุณภาพชีวิตประชาชนที่ดีขึ้น
5. ฟื้นฟู ดูแลและรักษาทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมสู่ความสมดุลของระบบนิเวศอย่างยั่งยืน

เป้าประสงค์

1. การผลิตสินค้าและการแปรรูปสินค้าประมง เกษตร และอุตสาหกรรมได้รับการพัฒนาคุณภาพระดับสากล
2. การเพิ่มขึ้นของรายได้ นำท่องเที่ยวจากบริการและการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ เกษตร ประวัติศาสตร์ วิถีชีวิตชุมชน
3. ระบบนิเวศและพื้นที่ชายฝั่งทะเลได้รับการอนุรักษ์และฟื้นฟู โดยการมีส่วนร่วมของชุมชน
4. ประชาชนที่อยู่ในพื้นที่ 4 จังหวัดได้รับการพัฒนาคุณภาพชีวิตที่ดี

ประเด็นยุทธศาสตร์และเป้าหมายเชิงยุทธศาสตร์

ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 1 : พัฒนากลุ่มจังหวัดให้เป็นศูนย์กลางการผลิตและแปรรูปสินค้าประมง เกษตร ผลิตภัณฑ์ชุมชน และอุตสาหกรรม

- 1.1 เพิ่มคุณภาพการผลิตสินค้าและแปรรูปสินค้าประมงและเกษตรให้ได้มาตรฐานสากล
- 1.2 เพิ่มช่องทางทางการตลาดสินค้าเกษตรและอุตสาหกรรมทั้งในและต่างประเทศ
- 1.3 เพิ่มศักยภาพของกลุ่มจังหวัดให้เป็นศูนย์กลางอุตสาหกรรมเหล็กต้นน้ำที่ได้มาตรฐาน

ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 2 : พัฒนาแหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศ เกษตร ประวัติศาสตร์ และวิถีชีวิตชุมชน

- 2.1 เพิ่มการเชื่อมโยงแหล่งท่องเที่ยวของกลุ่มจังหวัด และความร่วมมือระหว่างภาครัฐ เอกชน และชุมชน
- 2.2 เพิ่มรายได้จากบริการและการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ เกษตร ประวัติศาสตร์ และวิถีชีวิตชุมชน
- 2.3 เพิ่มขีดความสามารถของแรงงานและผู้ประกอบการด้านการท่องเที่ยวให้ได้มาตรฐาน

ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 3 : พัฒนาสภาพแวดล้อมทะเล - ชายฝั่งและปรับปรุงสิ่งแวดล้อมที่ดี

- 3.1 เพิ่มพื้นที่ชายฝั่งทะเลที่ได้รับการอนุรักษ์และฟื้นฟูโดยการมีส่วนร่วมของชุมชน
- 3.2 ประชาชนที่อยู่ในพื้นที่ 4 จังหวัด มีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น

ตัวชี้วัด

- 1.1.1 ร้อยละของจำนวนแปลงที่ได้รับใบรับรองมาตรฐาน GAP ต่อจำนวนแปลงที่ได้รับการตรวจจากกระทรวงเกษตรและสหกรณ์
- 1.1.2 ร้อยละของจำนวนฟาร์มที่ได้รับใบรับรองมาตรฐาน GAP สัตว์น้ำ ต่อจำนวนฟาร์มที่ได้รับการตรวจจากกระทรวงเกษตรและสหกรณ์
- 1.2.1 ร้อยละของมูลค่าการค้าขายสินค้าของจังหวัดในการกิจกรรมด้านการตลาด
- 1.3.1 ร้อยละของความก้าวหน้าในการพัฒนาอุตสาหกรรมเหล็กต้นน้ำตามแผนงาน

- 2.1.1 ระดับความสำเร็จของการพัฒนาโครงสร้างสนับสนุนการท่องเที่ยวตามแผนงาน
- 2.1.2 จำนวนกิจกรรมที่ภาครัฐ เอกชน และชุมชนดำเนินการร่วมกันในแต่ละปี
- 2.2.1 ร้อยละที่เพิ่มขึ้นของจำนวนผู้เยี่ยมชมในพื้นที่
- 2.2.2 ร้อยละที่เพิ่มขึ้นของรายได้จากการท่องเที่ยวในพื้นที่
- 2.3.1 ร้อยละของแรงงานด้านการท่องเที่ยวได้มาตรฐาน

- 3.1.1 จำนวนรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อม
- 3.1.2 จำนวนพื้นที่ชายฝั่งทะเลที่ถูกกัดเซาะอย่างรุนแรงลดลง
- 3.1.3 จำนวนพื้นที่ป่าชายเลนเพิ่มขึ้น
- 3.2.1 ร้อยละที่เพิ่มขึ้นของรายได้เฉลี่ยของประชาชน
- 3.2.2 ร้อยละของนักเรียนที่จบการศึกษาระดับมัธยมศึกษา

กลยุทธ์

- กลยุทธ์ที่ 1.1 พัฒนาศักยภาพด้านการเกษตร และการแปรรูปสินค้าเกษตร
- กลยุทธ์ที่ 1.2 พัฒนาคุณภาพสินค้าให้ได้มาตรฐาน เพื่อการอุปโภคบริโภคภายในประเทศและการส่งออก
- กลยุทธ์ที่ 1.3 พัฒนาส่งเสริมระบบการตลาด การบริหารจัดการสินค้า (Logistics) และการค้าขายแดนเชื่อมโยงกลุ่มจังหวัด
- กลยุทธ์ที่ 1.4 พัฒนาและส่งเสริมระบบการผลิตอุตสาหกรรมเหล็กต้นน้ำ และอุตสาหกรรมสนับสนุน

- กลยุทธ์ที่ 2.1 พัฒนาระบบบริหารการท่องเที่ยว และปรับปรุงโครงสร้างพื้นฐานและสิ่งอำนวยความสะดวก
- กลยุทธ์ที่ 2.2 พัฒนามาตรฐานการบริการและเสริมสร้างระบบรักษาความปลอดภัย
- กลยุทธ์ที่ 2.3 ปรับปรุง/พัฒนาแหล่งท่องเที่ยวกลุ่มจังหวัด และส่งเสริมการท่องเที่ยวแบบเชื่อมโยงกลุ่มจังหวัด (Routing)
- กลยุทธ์ที่ 2.4 พัฒนาการตลาดและการประชาสัมพันธ์
- กลยุทธ์ที่ 2.5 พัฒนาศักยภาพบุคลากรภาคบริการท่องเที่ยว

- กลยุทธ์ที่ 3.1 การป้องกันและแก้ไขปัญหาการกัดเซาะชายฝั่งทะเลแบบบูรณาการ
- กลยุทธ์ที่ 3.2 ส่งเสริมการมีส่วนร่วม และพัฒนาการพัฒนาคุณภาพชีวิตของประชาชน
- กลยุทธ์ที่ 3.3 การพัฒนาระบบกำกับ ติดตามประเมินผล ตรวจสอบ และควบคุมการดำเนินงาน

แผนภาพที่ 5.1 แผนพัฒนาภูมิภาคจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2 พ.ศ. 2553 – พ.ศ. 2556

3) แผนที่ยุทธศาสตร์กลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2 ประจำปี พ.ศ. 2553 – พ.ศ. 2556

การจัดทำแผนที่ยุทธศาสตร์ (Strategy Map) เป็นการเชื่อมโยงที่แสดงถึงความสัมพันธ์ในเชิงเหตุผลของประเด็นยุทธศาสตร์และกลยุทธ์ภายใต้มุมมองต่างๆ ตามกรอบการประเมินผลการปฏิบัติราชการ ซึ่งประเด็นยุทธศาสตร์และกลยุทธ์เหล่านี้จะต้องสอดคล้องและเชื่อมโยงไปสู่ความสำเร็จของวิสัยทัศน์และพันธกิจหลักขององค์กร

แผนที่ยุทธศาสตร์ของกลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2 ประกอบด้วย 5 มิติหลักที่ใช้ในการสื่อสารและถ่ายทอดยุทธศาสตร์ไปสู่การปฏิบัติอย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผลอัน ได้แก่

1) **มิติด้านประสิทธิผลการดำเนินงาน** มุ่งเน้นการสร้างความสำเร็จเติบโตด้านเศรษฐกิจด้วยการเสริมสร้างศักยภาพอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวและเกษตร และมุ่งยกระดับเกษตรกรให้มีรายได้เพียงพอต่อการยังชีพ

2) **มิติคุณภาพการให้บริการ** มุ่งเน้นให้ประชาชนมีความพึงพอใจในบริการของภาครัฐ นักท่องเที่ยวมีความพึงพอใจ สะดวก ปลอดภัย ผู้ประกอบการและบุคลากรด้านการท่องเที่ยวให้ความร่วมมือกับจังหวัดในการปฏิบัติงาน

3) **มิติด้านส่งเสริมสังคมและสิ่งแวดล้อม** มุ่งเน้นให้เพชรบุรีมีทรัพยากรและสภาพแวดล้อมที่ยั่งยืน ประชาชนอาศัยอยู่ในสภาพแวดล้อมที่ดี เป็นสังคมมีคุณภาพบนฐานครอบครัวและชุมชนที่เข้มแข็ง มีความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน

4) **มิติประสิทธิภาพการปฏิบัติราชการ** ประกอบด้วยส่งเสริมด้านการเศรษฐกิจ และสิ่งแวดล้อมแบ่งได้ดังนี้

ประสิทธิภาพการปฏิบัติราชการด้านเศรษฐกิจการเกษตรและอุตสาหกรรม

- เพิ่มคุณภาพการผลิตสินค้าและแปรรูปสินค้าประมงและเกษตรให้ได้
- เพิ่มช่องทางทางการตลาดสินค้าเกษตรและอุตสาหกรรมทั้งในและต่างประเทศ
- เพิ่มศักยภาพของกลุ่มจังหวัดให้เป็นศูนย์กลางอุตสาหกรรมเหล็กต้นน้ำที่ได้มาตรฐาน

ประสิทธิภาพการปฏิบัติราชการด้านเศรษฐกิจการท่องเที่ยว

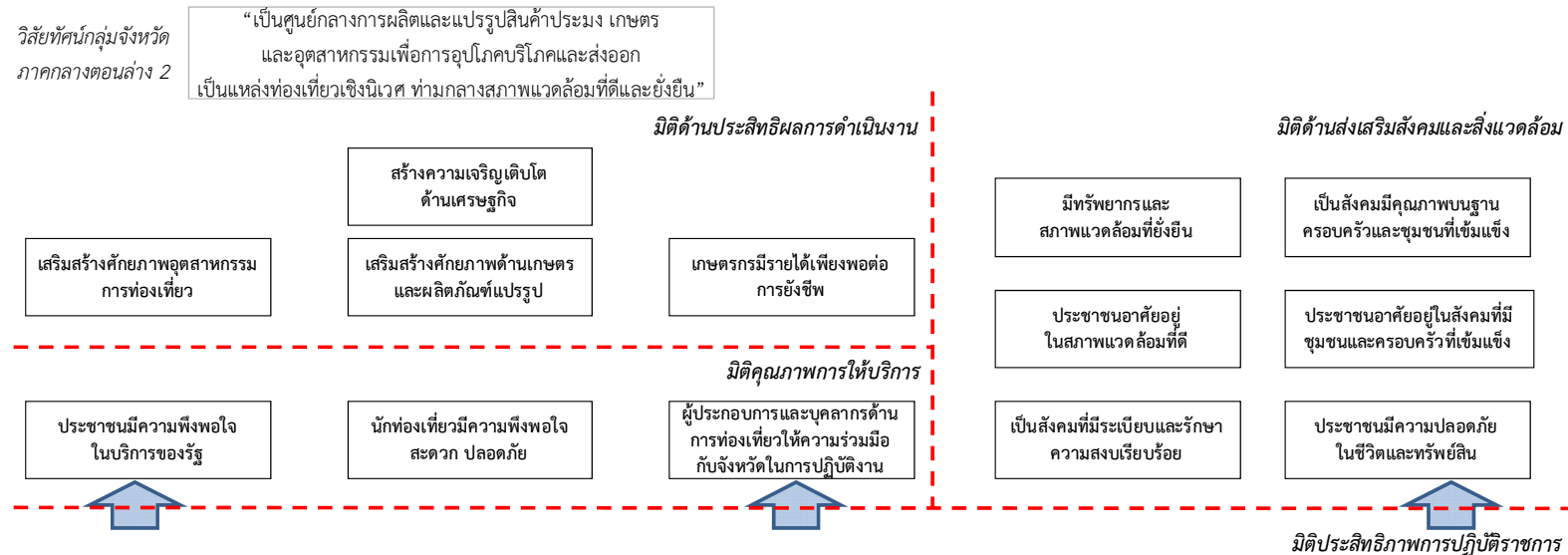
- เพิ่มการเชื่อมโยงแหล่งท่องเที่ยวของกลุ่มจังหวัด และเพิ่มความร่วมมือระหว่างภาครัฐ เอกชน และชุมชน
- เพิ่มรายได้จากบริการและการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ เกษตร ประวัติศาสตร์ และวิถีชีวิตชุมชน
- เพิ่มขีดความสามารถของแรงงานและผู้ประกอบการด้านการท่องเที่ยวให้ได้มาตรฐาน

ประสิทธิภาพการปฏิบัติราชการด้านทรัพยากรธรรมชาติ

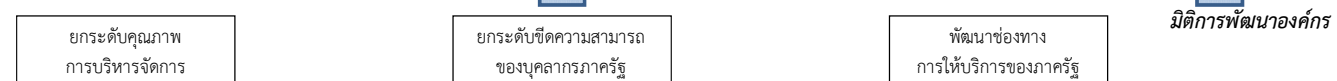
- เพิ่มพื้นที่ชายฝั่งทะเลที่ได้รับการอนุรักษ์และฟื้นฟูโดยการมีส่วนร่วมของชุมชน
- ประชาชนที่อยู่ในพื้นที่ 4 จังหวัด มีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น

5) **มิติการพัฒนาองค์กร** ประกอบด้วยยกระดับคุณภาพการบริหารจัดการของภาครัฐ ยกย่องระดับขีดความสามารถของบุคลากรภาครัฐ และพัฒนาช่องทางการให้บริการของภาครัฐ

แผนที่ยุทธศาสตร์ของกลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2 ประจำปี พ.ศ. 2553 – พ.ศ. 2556 แสดงได้ดังแผนภาพดังต่อไปนี้

	พัฒนาภาคกลุ่มจังหวัดให้เป็นศูนย์กลางการผลิตและแปรรูปสินค้าประมง เกษตร ผลิตภัณฑ์ชุมชน และอุตสาหกรรม			พัฒนาแหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศ เกษตร ประวัติศาสตร์ และวิถีชีวิตชุมชน		
เศรษฐกิจ	1.1 เพิ่มคุณภาพการผลิตสินค้าและแปรรูปสินค้าประมงและเกษตรให้ได้มาตรฐานสากล	1.2 เพิ่มช่องทางทางการตลาดสินค้าเกษตรและอุตสาหกรรมทั้งในและต่างประเทศ	1.3 เพิ่มศักยภาพของกลุ่มจังหวัดให้เป็นศูนย์กลางอุตสาหกรรมหลักต้นน้ำที่ได้มาตรฐาน	2.1 เพิ่มการเชื่อมโยงแหล่งท่องเที่ยวของกลุ่มจังหวัด และเพิ่มความร่วมมือระหว่างภาครัฐ เอกชน และชุมชน	2.2 เพิ่มรายได้จากบริการและการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ เกษตร ประวัติศาสตร์ และวิถีชีวิตชุมชน	2.3 เพิ่มขีดความสามารถของแรงงานและผู้ประกอบการด้านการท่องเที่ยวให้ได้มาตรฐาน
	1.1.1 ร้อยละของจำนวนแปลงที่ได้รับใบรับรองมาตรฐาน GAP ต่อจำนวนแปลงที่ได้รับการตรวจจากกระทรวงเกษตรและสหกรณ์	1.2.1 ร้อยละของมูลค่าการค้าจำหน่ายสินค้าของจังหวัดในกิจกรรมด้านการตลาด	1.3.1 ร้อยละของความก้าวหน้าในการพัฒนาอุตสาหกรรมหลักต้นน้ำตามแผนงาน	2.1.1 ระดับความสำเร็จของการพัฒนาโครงสร้างสนับสนุนการท่องเที่ยวตามแผนงาน	2.2.1 ร้อยละที่เพิ่มขึ้นของจำนวนผู้เยี่ยมชมในกลุ่มจังหวัด	2.3.1 ร้อยละของแรงงานด้านการท่องเที่ยวได้มาตรฐาน
ทรัพยากรธรรมชาติ	1.1.2 ร้อยละของจำนวนฟาร์มที่ได้รับใบรับรองมาตรฐาน GAP สัตว์น้ำต่อจำนวนฟาร์มที่ได้รับการตรวจจากกระทรวงเกษตรและสหกรณ์	3.1 เพิ่มพื้นที่ชายฝั่งทะเลที่ได้รับการอนุรักษ์และฟื้นฟูโดยารมีส่วนร่วมของชุมชน	3.2 ประชาชนที่อยู่ในพื้นที่ 4 จังหวัด มีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น	3.1.1 จำนวนรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อม	3.1.2 จำนวนพื้นที่ชายฝั่งทะเลที่ถูกกัดเซาะอย่างรุนแรงลดลง	3.1.3 จำนวนพื้นที่ป่าชายเลนเพิ่มขึ้น
				3.2.1 ร้อยละที่เพิ่มขึ้นของรายได้เฉลี่ยของประชาชน	3.2.2 ร้อยละของนักเรียนที่จบการศึกษาระดับมัธยมศึกษา	

แผนภาพที่ 5.2 แผนที่ยุทธศาสตร์ของกลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2 ประจำปี พ.ศ. 2553 – พ.ศ. 2556

4) ความสอดคล้องของแผนพัฒนากลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2 พ.ศ.2553 – พ.ศ. 2556 กับแผนยุทธศาสตร์ระดับชาติและระดับภาค

4.1) ทิศทางยุทธศาสตร์การพัฒนากลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2 ภายใต้แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 11 (พ.ศ. 2554 – 2559)

สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ได้สรุปบริบทการเปลี่ยนแปลงระดับโลก ในหลายด้านที่มีผลกระทบต่อสถานการณ์การพัฒนาประเทศ และส่งผลกระทบต่อการพัฒนาภาคกลาง โดยบริบทการเปลี่ยนแปลงที่สำคัญที่คาดว่าจะมีผลกระทบต่อทิศทางการพัฒนากลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2 มีดังนี้

ตารางที่ 5.1 บริบทและทิศทางการปรับตัวสำหรับกลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2

แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 11 (พ.ศ. 2555-2559)	แผนพัฒนากลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2 พ.ศ. 2553 – พ.ศ. 2556
1) ยุทธศาสตร์การสร้างความเป็นธรรมในสังคม มุ่งสร้างโอกาสให้ทุกคนในสังคมไทยเข้าถึงบริการทางสังคมที่มีคุณภาพและสามารถดำรงชีวิตอยู่ได้อย่างมีศักดิ์ศรี	กลยุทธ์ที่ 3.2 ส่งเสริมการมีส่วนร่วม และพัฒนาคุณภาพชีวิตของประชาชน
2) ยุทธศาสตร์การพัฒนาค้นสู่สังคมแห่งการเรียนรู้ตลอดชีวิตอย่างยั่งยืน มุ่งพัฒนาคุณภาพคนไทยทุกกลุ่มวัยให้มีความพร้อมทั้งกาย ใจ สติปัญญา มีจิตสำนึกวัฒนธรรมที่ดีงามและรู้คุณค่าความเป็นไทย	กลยุทธ์ที่ 2.1 พัฒนาระบบบริหารการท่องเที่ยว และปรับปรุงโครงสร้างพื้นฐานและสิ่งอำนวยความสะดวก กลยุทธ์ที่ 2.2 พัฒนามาตรฐานการบริการและเสริมสร้างระบบรักษาความปลอดภัย กลยุทธ์ที่ 2.3 ปรับปรุง/พัฒนาแหล่งท่องเที่ยวของกลุ่มจังหวัด และส่งเสริมการท่องเที่ยวแบบเชื่อมโยงกลุ่มจังหวัด (Routing) กลยุทธ์ที่ 2.4 พัฒนาการตลาดและการประชาสัมพันธ์ กลยุทธ์ที่ 2.5 พัฒนาศักยภาพบุคลากรภาคบริการท่องเที่ยว
3) ยุทธศาสตร์การสร้างความสมดุลและมั่นคงของอาหารและพลังงาน มุ่งพัฒนาให้ภาคเกษตรเป็นฐานการผลิตอาหารและพลังงานที่มีความสมดุล มั่นคงและมีประสิทธิภาพ สามารถผลิตสินค้าเกษตรและอาหารที่มีคุณภาพมาตรฐานและมีปริมาณเพียงพอกับความต้องการของตลาด และมีราคาที่เป็นธรรม พัฒนาคุณภาพชีวิตและเสริมสร้างความมั่นคงในอาชีพและรายได้เกษตรกรให้มีความเข้มแข็งและยั่งยืน รวมทั้งสนับสนุนครัวเรือนและองค์กรเกษตรกรให้มีความเข้มแข็งและสามารถพึ่งพาตนเองได้อย่างยั่งยืน	กลยุทธ์ที่ 1.1 พัฒนาศักยภาพด้านการเกษตร และการแปรรูปสินค้าเกษตร กลยุทธ์ที่ 1.2 พัฒนาคุณภาพสินค้าให้ได้มาตรฐาน เพื่อการอุปโภคบริโภคภายในประเทศและการส่งออก
4) ยุทธศาสตร์การสร้างเศรษฐกิจที่มีเสถียรภาพบนฐานความรู้ มุ่งปรับโครงสร้างเศรษฐกิจให้เจริญเติบโตอย่างยั่งยืนมั่นคงมีคุณภาพ โดยคำนึงถึงการมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วน ลดความเหลื่อมล้ำ และกระจายผลประโยชน์จากการพัฒนาอย่างเป็นธรรม รักษาเสถียรภาพทางเศรษฐกิจและสร้างระบบ	กลยุทธ์ที่ 1.4 พัฒนาและส่งเสริมระบบการผลิตอุตสาหกรรม เหล็กต้นน้ำ และอุตสาหกรรมสนับสนุน
5) ยุทธศาสตร์การสร้างความเชื่อมโยงทางเศรษฐกิจและความมั่นคงในภูมิภาค มุ่งเสริมสร้างความได้เปรียบเชิงเศรษฐกิจจากศักยภาพที่ตั้งเชิงยุทธศาสตร์ทางภูมิศาสตร์เศรษฐกิจของ	กลยุทธ์ที่ 1.3 พัฒนาส่งเสริมระบบการตลาด การบริหารจัดการสินค้า (Logistics) และการค้าชายแดน เชื่อมโยงกลุ่มจังหวัด

แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 11 (พ.ศ. 2555-2559)	แผนพัฒนาภูมิภาคจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2 พ.ศ. 2553 – พ.ศ. 2556
ประเทศที่เป็นจุดศูนย์กลางของภูมิภาคอาเซียนและเอเชียแปซิฟิกให้สามารถใช้ประโยชน์จากภูมิภาคได้อย่างสูงสุด	
6) ยุทธศาสตร์การจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอย่างยั่งยืน มุ่งอนุรักษ์และฟื้นฟูทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมให้เพียงพอต่อการรักษาสมดุลของระบบนิเวศและเป็นฐานที่มั่นคงของการพัฒนาประเทศ ขับเคลื่อนการผลิตและบริโภคของประเทศไปสู่การเป็นสังคมคาร์บอนต่ำ	กลยุทธ์ที่ 3.1 ป้องกันและแก้ไขปัญหาการกัดเซาะชายฝั่งทะเลแบบบูรณาการ กลยุทธ์ที่ 3.3 การพัฒนาระบบกำกับ ติดตามประเมินผล ตรวจสอบ และควบคุมการดำเนินงาน

4.2) ทิศทางยุทธศาสตร์การพัฒนากลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2 ภายใต้แผนยุทธศาสตร์การพัฒนาเชิงพื้นที่ภาคกลาง

สำหรับทิศทางของการพัฒนากลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2 ภายใต้แผนยุทธศาสตร์การพัฒนาเชิงพื้นที่ภาคกลาง ซึ่งเน้นการสนับสนุนการศึกษาวิจัย การจัดตั้งศูนย์ประมงครบวงจรและอุตสาหกรรมต่อเนื่อง ส่งเสริมงานวิจัยพัฒนาการแปรรูปผลผลิตทางการเกษตรและสัตว์น้ำ สนับสนุนการขยายการก่อสร้างท่าเรือน้ำลึกที่จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ และพัฒนาเครือข่ายการท่องเที่ยวเชื่อมโยงสหภาพพม่าและฝั่งอ่าวไทยตะวันออก-ตะวันตก ซึ่งยุทธศาสตร์ที่คาดว่าจะมีผลกระทบต่อทิศทางการพัฒนากลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2 มีดังนี้

ตารางที่ 5.2 ทิศทางการปรับตัวสำหรับแผนยุทธศาสตร์การพัฒนาเชิงพื้นที่ภาคกลาง

แผนยุทธศาสตร์การพัฒนาเชิงพื้นที่ภาคกลาง	แผนพัฒนากลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2 พ.ศ. 2553 – พ.ศ. 2556
1) ยุทธศาสตร์ที่ 1 พัฒนาระบบเศรษฐกิจหลักของประเทศให้มีการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง โดยมีแนวทางในการพัฒนาทั้งทางด้านอุตสาหกรรม เกษตร ท่องเที่ยว การค้าการลงทุน และการบริการ และการพัฒนาระบบ Logistic และโครงสร้างพื้นฐานให้มีประสิทธิภาพ	กลยุทธ์ที่ 1.1 พัฒนาศักยภาพด้านการเกษตร และการแปรรูปสินค้าเกษตร กลยุทธ์ที่ 1.2 พัฒนาคุณภาพสินค้าให้ได้มาตรฐาน เพื่อการอุปโภคบริโภคภายในประเทศและการส่งออก กลยุทธ์ที่ 1.3 พัฒนาส่งเสริมระบบการตลาด การบริหารจัดการสินค้า (Logistics) และการค้าชายแดนเชื่อมโยงกลุ่มจังหวัด กลยุทธ์ที่ 1.4 พัฒนาและส่งเสริมระบบการผลิตอุตสาหกรรมเหล็กต้นน้ำ และอุตสาหกรรมสนับสนุน กลยุทธ์ที่ 2.1 พัฒนาระบบบริหารการท่องเที่ยว และปรับปรุงโครงสร้างพื้นฐานและสิ่งอำนวยความสะดวก กลยุทธ์ที่ 2.2 พัฒนามาตรฐานการบริการและเสริมสร้างระบบรักษาความปลอดภัย กลยุทธ์ที่ 2.3 ปรับปรุง/พัฒนาแหล่งท่องเที่ยวของกลุ่มจังหวัด และส่งเสริมการท่องเที่ยวแบบเชื่อมโยงกลุ่มจังหวัด (Routing) กลยุทธ์ที่ 2.4 พัฒนาการตลาดและการประชาสัมพันธ์ กลยุทธ์ที่ 2.5 พัฒนาศักยภาพบุคลากรภาคบริการท่องเที่ยว

แผนยุทธศาสตร์การพัฒนาเชิงพื้นที่ภาคกลาง	แผนพัฒนากลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2 พ.ศ. 2553 – พ.ศ. 2556
2) ยุทธศาสตร์ที่ 2 พัฒนาศักยภาพคน สังคม และชุมชนให้มีคุณภาพ มีธรรมาภิบาล โดยมีแนวทางในการพัฒนาทั้งทางการศึกษา สุขภาวะ สถาบันครอบครัว ชุมชน และสังคม และพัฒนาศักยภาพของชุมชน และท้องถิ่น	กลยุทธ์ที่ 3.2 ส่งเสริมการมีส่วนร่วม แลพัฒนาคุณภาพชีวิตของประชาชน
3) ยุทธศาสตร์ที่ 3 อนุรักษ์ ฟื้นฟู และพัฒนาทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมให้มีความสมดุลต่อระบบนิเวศ	กลยุทธ์ที่ 2.1 พัฒนาระบบบริหารการท่องเที่ยว และปรับปรุงโครงสร้างพื้นฐานและสิ่งอำนวยความสะดวก กลยุทธ์ที่ 2.3 ปรับปรุง/พัฒนาแหล่งท่องเที่ยวของกลุ่มจังหวัด และส่งเสริมการท่องเที่ยวแบบเชื่อมโยงกลุ่มจังหวัด (Routing) กลยุทธ์ที่ 3.1 ป้องกันและแก้ไขปัญหาการกัดเซาะชายฝั่งทะเลแบบบูรณาการ กลยุทธ์ที่ 3.3 การพัฒนาระบบกำกับ ติดตาม ประเมินผล ตรวจสอบ และควบคุมการดำเนินงาน
4) ยุทธศาสตร์ที่ 4 เสริมสร้างศักยภาพการพัฒนาเมืองและพื้นที่ชายแดนตามแนวเส้นทาง เชื่อมโยงทางเศรษฐกิจกับประเทศเพื่อนบ้านทั้งแนวเหนือ-ใต้ และตะวันออก-ตะวันตก	กลยุทธ์ที่ 1.3 พัฒนาส่งเสริมระบบการตลาด การบริหารจัดการสินค้า (Logistics) และการค้าชายแดนเชื่อมโยงกลุ่มจังหวัด
5) ยุทธศาสตร์ที่ 5 บริหารจัดการพัฒนาพื้นที่เมืองและชนบทอย่างมีส่วนร่วมและเกื้อกูลกัน	กลยุทธ์ที่ 3.2 ส่งเสริมการมีส่วนร่วม และพัฒนาคุณภาพชีวิตของประชาชน

5) ตัวชี้วัดและโครงการภายใต้ยุทธศาสตร์แต่ละด้าน

โครงการภายใต้ยุทธศาสตร์ กลยุทธ์ในแต่ละด้าน รายละเอียดของโครงการจะต้องมีความสอดคล้องกับกลยุทธ์ในแต่ละเรื่องที่สามารถผลักดัน ให้ได้มาซึ่งเป้าหมายทางยุทธศาสตร์ที่กำหนดไว้

ตารางที่ 5.3 สรุปข้อเสนอโครงการภายใต้แผนพัฒนาภูมิภาคจังหวัดและแผนปฏิบัติการประจำปี พ.ศ. 2556

ประเด็นยุทธศาสตร์	กลยุทธ์	จำนวนโครงการ	งบประมาณ
1. พัฒนากลุ่มจังหวัดให้เป็น ศูนย์กลางการผลิตและแปรรูป สินค้าประมง เกษตร ผลิตภัณฑ์ชุมชน และอุตสาหกรรม	1.1 พัฒนาศักยภาพด้านการเกษตร และการแปรรูปสินค้าเกษตร	4	102,870,000
	1.2 พัฒนาคุณภาพสินค้าให้ได้มาตรฐานเพื่อการอุปโภคบริโภคภายในประเทศและการส่งออก		
	1.3 พัฒนาส่งเสริมระบบการตลาด การบริหารจัดการสินค้า (Logistics) และการค้าชายแดน เชื่อมโยงกลุ่มจังหวัด		
	1.4 พัฒนาและส่งเสริมระบบการผลิต อุตสาหกรรมเหล็กต้นน้ำ และอุตสาหกรรมสนับสนุน		
2. พัฒนาแหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศ เกษตร ประวัติศาสตร์ และวิถีชีวิตชุมชน	2.1 พัฒนาระบบบริหารการท่องเที่ยว และปรับปรุงโครงสร้างพื้นฐานและสิ่งอำนวยความสะดวก	4	117,755,400
	2.2 พัฒนามาตรฐานการบริการและเสริมสร้างระบบรักษาความปลอดภัย		
	2.3 ปรับปรุง/พัฒนาแหล่งท่องเที่ยวกลุ่มจังหวัด และส่งเสริมการท่องเที่ยวแบบเชื่อมโยงกลุ่มจังหวัด (Routing)		
	2.4 พัฒนาการตลาดและการประชาสัมพันธ์		
	2.5 พัฒนาศักยภาพบุคลากรภาคบริการท่องเที่ยว		
3. พัฒนาสภาพแวดล้อมทะเล – ชายฝั่ง และปรับปรุงสิ่งแวดล้อมที่ดี	3.1 การป้องกันและแก้ไขปัญหาการกัดเซาะชายฝั่งทะเลแบบบูรณาการ	4	175,550,000
	3.2 ส่งเสริมการมีส่วนร่วม และพัฒนาคุณภาพชีวิตของประชาชน		
	3.3 การพัฒนาระบบกำกับ ติดตามประเมินผล ตรวจสอบ และควบคุมการดำเนินงาน		
รวมทั้ง 3 ประเด็นยุทธศาสตร์		12	396,175,400

ตารางที่ 5.4 สรุปภาพรวมโครงการตามแผนพัฒนาภูมิภาคจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2 พ.ศ.2553 – พ.ศ.2556

ประเด็นยุทธศาสตร์	พ.ศ. 2553		พ.ศ. 2554		พ.ศ. 2555		พ.ศ. 2556		รวมทั้งสิ้น	
	จำนวนโครงการ	งบประมาณ	จำนวนโครงการ	งบประมาณ	จำนวนโครงการ	งบประมาณ	จำนวนโครงการ	งบประมาณ	จำนวนโครงการ	งบประมาณ
1. พัฒนากลุ่มจังหวัดให้เป็นศูนย์กลาง การผลิตและแปรรูปสินค้าประมง เกษตร ผลิตภัณฑ์ชุมชน และอุตสาหกรรม	-	-	5	93,000,000	9	104,910,000	4	102,870,000	18	300,780,000
2. พัฒนาแหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศ เกษตร ประวัติศาสตร์ และวิถีชีวิตชุมชน	-	-	4	101,024,000	5	124,240,400	4	117,755,400	13	343,019,800
3. พัฒนาสภาพแวดล้อมทะเล - ชายฝั่งและปรับปรุงสิ่งแวดล้อมที่ดี	1	141,520,000	3	154,400,000	4	162,300,000	4	175,550,000	11	633,770,000
รวมทั้งสิ้น	1	141,520,000	12	348,424,000	18	391,450,400	12	396,175,400	42	1,277,569,800

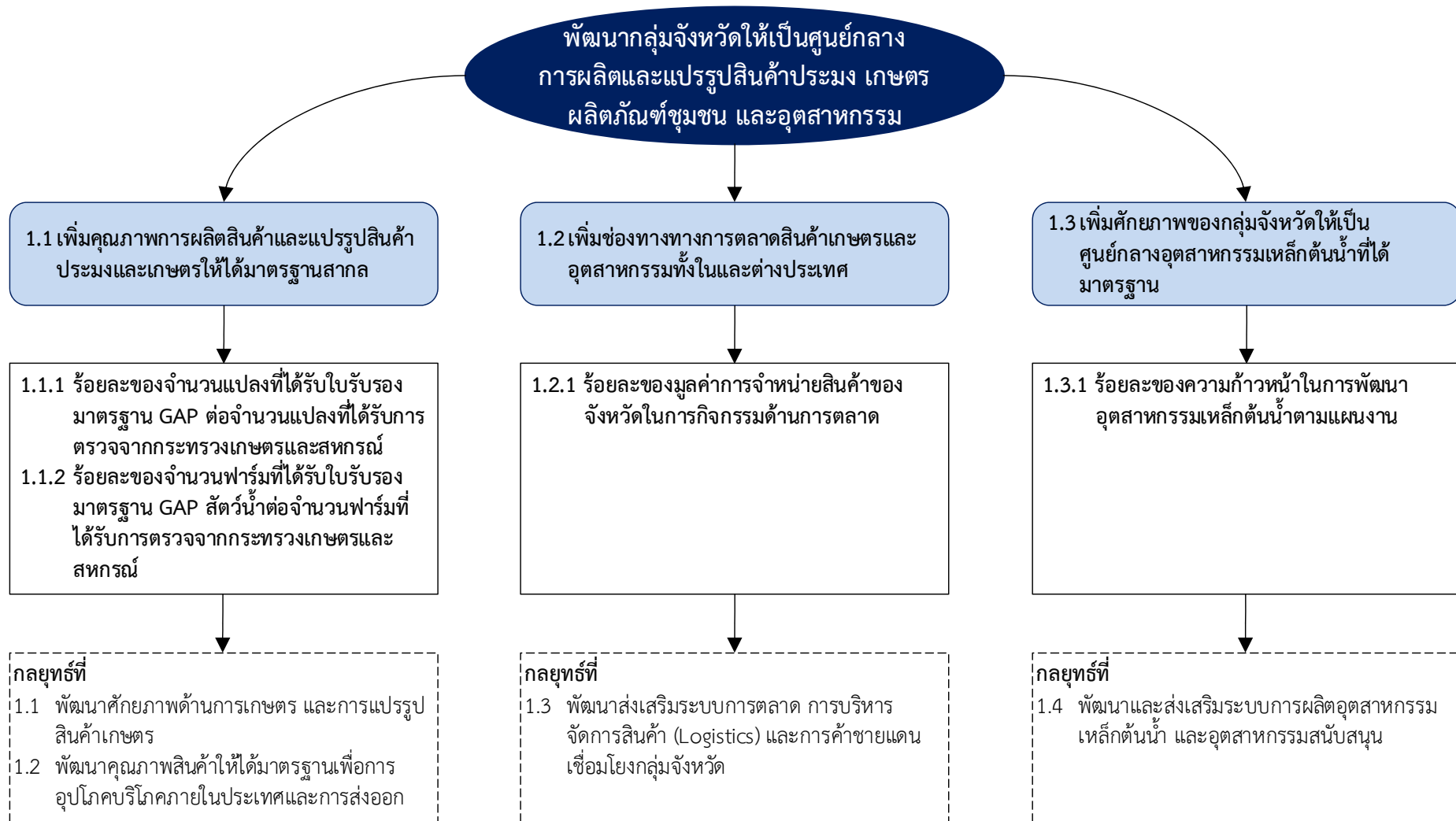
แบบ กจ 1

แบบฟอร์มการจัดทำแผนพัฒนากลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2 พ.ศ. 2553 - พ.ศ. 2556

วิสัยทัศน์ : เป็นศูนย์กลางการผลิตและแปรรูปสินค้าประมง เกษตร และอุตสาหกรรม เพื่อการอุปโภคบริโภคและส่งออก เป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ท่ามกลางสภาพแวดล้อมที่ดีและยั่งยืน

ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 1 พัฒนากลุ่มจังหวัดให้เป็นศูนย์กลางการผลิตและแปรรูปสินค้าประมง เกษตร ผลิตภัณฑ์ชุมชน และอุตสาหกรรม

เป้าประสงค์ ของกลุ่มจังหวัด	เป้าประสงค์ เชิงยุทธศาสตร์	ตัวชี้วัด	ค่าเป้าหมาย					พ.ศ. 2553 - พ.ศ. 2556	กลยุทธ์
			พ.ศ. 2553	พ.ศ. 2554	พ.ศ. 2555	พ.ศ. 2556	พ.ศ. 2553 - พ.ศ. 2556		
(1) การผลิตสินค้าและการแปรรูปสินค้าประมง เกษตร และอุตสาหกรรม ได้รับการพัฒนาคุณภาพระดับสากล	1.1 เพิ่มคุณภาพการผลิตสินค้าและแปรรูปสินค้าประมง และเกษตรให้ได้มาตรฐานสากล	1.1.1 ร้อยละของจำนวนแปลงที่ได้รับใบรับรองมาตรฐาน GAP ต่อจำนวนแปลงที่ได้รับ การตรวจจากกระทรวง เกษตรและสหกรณ์	ร้อยละ 100	ร้อยละ 100	ร้อยละ 100	ร้อยละ 100	ร้อยละ 100	กลยุทธ์ที่ 1.1 พัฒนาศักยภาพด้าน การเกษตร และการแปรรูปสินค้าเกษตร กลยุทธ์ที่ 1.2 พัฒนาคุณภาพสินค้าให้ ได้มาตรฐาน เพื่อการ อุปโภคบริโภค ภายในประเทศและการ ส่งออก	
		1.1.2 ร้อยละของจำนวนฟาร์มที่ได้รับใบรับรอง มาตรฐาน GAP สัตว์น้ำ ต่อจำนวนฟาร์มที่ได้รับ การตรวจจากกระทรวง เกษตรและสหกรณ์	ร้อยละ 100	ร้อยละ 100	ร้อยละ 100	ร้อยละ 100	ร้อยละ 100		
	1.2 เพิ่มช่องทางทางการตลาดสินค้า เกษตรและ อุตสาหกรรมทั้งใน และต่างประเทศ	1.2.1 ร้อยละของมูลค่า การจำหน่ายสินค้าของ จังหวัดในการกิจกรรม ด้านการตลาด						กลยุทธ์ที่ 1.3 พัฒนาส่งเสริมระบบ การตลาด การบริหาร จัดการสินค้า (Logistics) และการค้าชายแดน เชื่อมโยงกลุ่มจังหวัด	
	1.3 เพิ่มศักยภาพ ของกลุ่มจังหวัดให้ เป็นศูนย์กลาง อุตสาหกรรมหลัก ต้นน้ำที่ได้มาตรฐาน	1.3.1 ร้อยละของ ความก้าวหน้าในการ พัฒนาอุตสาหกรรม เหล็กต้นน้ำตามแผนงาน						กลยุทธ์ที่ 1.4 พัฒนาและส่งเสริมระบบ การผลิตอุตสาหกรรม เหล็กต้นน้ำ และ อุตสาหกรรมสนับสนุน	

แผนภาพที่ 5.3 แผนภาพแสดงความเชื่อมโยงของเป้าประสงค์ ตัวชี้วัด และกลยุทธ์ในประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 1

บัญชีรายการชุดโครงการ			งบประมาณดำเนินการ				หน่วยดำเนินการ
โครงการ	แหล่ง งบประมาณ	ผลผลิต	พ.ศ. 2553	พ.ศ. 2554	พ.ศ. 2555	พ.ศ. 2556	
1. โครงการพัฒนาการเลี้ยงสัตว์น้ำตามมาตรฐานการเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำที่ดี	1	1	-	4,000,000	4,000,000	-	สำนักงานประมงจังหวัด ในกลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2
2. โครงการจัดสร้างแหล่งอาศัยสัตว์ทะเล (ปะการังเทียม)	1	1	-	80,000,000	80,000,000	80,000,000	สำนักงานประมงจังหวัด ในกลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2
3. โครงการพัฒนาโรงงานต้นแบบการจัดทำคาร์บอนฟุตพริ้นท์ในอุตสาหกรรมแปรรูปการเกษตร ที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม	1	1	-	-	1,160,000	-	สำนักงานอุตสาหกรรม จังหวัดประจวบคีรีขันธ์
4. โครงการส่งเสริมและพัฒนาสินค้าเกษตรกลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2 สู่ระบบมาตรฐาน	1	1	-	4,000,000	4,000,000	4,270,000	สำนักงานเกษตรจังหวัด ในกลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2
5. โครงการจัดแสดงจำหน่ายและกระจายสินค้าระดับภาค ภูมิภาค และนานาชาติ	1	1	-	4,000,000	4,000,000	-	สำนักงานพาณิชย์จังหวัด ในกลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2
6. โครงการ EAST – WEST Ferry เชื่อมโยงระบบการส่งสินค้า และการท่องเที่ยว	1	1	-	-	5,000,000	-	สำนักงานโยธาธิการและผังเมือง จังหวัดเพชรบุรี
7. โครงการสร้างตราสินค้าเพื่อเพิ่มมูลค่าในเชิงมาตรฐานและภาพลักษณ์	1	1	-	-	4,000,000	-	สำนักงานพาณิชย์ จังหวัดประจวบคีรีขันธ์
8. โครงการส่งเสริมการค้าชายแดนเชื่อมโยงกลุ่มจังหวัด	1	1	-	-	2,000,000	-	สำนักงานพาณิชย์ จังหวัดประจวบคีรีขันธ์

แผนพัฒนากลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2 พ.ศ.2553 – พ.ศ.2556

บัญชีรายการชุดโครงการ			งบประมาณดำเนินการ				หน่วยดำเนินการ
โครงการ	แหล่ง งบประมาณ.	ผลผลิต	พ.ศ. 2553	พ.ศ. 2554	พ.ศ. 2555	พ.ศ. 2556	
9. โครงการพัฒนาและเพิ่มศักยภาพผู้ประกอบการเพื่อสร้างพันธมิตรธุรกิจและเครือข่ายอุตสาหกรรมแปรรูปที่ใช้บรรจุภัณฑ์จากเหล็ก	1	1	-	1,000,000	750,000	-	สำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดประจวบคีรีขันธ์
10. โครงการส่งเสริมการเลี้ยงและเพิ่มผลผลิตปูทะเล	1	1	-	-	-	9,000,000	สำนักงานประมงจังหวัดในกลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2
11. โครงการจัดแสดงมหกรรมสินค้า จำหน่ายและเชื่อมโยงการกระจายสินค้าระดับภูมิภาคและนานาชาติ	1	1	-	-	-	9,600,000	สำนักงานเกษตรจังหวัดและสำนักงานพาณิชย์จังหวัดในกลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2
รวม 11 โครงการ			-	93,000,000	104,910,000	102,870,000	

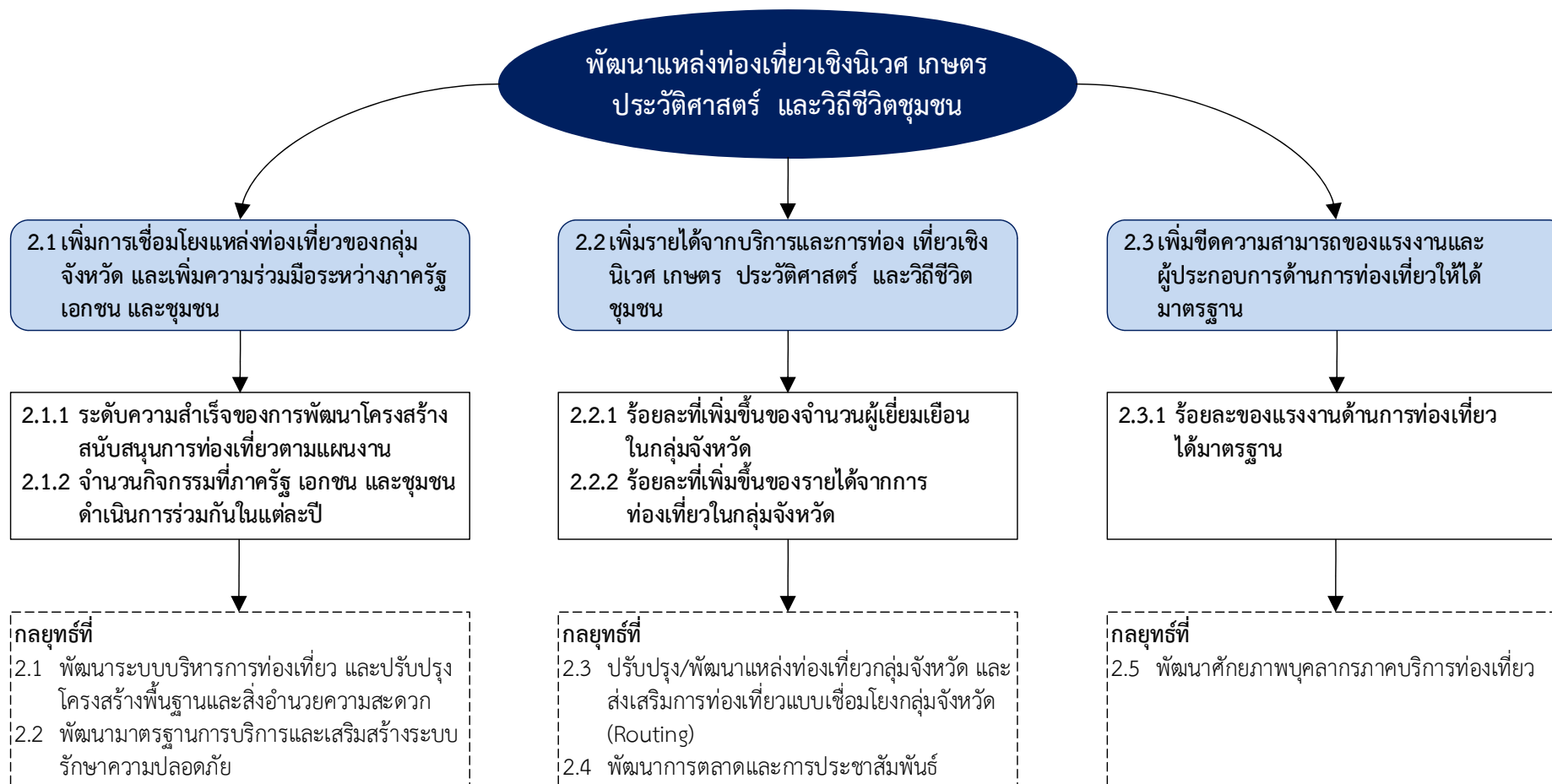
แบบ กจ 1

แบบฟอร์มการจัดทำแผนพัฒนากลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2 พ.ศ. 2553 - พ.ศ. 2556

วิสัยทัศน์ : เป็นศูนย์กลางการผลิตและแปรรูปสินค้าประมง เกษตร และอุตสาหกรรม เพื่อการอุปโภคบริโภคและส่งออก เป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ท่ามกลางสภาพแวดล้อมที่ดีและยั่งยืน

ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 2 พัฒนาแหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศ เกษตร ประวัติศาสตร์ และวิถีชีวิตชุมชน

เป้าประสงค์ ของกลุ่มจังหวัด	เป้าประสงค์ เชิงยุทธศาสตร์	ตัวชี้วัด	ค่าเป้าหมาย					ปี พ.ศ.2553 - พ.ศ.2556	กลยุทธ์
			พ.ศ. 2553	พ.ศ. 2554	พ.ศ. 2555	พ.ศ. 2556	พ.ศ.2553 - พ.ศ.2556		
(2) การเพิ่มขึ้น ของรายได้ นักท่องเที่ยว จากบริการ และการ ท่องเที่ยวเชิง นิเวศ เกษตร ประวัติศาสตร์ วิถีชีวิตชุมชน	2.1 เพิ่มการ เชื่อมโยงแหล่ง ท่องเที่ยวของกลุ่ม จังหวัด และเพิ่ม ความร่วมมือ ระหว่างภาครัฐ เอกชน และชุมชน	2.1.1 ระดับความสำเร็จ ของการพัฒนา โครงสร้างสนับสนุนการ ท่องเที่ยวตามแผนงาน						กลยุทธ์ที่ 2.1 พัฒนาระบบบริหาร การท่องเที่ยว และ ปรับปรุงโครงสร้าง พื้นฐานและสิ่งอำนวยความสะดวก ความสะดวก กลยุทธ์ที่ 2.2 พัฒนามาตรฐานการ บริการและเสริมสร้าง ระบบรักษาความ ปลอดภัย	
		2.1.2 จำนวนกิจกรรมที่ ภาครัฐ เอกชน และ ชุมชนดำเนินการร่วมกัน ในแต่ละปี							
	2.2 เพิ่มรายได้จาก บริการและการท่อง เที่ยวเชิงนิเวศ เกษตร ประวัติศาสตร์ และวิถีชีวิตชุมชน	2.2.1 ร้อยละที่เพิ่มขึ้น ของจำนวนผู้เยี่ยมเยือน ในกลุ่มจังหวัด	ร้อยละ 2.5	ร้อยละ 2.5	ร้อยละ 2.5	ร้อยละ 2.5	ร้อยละ 2.5	กลยุทธ์ที่ 2.3 ปรับปรุง/พัฒนาแหล่ง ท่องเที่ยวกลุ่มจังหวัด และส่งเสริมการ ท่องเที่ยวแบบเชื่อมโยง กลุ่มจังหวัด (Routing) กลยุทธ์ที่ 2.4 พัฒนาการตลาดและ การประชาสัมพันธ์	
		2.2.2 ร้อยละที่เพิ่มขึ้น ของรายได้จากการ ท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัด	ร้อยละ 5	ร้อยละ 5	ร้อยละ 5	ร้อยละ 5	ร้อยละ 5		
	2.3 เพิ่มขีด ความสามารถของ แรงงานและ ผู้ประกอบการด้าน การท่องเที่ยวให้ได้ มาตรฐาน	2.3.1 ร้อยละของ แรงงานด้านการ ท่องเที่ยวได้มาตรฐาน						กลยุทธ์ที่ 2.5 พัฒนาศักยภาพ บุคลากรภาคบริการ ท่องเที่ยว	

แผนภาพที่ 5.4 แผนภาพแสดงความเชื่อมโยงของเป้าประสงค์ ตัวชี้วัด และกลยุทธ์ในประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 2

บัญชีรายการชุดโครงการ			งบประมาณดำเนินการ				หน่วยดำเนินการ
โครงการ	แหล่ง งบประมาณ	ผลผลิต	พ.ศ. 2553	พ.ศ. 2554	พ.ศ. 2555	พ.ศ. 2556	
1. โครงการพัฒนาเส้นทางท่องเที่ยว ฝั่งทะเลอ่าวไทย	1	1	-	84,374,000	74,230,000	88,700,000	สำนักงานทางหลวงชนบทจังหวัด ในกลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2
2. โครงการพัฒนาเครือข่ายข้อมูลสารสนเทศ เพื่อการท่องเที่ยว กลุ่มจังหวัดภาคกลาง ตอนล่าง 2	1	1	-	1,000,000	5,000,000	-	สำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัด ในกลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2
3. โครงการจัดทำป้ายชี้ทางเชื่อมโยงแหล่ง ท่องเที่ยว กลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2	1	1	-	7,600,000	4,000,000	-	สำนักงานทางหลวงชนบทจังหวัด ในกลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2
4. โครงการพัฒนาเส้นทางท่องเที่ยวใหม่ “สองสมุทร สองทะเลวัง มหัศจรรย์ แดนฝัน”	1	1	-	-	37,955,000	10,000,000	สำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัด ในกลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2
5. โครงการพัฒนาคุณภาพมาตรฐาน สถานประกอบการด้านธุรกิจท่องเที่ยว เชื่อมโยง “เส้นทาง The Royal Coast”	1	1	-	-	3,055,400	3,055,400	สำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัด ในกลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2
6. โครงการส่งเสริมการท่องเที่ยว เชื่อมโยง 4 จังหวัด	1	1	-	8,050,000	-	-	สำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัด ในกลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2
7. โครงการพัฒนาและส่งเสริมแหล่งท่องเที่ยว เชื่อมโยงกลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2	1	1	-	-	-	16,000,000	สำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัด ในกลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2
รวม 7 โครงการ			-	101,024,000	124,240,400	117,755,400	

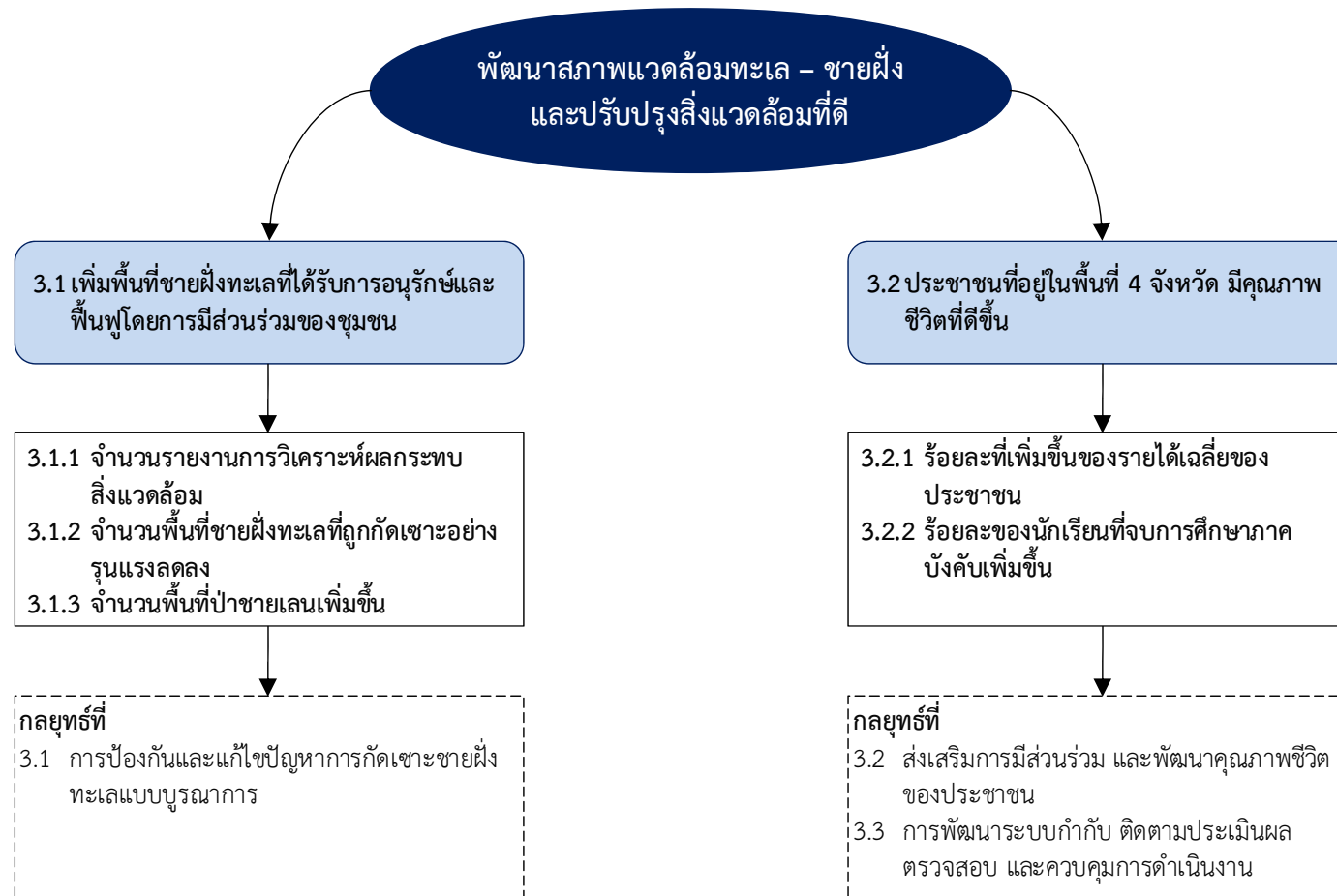

แบบฟอร์มการจัดทำแผนพัฒนากรุงเทพมหานครกลางตอนล่าง 2 พ.ศ. 2553 - พ.ศ. 2556

วิสัยทัศน์ : เป็นศูนย์กลางการผลิตและแปรรูปสินค้าประมง เกษตร และอุตสาหกรรม เพื่อการอุปโภคบริโภคและส่งออก เป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ท่ามกลางสภาพแวดล้อมที่ดีและยั่งยืน

ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 3 พัฒนาสภาพแวดล้อมทะเล - ชายฝั่งและปรับปรุงสิ่งแวดล้อมที่ดี

เป้าประสงค์ ของกลุ่มจังหวัด	เป้าประสงค์ เชิงยุทธศาสตร์	ตัวชี้วัด	ค่าเป้าหมาย					กลยุทธ์
			พ.ศ. 2553	พ.ศ. 2554	พ.ศ. 2555	พ.ศ. 2556	พ.ศ. 2553 - พ.ศ. 2556	
(3) ระบบนิเวศและพื้นที่ชายฝั่งทะเลได้รับการอนุรักษ์และฟื้นฟู โดยการมีส่วนร่วมของชุมชน	3.1 เพิ่มพื้นที่ชายฝั่งทะเลที่ได้รับการอนุรักษ์และฟื้นฟูโดยการมีส่วนร่วมของชุมชน	3.1.1 จำนวนรายการงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อม	-	4 ฉบับ	-	-	-	กลยุทธ์ที่ 3.1 การป้องกันและแก้ไข ปัญหาการกัดเซาะชายฝั่ง ทะเลแบบบูรณาการ
		3.1.2 จำนวนพื้นที่ชายฝั่งทะเลที่ถูกกัดเซาะอย่างรุนแรงลดลง	7.82 กม. ประกอบ ด้วย	7.92 กม. ประกอบ ด้วย	8.02 กม. ประกอบ ด้วย	7.665 กม. ประกอบ ด้วย	31.43 กม. ประกอบ ด้วย	
			4.00 กม. (สค)	4.00 กม. (สค)	4.00 กม. (สค)	4.00 กม. (สค)	16.00 กม. (สค)	
			2.00 กม. (สส)	2.00 กม. (สส)	2.00 กม. (สส)	2.00 กม. (สส)	8.00 กม. (สส)	
		1.12 กม. (พบ)	1.12 กม. (พบ)	1.12 กม. (พบ)	0.865 กม. (พบ)	4.225 กม. (พบ)		
		0.70 กม. (ปข)	0.80 กม. (ปข)	0.90 กม. (ปข)	0.80 กม. (ปข)	3.20 กม. (ปข)		
		3.1.3 จำนวนพื้นที่ป่าชายเลนเพิ่มขึ้น	-	40 ไร่ ประกอบ ด้วย	50 ไร่ ประกอบ ด้วย	50 ไร่ ประกอบ ด้วย	130 ไร่ ประกอบ ด้วย	
				10 ไร่ (สค)	10 ไร่ (สค)	10 ไร่ (สค)	30 ไร่ (สค)	
				10 ไร่ (สส)	10 ไร่ (สส)	10 ไร่ (สส)	30 ไร่ (สส)	
				10 ไร่ (พบ)	10 ไร่ (พบ)	10 ไร่ (พบ)	30 ไร่ (พบ)	
				10 ไร่ (ปข)	20 ไร่ (ปข)	20 ไร่ (ปข)	40 ไร่ (ปข)	
(4) ประชาชนที่อยู่ในพื้นที่ 4 จังหวัด ได้รับการพัฒนาคุณภาพชีวิตที่ดี	3.2 ประชาชนที่อยู่ในพื้นที่ 4 จังหวัด มีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น	3.2.1 ร้อยละที่เพิ่มขึ้นของรายได้เฉลี่ยของประชาชน						กลยุทธ์ที่ 3.2 ส่งเสริมการมีส่วนร่วม และ พัฒนาคุณภาพชีวิตของ ประชาชน กลยุทธ์ที่ 3.3 การพัฒนาระบบกำกับ ติดตามประเมินผล ตรวจสอบ และควบคุมการ ดำเนินงาน
		3.2.2 ร้อยละของนักเรียนที่จบการศึกษาภาคบังคับเพิ่มขึ้น						

แผนภาพที่ 5.5 แผนภาพแสดงความเชื่อมโยงของเป้าประสงค์ ตัวชี้วัด และกลยุทธ์ในประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 3

บัญชีรายการชุดโครงการ			งบประมาณดำเนินการ				หน่วยดำเนินการ
โครงการ	แหล่ง งบประมาณ	ผลผลิต	พ.ศ. 2553	พ.ศ. 2554	พ.ศ. 2555	พ.ศ. 2556	
1. โครงการศึกษาผลกระทบด้านสิ่งแวดล้อม โครงการป้องกันและแก้ไขปัญหาการกัดเซาะ ชายฝั่งอ่าวไทยฝั่งตะวันตก	1	2	-	8,000,000	8,000,000	8,000,000	สำนักงานโยธาธิการและผังเมืองจังหวัด ในกลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2
			-	2,000,000 (สค)	2,000,000 (สค)	-	สำนักงานโยธาธิการและผังเมืองจังหวัด สมุทรสาคร
			-	2,000,000 (สส)	2,000,000 (สส)	-	สำนักงานโยธาธิการและผังเมืองจังหวัด สมุทรสงคราม
			-	2,000,000 (พบ)	2,000,000 (พบ)	4,000,000 (พบ)	สำนักงานโยธาธิการและผังเมืองจังหวัด เพชรบุรี
			-	2,000,000 (ปข)	2,000,000 (ปข)	4,000,000 (ปข)	สำนักงานโยธาธิการและผังเมืองจังหวัด ประจวบคีรีขันธ์
2. โครงการป้องกันและแก้ไขปัญหาการกัดเซาะ ชายฝั่งทะเลอ่าวไทยฝั่งตะวันตก	1	2	141,520,000	146,000,000	151,000,000	157,000,000	สำนักงานโยธาธิการและผังเมืองจังหวัด ในกลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2
			35,000,000 (สค)	35,000,000 (สค)	35,000,000 (สค)	44,000,000 (สค)	สำนักงานโยธาธิการและผังเมืองจังหวัด สมุทรสาคร
			35,000,000 (สส)	35,000,000 (สส)	35,000,000 (สส)	35,000,000 (สส)	สำนักงานโยธาธิการและผังเมืองจังหวัด สมุทรสงคราม
			36,520,000 (พบ)	36,000,000 (พบ)	36,000,000 (พบ)	38,000,000 (พบ)	สำนักงานโยธาธิการและผังเมืองจังหวัด เพชรบุรี
			35,000,000 (ปข)	40,000,000 (ปข)	45,000,000 (ปข)	40,000,000 (ปข)	สำนักงานโยธาธิการและผังเมืองจังหวัด ประจวบคีรีขันธ์
3. โครงการปลูกป่าชายเลนและไม้ชายฝั่ง เพื่อยึดดินชายฝั่ง	1	2	-	400,000	500,000	550,000	สำนักงานทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม จังหวัดในกลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2
			-	100,000 (สค)	100,000 (สค)	100,000 (สค)	สำนักงานทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม จังหวัดสมุทรสาคร
			-	100,000 (สส)	100,000 (สส)	100,000 (สส)	สำนักงานทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม จังหวัดสมุทรสงคราม

บัญชีรายการชุดโครงการ			งบประมาณดำเนินการ				หน่วยดำเนินการ
โครงการ	แหล่ง งบประมาณ	ผลผลิต	พ.ศ. 2553	พ.ศ. 2554	พ.ศ. 2555	พ.ศ. 2556	
			-	100,000 (พบ)	100,000 (พบ)	100,000 (พบ)	สำนักงานทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม จังหวัดเพชรบุรี
			-	100,000 (ปข)	200,000 (ปข)	250,000 (ปข)	สำนักงานทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม จังหวัดประจวบคีรีขันธ์
4. การจัดทำระบบการประเมินผลการ ดำเนินงานป้องกันและแก้ไขปัญหาการ กัดเซาะชายฝั่งในระดับพื้นที่จังหวัดอย่างมี ส่วนร่วม	1	2	-	-	2,800,000 ประกอบด้วย	-	สำนักงานทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม จังหวัดในกลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2
			-	-	400,000 (สค)	-	สำนักงานทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม จังหวัดสมุทรสาคร
			-	-	400,000 (สส)	-	สำนักงานทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม จังหวัดสมุทรสงคราม
			-	-	400,000 (พบ)	-	สำนักงานทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม จังหวัดเพชรบุรี
			-	-	1,600,000 (ปข)	-	สำนักงานทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม จังหวัดประจวบคีรีขันธ์
5. โครงการระบบบำบัดน้ำเสียขนาดเล็กสำหรับ ชุมชน	1	2	-	-	-	10,000,000	สำนักงานทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม จังหวัดในกลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2
รวม 5 โครงการ			141,520,000	154,400,000	162,300,000	175,550,000	